

Хронологія неповноцінних людей

Михайло Попович

Дівчина віком не більше двадцяти п'яти років лежала у холодній ванній, шум дзюрчання води, яка текла зі крана прямо на її оголенні плечі, частково приглушувала душевні муки уже певною мірою зрілої дами на ім'я Сюзанна.

Пасма її розкувойдженого волосся темно каштанового відтінку були покриті прозорою, крижаною (як у прямому так і у переносному сенсі до людських почуттів) водою, її гострий, орлиний від природи ніс жадібно втягував свіже нічне повітря яке поступало до ванної кімнати через відчинене навстіж віконце, також з цього отвору доносились звуки світлячків та інший шум мешканців нічної фауни за стіною дому, карі очі дівчини які були наповнені гіркими сльозами раз-по-раз спадали по їх щоках зливаючись із собі подібною за формою та консистенцією рідиною, що з ніг до голови покривала худорляве але доволі сексуальне тіло наної героїні, вона сфокусували свій нерішучий погляд на гострому як бритва ножі, який міцно стискали тонкі як у скелета пальці, руки дівчини хворобливо тряслись, так вона боялась покінчити зі собою але прагнула це зробити. Все, годі більше терпіти, таке життя було нестерпним до болю що буквально пронизував кожен хромосому її організму, минуле уже давно утрачено, дитячі мрії надто рано розвіялись у прах. За межами ванної кімнати був звичайний, рядовий осінній вечір, осінь перебувала у своїй квітесенсії, пожовкле листя та свіжий, приємний на дотик вітерець прямим текстом вказували на це. Але вона дещо пригадала, спогади із дитинства, солонні сльози ще більше нахлинули її, кисть руки у якій знаходився ніж затряслась та плавно ослабила свою хватку, внаслідок чого рукоятка в мить вислизнула з долоні, а кухонний прилад що мав послужити їй знаряддям для суїциду з булькотом занурився у ванну.

Паралельно в цей же час, тільки в іншому куточку величного міста Львів столиці Галичини під відкритим небом, яке було вкрите яскравим мирезивом сузір'я, стояв парубок вікому двадцять сім років. Кругом нього розтягнувся безплідний ландшафт що формував собою безкрайну терасу, яка вдалечині візуально зливалась з такого ж відтінку нічним небом, тим самим утворюючи специфічний, немов безкінечний горизонт, біля нього лагідно погойдувались на осінньому вітерці білі берези, ствола та стовбури яких вкотре були нагороджені приглушено-яскравим місячним світлом, взамін вони дарували цьому могучому, небесному світилу мелодію у вигляді шелесту власного листя, яке рясним цвітом все ще було прикуте до деревини.

На ньому були класичні сині джинси та розчеплена навстіж, вільветова сорочка у зелену смужку, яка була надіта поверх звичайної білої футболки, взутий він був у легенькі красівки з тонкою підшвою фірми "Reebok", високий ріст хлопця чудового гармоніював з його доволі міцною статуєю у розквіті сил тіла, не надто коротке і недбало розкувойджене від природи волосся, форму якого раз-по-раз змінював на свій лад теплий подув вітру, було темно графітного відтінку.

До його скроні був прикладений пістолет мінімального калібру "9 міліметрів", палець правої руки хлопця уже був готовий натиснути на спусковий механізм вогнепальної зброї щоб покінчити зі собою ось тут, на цьому, вкритому пишною зеленню пагорбі та звалитись прямо в обійми безмовним березам позаду нього, це буде епогей його монотонного, нічим непримітного життя, сірість та рутинність якого кожний день затуманювала його болючі до нестями спогади дитинства, змушувала амбіції юнака притупити свої леза а мрії спустити білий прапор, програвши війну міцній та непробивній як сталь реальності.

Та в останню мить перед фінальним вистрілом, Мартін згадав ту кого любив усе життя, спогади бурхливою річкою пронеслися у його голові, потрапляючи у найпотаємніші куточки підсвідомості, квітучий виноградний сад біля її дому, посиденьки їх батьків біля дерев'яної, полакованої у переливчастий, світло коричневий колір альтанки, старенька хижина на окраїні селеша, жителькою якої була щиросердечна бабця у старомодній хустині та її кішка русявого відтінку, муркіт якої заспокоював будь-яке стривожене серце та найголовніше, вишенькою на торті, буквально царицею його дитячих спогадів був невеличкий пагорб з якого немов на долоні було видно усе їхнє селище, хати та інші будівлі якого знаходились у надзвичайній гармонії зі природою, розділяючи землю з деревами та зеленню які ще з давніх-давен, вибороли власне право на існування під пекучим сонцем, шляхом безлічі випробувань еволюції природи, нашої планети. Посеред цього пагорба був розташований непохитний як скала старий Ясень, якого ще добре пам'ятали їх батьки, ба більше дідусі та бабусі, його крона хаотично розрослась у різні сторони, утворюючи собою хитромудре сплетіння гілок, по місцях де-не-де потрісканій корі дерева вони часто видерались на нього вгору, маючи свої олюблені місця, вони виколуплювали кнопки зі стареньких, уже не потрібних пультів до телевізора та за допомогою пластиліну приклеювали їх до деревини, тим самим роблячи з Ясеня своєрідний космічний корабель, який раніше бачили на екранах телевізорів, в американському фільмі "Зоряні війни".

Мартіну стало наскільки прикро, що він зі злістю жбурнув пістолета чорного окрасу на землю, та схопився своїми спітнілими долонями за голову, стискаючи її фактично до фізичного болю, змушуючи череп виконувати свій прямий життєвий обов'язок а сами захищати мізки, які являють собою найцінніший внутрішній орган людини.

Сюзанна обережно вилізла зі слизької ванної, холодна вода стікала з її чистої, білої шкіри прямо на керамічну плитку, вона взяла білосніжного рушника та витерлась, далі наділа спідню білизну та направилась на балкон її з чоловіком трьохповерхової елітної домівки, з розкішним цегляним фасадом та досить дорогою, сяючою від блиску чорною черепицею. Дівчина накинула поверх себе приємний на дотик халат з розрізами на боках, внаслідок чого її спокусливі стегна дихали свіжим, приміських повітрям міста Львів де і знаходився даний приватний будинок.

Хоча й було темно, але місячне світло у сукупності зі нічними ліхтарями добре

освітлювали навколишній, ідеально підстрижений газон та кущі біля будинку, тут були і декоративні статуї маленьких але милих гномів і невеличкій мармуровий фонтанчик білого кольору, вода у якому плавно переливалась зі однієї виїмки на іншу. Разом, усі ці атрибути навколо дому створювали образ солідної сім'ї що тут мешкає, у якої все гаразд зі грішми та естетичним смаком.

Чайник на газовій плиті уже закипів, символізуючи про це в'їдливим шипінням, внаслідок пару який що має духу намагався вибратись скрізь вузький отвір металічної посудини, Сюзанна яка до цього замріяно стояла на балконі миттєво оговталась та пішла в сторону кухні щоб зробити собі гарячий, збадьорюючий напій.

Вона дала три чайні ложки чорної, розчинної кави "Jacobs" та одну ложку цукру, взявши у руки гарячу чашку ароматної, свіжої кави, після чого знову похапцем, ледь-ледь переступаючи з ноги на ногу тільки на одних пальчиках щоб не розбудити чоловіка та дитину повернулась назад. Опинившись на балконі, уже який раз за сьогодні, дівчину раптово охопили ті ж самі тривожні почуття з ніг до голови що були у ванній, паніка перепліталась із відчаєм а прикрість йшла в обнімку зі своєю нерозлучною коліжанкою, що має назву туга. Деревя що були в далені, практично над обрієм, в такт вітру гармонічно шелестіли своїм пожовклим листям, яке то і діло час від часу покидало свою сім'ю, злітаючи з них буквально у височінь, абсолютно віддаючись у руки безжальній долі матінки природи.

Сюзанна трішки ковтнула кави, яка приємно парувала над її, обдутим поривами нічного вітру холодним обличчям, у голові виник спогад їхнього першого знайомства, це було ще тоді, далеких шістнадцять років тому, їй було дев'ять а йому уже цілих одинадцять років.

Наші юні герої народились у невеличкому селі Львівської області, нічим не примітним, зате тихим та спокійним.

Будучи сусідами та проживаючи один від одного на відстані буквально декількох хатів, вони рано чи пізно але все ж мали пересіктись.

Ні, щоб вас не збило це з пантелику та не викликало певних сумнівів, зрозуміло вони бачили один одного і до цього безліч разів як у початковій школі так і на вулиці, враховуючи кріхитні розміри їхнього селища, тут мається на увазі свідомо зустріч вічна-віч де дітлахи відчували певну симпатію між собою.

Батьки Сюзанни були не бідною але й не багатою сім'єю, мама була домохазяйка, вічно порпаючись на кухні та біля дому, а батько працював місцевим дільничим полісменом, приносячи не великі але хоча б якісь кошти в дім.

Та це не було так як їй того бажалось, Мартін якого вона запримітила нещодавно у школі, не прийшов до неї у гості тому що вона цікавила його, він приплентався до її дому щоб навідати старшого брата Сюзанни, Максим був на рік старший від Мартіна а привернув він його увагу тим що мав на той час доволі класну ігрову консоль "Dendy", неофіційний тайванський клон гральної консолі Famicom, в країнах СНД вважається культовою гральною приставкою як дев'яностих так і початку нульових років.

Епізодично Сюзанну все більше і більше дратувало те що два шмаркаті хлопці, а в

особливості Мартін практично не звертали на неї увагу, яких з ніг до голови заповонила така чаруюча для юних ентузіастів ігрова приставка та цей дивовижний віртуальний світ, де на екранах телевізорів, замість нудних новин чи старих радянських фільмів показувало 2Д піксельну графіку, де персонажі що рухались були керовані ними ж, за допомогою пластмасових "джойстиків" з безліччю різнобарвних кнопочок.

Це тривало приблизно два роки, зазвичай все було монотонно та однотипно, як і цього теплого літнього дня, хлопці від ранку до вечора сиділи біля приставки як зомбі занутивши свої голови у екран телевізора, вони грали безліч відеоігор, серед яких особливий статус займали "Супер Маріо", "Черепашки Ніндзя" та "Contra" яка розповсюджувалася в Європі і Океанії під назвою Gruzor — відеогра жанру біжи і стріляй розроблена і видана компанією "Konami". Так ось, цієї чудової днини, Сюзана в перше наділа новеньке літнє плаття червоного відтінку, звісно як і будь-яка інша маленька дівчинка уявляючи себе у ньому справжньою принцесою, тим самим маючи твердий намір, нарешті привернути увагу "недалекого" як вона вважала на той час постійного гостя її дому, надодачу ще зранку мама насбирав у кошик спілої червоної полуниці, якою Сюзанна мала пригостити хлопців, все було як зазвичай, "Contra" проходилась "повним ходом", пальці на джойстиках жваво клацали на кнопочки, немов вони були професійним хакерами чи музикантами що грають на фортепіано, віртуозно перебираючи своїми пальцями, фаланги яких то і справа раз-по-раз змінювали своє положення.

Вона недбало однією рукою привідчинила дверцята перед собою, допомагаючи собі ногою, адже в іншій руці був розкішний кошик, із надлишком наповнений свіжою, городною ягодою.

— Привіт хлопці, ось мама попросила мене почастувати вас полуницею, може натиснеш на паузу брате? "Обачно мовила Сюзанна, знаючи характер свого старшого брата"

— Поклади з боку біля нас, та забирайся геть, "холодно промовив Максим, навіть не повернувши голову в сторону сестри, зрозуміло щоб не відволіктись від гри, та локанічо добавив" — бачиш ми зайняті, тому не відволікай нас.

Звісно, проте щоб хтось оцінив її новеньке плаття не було й мови, на очах юної дівчинки появились солонні сльозинки, але вона не наважилась б заплакати у жодному разі, а у присутності Мартіна тим більше, та в кінцевому результаті дана ситуація все ж збила її з пантелику, тому перечипившись носочком за коврик вона стрімголов повалилась на підлогу, кошик вилетів з рук та упав буквально посеред хлопців, полуниця з якого хаотично розсипалась по цілій кімнаті.

Тільки у цей момент Максим з явним невдоволенням натиснув на паузу, Мартін вперше за сьогодні повернувся в сторону дівчини щоб допомогти їй підвестись, так у неї не виникло сумнів, хлопчак звернув увагу на її гарненьке прозоре платтячко, він та вона будучи навколішки почали збирати ягоду, після чого дмухаючи на неї щоб здути пил складали її назад у посудину. І от в одну мить вони немов маленькі козлики зіштовхнулись лоб до лоба між собою, а їх теплі носи розійшлись один повз одний,

після чого різко відступили назад, чухаючи від болю себе за голову, Мартін тільки почервонів як бурак та жалібно скривив свою гримасу, а ось Сюзанна уже не змогла стриматись тому гірко заплакала.

Максим декілька хвилин почекав, все більше закипаючи від люті, після чого сказав.

— Ну все годі, ти Сюзанна і так своїм недбальством забрала у нас такий дорогоцінний час, тому забирайся на решті з кімнати геть, "він замовк на хвилику, після чого перевів свій суворий погляд на Мартіна" — а ти друже хутко берись за джойстик управління та не відставий, адже часу у нас обмаль, враховуючи що батько дозволи грати на "Dendy" ще тільки дві години на сьогодні.

Коли Сюзанна витираючи сльози практично вийшла із кімнати зачиняючи за собою двері, Мартін тихо пробурмотів їй у слід, — "спасибі за полуницю".

Так це були банальні слова подяки та все ж вони чомусь вразили дівчину до глибини душі, він чи не вперше за весь час їх знайомства виразив до неї повагу.

Літо минуло таким же чином, а ось коли наступила осінь Максим почав ходити в другу школу для учнів старших класів, що знаходилась у сусідньому селі враховуючи його вік, тому Мартіну не залишалось іншого вибору як цілий наступний рік відвідувати школу разом зі Сюзанною дорогою туди й назад, яка тривала двадцяти хвилин ходьби пішки тільки в одну сторону, адже до цього вони ходили в трьох і зрозуміло Сюзанна тільки безпорадно пленталась позаду них не втручаючись у їхню розмову, що як зазвичай була сфокусована тільки та відеоіграх та їх аналізу, тема яких була вкрай далекою для юної дівчини в голові якої уже проскакували перші промінчики романтики та любові.

— Аговв...! "Почувся голос сонного чоловіка, який ехом розлетівся по кімнатах, розчиняючись у внутрішніх стінах будівлі" — Сюзанна ти ще довго будеш як та "сновиди" розгулювати в ночі по дому, пора уже спати.

Цей, місцями суворий тон голусу повернув дівчину до тями, у їх холодній руці і досі знаходилась чашка але уже порожня, свійжий осінній вітерець і далі дмухав у її сторону, розтріпуючи все ще місцяме мокре волосся від нещодавньої, спасибі богам що не фатальної спроби покласти на себе руки, скрізь гущу нічної імли пробивалось тьмяне місячне сяйво, відблиск якого відбиваючись від білосніжної порцелянової чашки світив прямо на стурбоване обличчя дівчини, підкреслюючи її загадковий, немов неземний, відчужений погляд.

— Я уже іде Богдане, вибач що вкотре турбую твій сон. "Трішки винувано мовила дівчина, йдучи до спільної зі чоловіком спальні"

— Я уже якій раз кажу тобі Сюзанна що з тобою точно щось не те "з певною прискіпливістю, продовжував докоряти своїй жінці Богдан" — Твоя так звана депресія чи що там у тебе, уже починає мене місцями бісити, я як проклятий працюю у поті чола щоб забезпечити нашу сім'ю, причому роблю це як ти уже замітила досить справно, я намагаюсь створити чудову репутацію для нашої сім'ї серед сусідів та колеги по праці, наш дім, дорога машина та розкішний екстер'єр навколо подвір'я все це не

спроста, тобі ж залишається тільки бути прилежною та добродушною жінкою яка дбає про добробут у нашій сімейній атмосфері.

Коли він нарешті закінчив читати дружині повчальні нотації то побачив Сюзанну, що опинилась у спальні уже біля нього, удиваючи поверх себе нічну піжаму для сну, їхнє спальне ліжко було просторе та масштабне, в кроці від нього знаходилась значно менша за розміром дитяча колискова, у якій, міцним богатирським сном спало їхнє немовля віком у два роки.

На мить Богдан спіймав холодний, ба більше як йому здалось пригнічений але все ще не позбавлений власної волі, погляд своєї законної дружини.

Вона трішки завагалась, але все ж тихо промовила щоб не розбудити дитину.

— Але я також хочу розвиватись, також хочу займатись справою яка мені подобається у житті, хоча б десь-колись, у вільний від хатніх та сімейних зобов'язань молодій матері час.

— Ох... чорт, знову ти взялась за свою балалайку..."злосно процідив чоловік скрізь зуби " — ти мабуть маєш на увазі свої газетні публікації, дрібненькі статті чи що там ще, скільки їх було надруковано за останні чотири роки нашого сімейного життя? Три, чи чотири там...тай зрештою яка у біса різниця, і скільки тобі у сувокупності заплатили за них, найбільше ста доларів якщо я не помиляюсь, це просто смішно, дитячі забавки у порівнянні зі моєю платнею, а якщо ти не забула то сто доларів я получаю за кожний божий день моєї праці в елітній будівельній фірмі, де я працюю заступником директора, а за добрий десяток років якщо все буде добре займу його місце.

Ці монотонні слова, немовби їх автоматично проголошував робот Сюзанні доводилось чути уже з добрий десяток разів, її дитяча мрія писати коротенькі твори як для дітей так і для дорослих, а також цікаві та інформативні статті з розрахунком на те що їх одного прекрасного дня будуть купляти журнали або газете, була знову безжально розтоптана, чоловіком, якому були не до смаку її душевні муки та невинне прагнення до хоча б часткової самореалізації у житті.

Цієї ночі вона більше не обмовилась жодним словом з чоловіком а покійно лягла до ліжка, нічна лампа погасла, скрипіння ліжка і тихій, епізодично пронизливий зойкіт ще деякий час були єдиним звуком у цьому домі, після чого і він зник, дозволивши всеосяжній тиші заповнити внутрішні стіни цієї будівлі.

Мартін присів щоб підняти зі сиріої землі нещодавньо кинутий туди пістолет, після чого хутко встромив його за ремінь своїх джинсів, а поверх прикрив його сорочкою.

Він ще раз жадібно оглянувся на простору терасу, що вела далеко у далечінь абсолютно розчиняючись у темряві поперед себе, після чого розвернувшись направився до автобусної зупинки цього мальовничого селища де він і мав намір навіки розпрощатись зі своїм життям. Була ніч, тому до найближчого, потрібного йому автобуса прийшлося чекати не менше двох з гаком годин, і весь цей час дзиготіти, клацаючи зубами від передсвітанкового, нічного приморозку.

Сам того не усвідомлюючи Мартін занурився у своє минуле, ті прекрасні роки безтурботного дитинства, він пригадав свого старого друга Максима, той безтурботний

час, коли вони день за днем як навіжені грались у відеоігри, так вони справді були помішані на цій здавалось би безневинній ігровій приставці, та сестру друга, ту яка у певний епізод його сірого життя подарувала ту каплю надії що довгий час утамовувала спрагу, ненаситного до звершень юнака.

Насамперед згадався перший похід з нею до школи, цього разу без Масима який відправився у навчальний заклад для старших учнів, Сюзанні було тоді одинадцять років, вона була вдягнена у святкову чорну сукенку та білу шовкову блузку з візерунками у традиційному стилі, а її розкішне каштанове волосся було переплетено яскравим бантиком перламутрового відтінку, ну і на закінчення білі пенчохи нище колін чудового гармоніював із чорними, наполовірованими до блиску, купленими бабусею на місцевому ринку туфлями.

Навідмунну від нього, всього понурого та червоного від сорому, дівчина просто-таки цвіла від щастя у передчутті нового шкільного року та зрозуміло ближчого знайомства з Мартіном, подумки вона зітхала, ну нарешті, більше не буде мого надокучливого старшого брата та цієї ненависної для неї забави хлопців.

Ґрунтова звивиста дорога що вела їх до школи була у формі серпантину, вони проходили ріг за рогом тутешніх сільських хатин, попри те що сьогодні було державне свято для школярів, сільські жителі продовжували займатись уже зі самого рання буденними справами, хто чинив сарай біля дому а хто порпався у городі, деякі собаки лаяли на них по ту сторону паркана, а одновуха кішка насичено бурого, місяцями вицвілого на сонці відтінку, запримітивши їх, хутко сховалась за ґанком сусідньої будівлі.

Перший похід разом до школи відбувся у абсолютній, мабуть для обох гнітучій тиші, як і наступні декілька походів туди і назад. Допоки одного прекрасного дня, якщо зануритись у деталі то це було чотирнадцяте вересня того ж року тобто два тижня після початку навчального сезону у Макса наступило день народження, Мартін уже успів зарекомендувати себе як відданий та чи не один з найближчих тому друзів, як наслідок отримав честь бути запрошеним на святкування разом зі своєю сім'єю.

Дорослі, а саме батьки та матері обох сімей сиділи окремо в альтанці, біля все ще зеленого осіннього саду, розмовляючи про свої дорослі речі паралельно розпиваючи алкогольні напої, а дітлахи в тому числі й винуватець даного свята, сиділи недалеко від них, за персональним маленьким столиком та дерив'яними стільцями навколо нього, спочатку було нудно і якось ніяково, але в певний момент Максим хитро усміхнувся та промовив.

— Зачекайте хвилику, зараз я принесу щось цікавеньке, можливо ви ще сопливі дітлахи які можуть задовільнитись і звичайною солодкою водою, яка стоїть посеред нашого столу але я вже офіційно став дорослішим на цілий рік, а те, що ходжу я у старшу школу цьому тільки підтвердження.

Після сказаних слів він підвівся та стрімголов помчав кудись у сторону дому.

Не комфортна тиша знову на деякій час змусила Мартіна зніяковіло кліпати очима та розглядатись у різні боки, як от Мартін немовби вистрибнув із-за спини в мить

опинився біля них, за його пазухою щось приховувалось, коли він хвацько запхав туди руки то дістав звідтіля пляшку, міцного червоного вина.

— Нам не можна ще пити! "Тривожним тоном мовила Сюзанна, роз'явивши рота від здивування побаченому та вилупивши очі." — я негайно піду та розповім про це мамі, тай взагалі звідкіля ти дістав алкоголь, тобі ж не мають права його продавати.

Але тут Максим схопив сестру за руку, міцною, рішучою як їй здалось хваткою, не давши тій підвестись зі стільця.

— Стривай но маленька ябідю, куди це ти зібралась, а ну сядь назад і прикрий но свого брудного ротика, а то пізніше сильно пошкодуєш про це.

Сюзанна марно перевела свій переляканий погляд на Мартіна, в надії на те що той вступиться за неї, вона зчулилась від болю, адже тверда рука старшого брата все більше стискала свою хватку.

— Та облиш ти її, нікому вона нічого не розповість "непевно сказав Мартін, вдаючи що йому абсолютно байдуже на дівчину та кривду що її завдається" — давай наливай нам вина якщо уже приніс, я тільки декілька разів його коштував і то тільки трішки, коли гості збираються за столом, а тут ціла пляшка на нас обох.

Максим нарешті послабив хватку, після чого плавно вивільнив руку сестри, вказавши суворим жестом обличчя тій, щоб сіла назад і більше не дозволяла собі дитячих вибриків.

— Чому тільки у двох, вона також вип'є із нами, а то будучи чистою пізніше точно розповість усе батькам.

"Говорячи це Максим паралельно взяв пляшку до рук та з горем навпіл відкоркував пляшку, після чого став розливати напій у стакани.

Вони пили вино з цукерками та фруктовою нарізкою яку їм до столу приготувала мама іменинника, самі того не усвідомлюючи дітлахи побачили перед собою порожню пляшку, раніше наповнену червоною рідиною, голова запаморочилась, стало немов у тумані, в животі все гуділо, здавалось їх виверне у будь-яку мить, їм не на жарт стало лячно тому Максим який будучи трішки старшим та все ще мав хоча б якусь здатність до адекватного спілкування, підійшов bliще до батьків та повідомив тим що їм стало нудно, тому вони підуть глибше в сад прогулятись, на що уже також добре сп'яніла від домашнього самогону матуся дала тому згоду.

Діти ледь спромоглись подолати відстань не більше як ста метрів від дому, після чого один за одним немов підстрелені повалилась на землю, тоді Мартіну здалось що світ навколо нього почав крутитись, його ноги, органи чуття та інші кінцівки більше не підчинялись йому, будучи несправними внаслідок алкогольної сп'яніння, у такому хаотичному стані вони пролежали на зеленій траві більше двох годин, страждаючи від постійної тошноти та нездатності до нормального функціонування власного організму, з чим вони зіштовхнулись вперше.

За деякій час коли вони частково прийшли до тями, то побачили перед собою виноградник, з якого звисали спілі грона синього винограду.

Мабуть на підсвідомому рівні вони розуміли що в даній ситуації, молодому ще не

сформованому організму потрібні хоча б якісь вітаміни, щоб очиститись від власного ж алкогольного отруєння.

Тому вони один за одним жадібно взяли рвати та похапцем їсти виноград.

Дітлахи пробули у такому, досі не знайомому для себе стані ще декілька годин, причому безтями поїдаючи не тільки виноград а й іншу рослинну поживність що потрапляла їм до рук, у цьому плодоносному саду.

Коли на дворі стало поволі смеркати з дому почувся крик матері Максима та Сюзанни, символізуючий про те що їм пора повертатись уже до дому, не забувши перед цим провести Мартіна до його хати.

— Хай вам грець, але я більше ніколи не буду пити цієї отрути. "чимчикуючи позаду хлопців, вся у сльозах вичавила зі себе Сюзанна".

— А я от ані капельки не вп'янів, просто трішки в голові запаморочилось, я просто вирішив вам підіграти... "явно злукавивши, гордовито протарабанив Максим, адже до цього з добрих декілька годин як і його друзі, немов убитий провалявся на траві, качаючись в агонії через алкогольне сп'яніння.

Мартін нічого не промовив, він мовчки прикляк на коліна та виблював усе спожити за сьогодні, сльози та огидна блювота перемішались у ньому виходячи як з рота так і з носу одночасно, після чого немовби нічого й не відбулось продовжив йти за друзями.

Хлопець виринув із власних дум, коли водій автобуса повідомив тому що вони уже у Бродях, адже саме у цьому містечку він проживав останні декілька років, знімаючи однокімнатну квартиру, воно було розташоване на північному сході Львівської обласні з населенням понад двадцять три тисячі чоловік, нічим таким не відрізнялось серед інших, як от тільки своєю компактністю та мальовничістю, але й красиві центральні вулички, оброслі древньою під європейський стиль "барокко" архітектурою та привітливі жителі також були візитівкою цього міста. Він дістав з кишені пачку сигарет "L&M Loft Blue" та витягнув з неї одну цигарку припалюючи її, на вулиці була рання недільна днина, деś неподалік у місцевій церкві правилась служба, це він зрозумів через звуки дзвонів які ехом віддавали навколо нього.

Будучи закоренілим атеїстом у душі він глибоко засміявся, ще минулої ночі виїхавши за місто, перед цим позичивши у свого друга пістолета (який має ліцензію на полювання), він мав намір покінчити зі собою, і так це не було гріхом, він просто б завершив існування власного генетичного коду та подальшої, можливої передачі їх наступному поколінню, тай взагалі його дивували ті люди, релігійні фанатики які в один голос кричать та як же так, ваша еволюція Дарвіна це якась маячня, як мавпа в одну мить може стати людиною, вони ж зовсім інші, та ці ж не далекі люди чомусь не розуміють що даний еволюційний процес тривав не день і не два, а сотні тисяч ба більше мільйони років, і даний етап обсолютно точно неможливо зафіксувати жодному живому організму, кожний десяток тисяч років людська осанка випрямлялась на один, крихітний міліметр а волосинка опадала з нашого тіла стаючи уже не потрібною для нього. А чим вам не даказ те що середній вік людини за останні декілька сотень років

виріс на добрий десяток, а за останню тисячу років і взагалі на декілька десятків, те ж саме стосується й середнього зросту, тобто завдяки значно якіснішому харчуванню та загальному рівню життя, людській рід розвивається і це доводить той факт, що людина а зокрема її душа(тобто розум) та тіло не були створенні в одну мить, на подобі божій, а були сформованні у процесі еволюції на протязі сотень мільйонів років, де наше тіло видозмінювалось та прогресувало, плавно переходячи з одноклітинного примітивного організму у людське, багатогранне тіло. Так він не був професійним ученим та не виблискував інтелектом, але передивившись документальних фільми і прочитавши декілька науково публіцистичних книг зокрема "Егоїстичний ген", пізнаючи філософію таких людей як Лоуренс Краусс, Річард Докінз, Стівен Гокінг та багато інших, він добре усвідомлював велику кількість базових речей еволюції.

Адже не потрібно бути випускником Гарвардського університету щоб розуміти елементарні дані які опираються на логіку, візьмемо допустимо шимпанзе, даний вид мавп проживає як правило у джунглях де переміщається за допомогою ліан, але коли деякі примати опинились на травянистій поверхності тропіків де не має дерев то з роками еволюції змінили свій спосіб пересування зі чотирьох на дві ноги, адже через високу та непроглядну траву їм загрожувала атака хижаків а так випрямившись та ставши у вертикальне положення їх радіус бачення значно виріс, і ще одне, передні кінцівки стали вільними, а враховуючи що вже до цього вони були добре розвинуті зокрема міцні та еластичні фаланги пальців, які завдяки специфічному способу пересування, чіпляючись з однієї ліани та перестрибуючи на іншу, досягли такого рівня. Так от, будучи вільним добре сформованим кінцівкам не залишалось нічого як окрім вдосконалюватись ще більше, тому, перші первісні люди взяли до рук каменя та зробили з нього ножа, як для самозахисту так і для нападу на здобич, а пізніше ці ж кінцівки під назвою кисті рук навчилися розпалювати вогнище та спілкуватись за допомогою жестів.

Також ще не зрілий Мартін часто наводив паралелі людини з мікробою, адже що роблять практично усі мікроорганізми, у першу чергу можна виділити три основні дії, колонізують нову територію, розмножуються та займаються самовиживанням як і люди, для яких осередком існування є планета земля. Тому впливає у деякій мірі невтішний висновок, адже що робить будь-який організм на якому стає надто багато бактерій, так, правильно самоочищується, згідно цієї логіки наша планета земля повинна поводити себе відповідним чином, відштовхуючись саме від цієї теорії він приписує різноманітні смертельні віруси та епідемії які епізодично атакують людство, як метод самофільтрації планети. Так на даний юний філософ не досягнув успіху у своєму житті як такому, але він чудово розумів людську систему(принаймні намагався це робити) , яка вибудовувалась за сотні тисяч років, конкуренція де виживає сильніший, еволюція яка відсіює слабких, все це він прекрасно усвідомлював, але й знав що на багато речей впливає власний статус при народженні та середовище у якому він виріс, ці знання йому привив такий чудовий футуролог та соціальний інженер як Жак Фреско, якого він у певний період свого життя також обожнював слухати. Згідно переконань

хлопця людське тіло це просто коробка, цілю якої є переносити власний генетичний код ДНК та передавати його своєму потомству, а мізки це основний орган управління цією коробкою, який будучи наділений свідомістю та підсвідомістю зобов'язаний захищати та слідкувати за нормальне функціонування даного обладунка, зокрема як внутрішніх так і зовнішніх органів, але з роками еволюції у нас добре розвинулось інтелектуальне та когнітивне мислення, як наслід ми сприймаємо себе як особистість, окремий суб'єкт, не дурно деякі професійні учені все частіше піддаються сумнівам хто ми такі живі істоти зі власним "Я", чи просто ілюзія створена мозком, що розміщений у нашій черепній коробці. Йому було уже цілих двадцять сім років але про жодних дітей у нього й гадки не було, він не піддавався тиску оточення яке опиралось впершу чергу на такі вічні догмати цінностей як традиції та обов'язки, мовляв кожний нормальний чоловік або жінка як найскоріше має завести сім'ю та власне потомство і ті ж самі люди тільки пізніше розуміють що поспішили, адже для початку потрібно самому сформуватись у матеріальному так і особистому плані як людина, щоб мати змогу виховати та виростити дитину у сприятливих для цього умовах, тому що при не правильному вихованні є великі шанси що ваше дитинча виросте злодієм, алкоголіком або аферистом, ставши чорною плямою на тлі людства, тягарем ба більше сміттям для суспільства, не приносячи для нього жодної користі.

Та й надодачу, кожна новонароджена людина так чи інакше певною мірою спричиняє тиск на планету Земля, природні ресурси якої не є вічними, а її екосистема та атмосфера все більше і більше піддається впливу людського втручання та забруднення.

Не успів Мартін спам'ятатись як зрозумів що опинився уже біля під'їзду будинку орендованої ним квартири. Добравшись бетонними сходах вкрай брудного та занедбаного коридору на четвертий поверх він зупинився та дістав з кишені ключа, відомкнувши вхідні двері.

Це була скромна однокімнатна квартира, мінімально омебльована, якраз для таких персон як він, але все необхідних для існування було, зокрема ще допотопна газова плитка, маленька душова кімната, інтернет, мікрохвильова піч та пральна машинка тільки ручного віджиму, фірми "Ardesto WMH-B65". Телевізора у нього не було звісно як і у більшості сучасних людей, зате маючи ноутбук який він придбав декілька років тому хлопець переглядав все йому необхідне користуючись інтернетом. Зазвичай він полюблив дивитись контент такої медійної платформи як "Netflix", насамперед серіали та кінофільми.

Ще з дитинства він любив переглядати американські кінокартини,, спочатку на TV далі записуючи фільми у свої друзів на порожні DVD-диски які продавались у більшості крамниць, а ще пізніше, він як і більшість йому подібних юнаків перейшов на флешки, які будучи більш місткими та компактними абсолютно витіснили DVD-диск з даного ринку, ну і епогеєм еволюції зручного способу перегляду фільмів став всемогутній інтернет, де зайшовши на будь-який веб-сайт з даною продукцією перед вами відкриваються у вільному доступі сотні а то й тисячі різноманітних фільмів та серіалів,

як уже забутих, так і тільки но із кінотеатру.

Ще з дитинства він знаходив у зарубіжних фільмах певну розраду та втіху, там люди були інші, по іншому себе поводити, мали більше можливостей та матеріальних речей, він відчував себе схожим на них, часто порівнюючи себе із такими не досяжними для нього персонажами по той бік екрану. Будучи ще з малечку не таким як усі хто його оточував, хлопець вважав що уже досягнув рівня світогляду такого чаруючого для себе світу голлівудського кіно, завдяки перегляду цих фільмів він вважав себе не таким вже й безнадійним у житті адже ці ж люди були схожі на нього, то чому б і йому не спробувати вчепитись за кусок цього лакомого пирога під назвою "життя". Мартін виріс у звичайному львівському селі у такій же абсолютно непримітній сім'ї, де мама працювала прибиральницею у школі а батько порався над домашнім хазяйством, періодично виїжджаючи на заробітки до Польщі тривалістю у декілька місяців.

Його оточували такі ж дітлахи як він, малі хлопчурі які у ранньому віці взяли за склянку, збагативши свій ще тендітний, до кінця не сформований лексикон, грубою, чужою для нашого менталітету лайкою.

Будучи абсолютно знесиленим після нічної спроби самогубства Мартін мертвим сном проспав до вечора, а проснувшись зробив собі гарячу кружку чорного чаю "Lipton" з молоком у британському стилі та дістав зі тумбочки чорний шоколад, який він любив макати у гарячий напій щоб той розтопився, буквально танучи у роті. Далі хлопець знайшов у інтернеті таку кінокласику під режесурою Квентіна Тарантіно як "Убити Білла" та обережно сьорбаючи, нещодавньо приготовлений чай взявся за перегляд даної картини.

Фільм був хороший як і погода на дворі цього вечора, почав падати легенький, проливний дощик за вікном старенького пофарбованого у білий колір вікна, шиби якого місцями були потріскані ще від тоді як він сюди поселився, комфортну атмосферу перегляду порушив звук його смартфона на який прийшло повідомлення про те що його піврічна, робоча віза уже готова і потрібно навідатись до візового центру щоб її забрати.

Так ось, уже напротязі останніх п'яти років Мартін заробляє собі на хліб тим що катається Польщею, працюючи на різноманітних роботах час від часу приїжджаючи до дому, коли термін дії його робочих документів добігає кінця.

Уже який раз від давав собі обіцянку що більше ніколи не поїде працювати за кордон різноробочим, що відкриє власну справу, буде займатись тим що приносить йому не тільки гроші а й задоволення, але як завши мовчки йшов до візового центру щоб оформити документи на працю.

За цей час він успів попрацювати на безлічі, з добрий десяток робіт, починаючи від різноманітних заводів та закінчуючи будівництвом і дорожніми роботами. Так, з однієї сторони закордоном добре платили причому стабільно, погодинно, ставлення до працівників, їх укомплектація уніформою, умови проживання все було в порядку але дечого не вистачало і це гризло його серце до болю, тут він не відчував себе

повноцінною людиною, просто наймит, особа з менш розвинутої країни третього сорту, а він бажав сформуватись як цілісна особистість, до якої буду дослухатись та ставитись нарівні зі собі подібними.

Порівнювати Європейські країни з нашою було марною та наївною справою, і всі ці лозунги що часто лунали з екранів телевізорів та радіо мовляв "це все просто політики, які привикли красти гроші займаючись корупцією" просто смішили його, все це було надто банально, він розумів що справа куди глибша адже наша нація довгий час перебувала під гнітом інших, тому рабський ген, якщо сформулювати простіше то рабська культура та менталітет глибоко засіли у підсвідомості більшості людей цієї країни.

Дивлячись на європейців він бачив більш цілісних індивідуальностей, з більш-менш чітким розумінням сенсу власного існування, їхня самоіндифікація як особистості була на значно вищому рівні чим у нас, і всі ці байки про слов'янські народи зі широкою душою, де тебе зустрінуть зі глібом та сіллю були просто міфом, живучи у реальному житті із собі подібними, Мартін бачив власних побратимів по крові часто у інших барвах, це були люди яким властиві такі риси характеру як заздрість, лукавість, зрада та слабкість духу.

Зазвичай працюючи у Польщі чи будь-якій іншій закордонній країні на роботі, працівників заселяли по декілька осіб в одній кімнаті, від двох до п'яти і більше, звісно були й нормальні чоловіки але й попадалось безліч любителів піддатись спокусі алкогольному сп'янінню.

З однієї сторони це були хороші хлопці, які тяжко як воли працювали на польського панна щоб заробити собі на життя, а коли напивались то бездумно розтринькували все на спиртне пускаючи свою тяжку працю на смарку, також у такому стані їхній рівень толерантності, тактовності та відчуття дистанції між собою та свої співрозмовником, яким частенько виступав Мартін зводилось нанівець.

Перший час хлопець звинувачув кожного з них особисто, мовляв це така наша країна та її культура яка добралась разом із нами сюди до Європи, але пізніше змінив свою точку зору, тепер він нікого не винив, адже як поводить себе гієна загнана у пастку? Правильно, немов навіжена кидається зі сторони в сторону не знаходячи собі місця, так і тут, причини такої деградації населення були зумовлені багатьма чинниками, починаючи від навколишнього середовища що їх оточувало від народження, умови їхнього життя та закінчуючи терміном який придума сам Марітн "рабським геном" нашого народу, який сформувався за останні декілька сотень років, продажні козаки які за гроші продавались та переходили то на сторону Польщі то на сторону Росії, бандерівці що якимось дивом перебувають сьогодні у всіх на слуху набувши небаченої для себе слави, і досі невідомо ким вони були насправді, визволителям, нацистами чи просто ледарями які замість того щоб совісно працювати на власне суспільство тікали до лісу, де й чинили різноманітні злочини, займаючись мародерством та дестабілізацією ситуації серед населення.

Наївна, штучно сформована нація яка була надто далекою від реальності,

благаючи про допомогу у всього світу забувши що починати потрібно із себе, Мартін був переконаний що навіть однієї сотні років не вистачить щоб перекувати світогляд наших галичанських побратимів, при цьому це за умов що цю сотню років ми будемо жити вільним життям, працюючи на благо власної країни, а не будемо безмовним, пригніченим рабом, працюючи на чужині за високу зарплату, будучи позбавленим власної честі та гідності.

Прийшлося відкинути на деякий час власні роздуми, які дуже часто ставали хлопцю найвідданішим товаришем у цьому монотонному житті, сповненому буденної рутини. Мартін прогортав і інші повідомлення окрім інформації щодо візи, тут було ще декілька "SMS" та пропущений дзвінок від друга мисливця якій потребував свого пістолета назад, тому Мартіну прийшлося наступного ж дня відправитись до села у якому він народився та виріс.

Вийшовши на вулицю та ступивши на бруківку сірого відтінку, якою був покритий тротуар обабіч асфальтової дороги він почимчикував у сторону автобусної станції щоб придбати квиток на автобус у село. На дворі було помірно тепло але хмари ще з ночі безальтернативно закрили собою все небо і сонце, давши Мартіну зрозуміти що слід надіти сьогодні балонову осінню курточку зі капюшоном та фірмову чорну шапку з бубоном "NIKE". У животі хлопця забурчало, адже гороховий суп який він частенько собі готував був спожитий ще вчора у вечері, тому він попрямував до однієї з десятків фасфудних лавочок де й замовив порцію кави "Амерікано" та апетитної хот-дог зі сосискою у середні, заправлений кетчупом, гірчицею та майонезом, і на завершення делікатно посипаний свіжою, ба більше хрусткою капустою.

Попри весь раніше надуманий негатив йому подобались українські ход-доги, все ж за закордоном вони не були такі смачні, там у кожній забігайлівці їх робили на свій лад, добавляючи усякої всячини що абсолютно портило смак даного продукту, звісно він не мав до цього змоги опинитись за океаном, щоб скоштувати оригінальний хот-дог який був зароджений у країні фастфуду під назвою США, але наша версія цієї незамислуватої страви йому дуже смакувала, відзначаючись насамперед своєю простотою як у приготуванні, так і у суміші інгредієнтів.

Доївши хот-дог він витерся поданою йому до цього серветкою, після чого задовільнивши потребу власного шлунка дістав з кишені пачку сигарет та з явним задоволенням запалив папіросу, жадібно вставляючи її до своїх продуктих свіжим осіннім повітрям губ.

День був на диво хорошим, сидячи в автобусі на одному із задніх сидінь його знову пройняли з однієї сторони гіркі до болю а з іншої теплі, немов мамині обійми спогади дитинства, спогади тих подій що відбувались там, куди він наразі прямує.

Наступного дня після посиденьок у Максима, де вони вперше напились міцного вина що той нишком дістав з тодішнього весілля яке за сільським звичаєм відбувались у відкритому шалаші, у Мартіна наступив так званий синдром що виникає після п'янки, під назвою похмілля.

Складалось таке враження що в роті у нього щось напакостило, а черепна коробка

тріщала від регулярних ударів залізним молотом, на душі було пусто але йдучи того дня до школи разом зі Сюзанною, яку цього ранку з її виразу обличчя переслідував цей же синдром йому чомусь стало трішки легше на серці, адже отримується дісталось не тільки йому.

З часом їхній похід до школи туди й назад що до цього відбувався у супроводі абсолютної тиші набув певного змісту, збагатившись першими ще не зрілими діалогами.

Максиму, враховуючи що він ходив уже до старшої школи батьки більше не дозволяли так довго гратись у відеоігри, змушуючи його допізна сидіти за домашніми завданнями, тому Мартін приходячи туди почав більше часу проводити зі Сюзанною, разом вони гуляли тутешніми галявинами та звивистими лісними стежинами, милуючись красою тендітної матінки природи.

Нарівні зі спогадом про перший похід до школи, полуницю та випите вино, свою почесну ношу займав той, чудовий вересневий день коли під час чергової післяшкільної прогулянки вони натрапили на просторий пагорб що возвеличувався над селом, загалом він був встелений багатою на розмаїття зеленню, bliще до схилу якого скрізь землю виринав могучий, з густою кроною ясен.

— Давай тут посидимо Мартіне, я уже трішки втомилась. "радісно мовила Сюзанна, легенькою ходою вибігши на пагорб.

— Ну гаразд "в'яло сказав він їй у відповідь" — але тут нудно, тому давай як найшвидше забиратись звідси.

Але вони й не помітили як промайнув час тієї днини, і тільки коли стало темніти вони відволіклись від власних справ, Сюзанна збирала квіти що цвіли на пагорбі та бережно складала їх у букет а Мартін знаходився на вершині Ясеня немов маленька мавпочка перестрибуючи з однієї гілки на іншу.

— Давай уже спускайся, а то бачу тобі вже не так нудно, як ти раніше висловився.

"Зі щирою усмішкою на обличчі промовила дівчина дивлячись з низу в гору на Мартіна який поволі став спускатись з дерева, у руках вона тримала букет зі польових квітів, таких як ромашка, кульбаба та звіробій, з ноткою сором'язливості вона простягнула їх до нього, щоки хлопця у мить вкрились червоним рум'янцем від сорому але зібравши волю в кулак та насупившись у спробі зобразити серйозний вираз обличчя, він рішуче відповів, жестикулюючи руками, паралельно відводячи квіти у бік від себе.

— Та викинь ти їх куди подальше, я ж хлопчак а не якесь там сопливе дівчисько, а якщо б Максим ненароком побачив цю сцену, він би одразу висміяв мене.

Загалом Сюзанна не сильно засмутилась адже добре знала натуру Мартіна його дитячі комплекси та сором'язливість, тому послухавши його поради забрала від нього квіти та розкидала їх над пагорбом, свіжий подих вітру здійняв їх у повітря до небес, розвіявши над селом.

Після цього інциденту вони часто відвідували цей пагорб, збирали квіти, спостерігали за мініатюрним зі цієї позиції селом, яке будучи немов на долоні

нагадувало маленький мурашник де кожна людина ідентично дрібним мурахам у скаженому ритмі мчалась з одного місця в інше, пораючись то на городі то біля дому. З часом вони притягнули зі собою Максима і саме йому прийшла у голову така іноваційна для їхньої тодішньої свідомості ідея як зривати зі стареньких пультів та тетрісу гумові кнопки і приклеювати їх на дереві до кори, тим самим уявляючи себе пілотами космічного корабля сидячи на високих кронах могутнього ясеня, вони вважали що перебувають у космічних просторах а гнучкі гілля слугували їм кермом управління.

Прибувши до села Мартін відправився до свого старого друга який запропонував хлопцю випити разом у тутешньому барі, спочатку він вагався але все ж змушений був погодитись, не маючи відповідної відмазки на даний час.

— Я чорт забирай не хочу знати для чого тобі потрібний був мій пістолет, але бачучи що ти живий та здоровий, тому точно можу зітхнути зі полегшенням.

Мартін голосно засміявся, цей жарт зі присмаком постіронії припав йому до смаку.

— Та я ж казав тобі Вася, що беру для того щоб похизуватись перед дівчиною адже вона уже довгий час благала мене про це, мовляв у неї ще з дитинства була мрія зробити вистріл спровжньою пулею.

"Лукаво, причому абсолютно банально відповів він другу, беручи до рук склянку зі випивкою, враховуючи той факт що дівчини у нього то й не було."

Вони зупинились у звичайному сільському барі, сидячи за маленьким, округлої форми столиком на дерев'яних стільцях ручної роботи, перед ними стояла пляшка горілки "Nemiroff" 0,5 л. та два скляні келішка, наполовину заповнені алкогольною, криштально-чистою рідиною, за сусідніми столиками сиділо ще декілька осіб чоловічої статі яких періодично заколісувало зі однієї сторони на іншу, вони кричали та лаялись, причому тільки чорт знає на кого, та в даний час Мартіна вони мало хвилювали.

Продавець за барною стійкою який уже й сам був явно на підпитку, про що свідчили його блискучі очі увімкнув музичний канал на TV, старенький, випухлої форми телевізор "Електроніка" знаходився над відвідувачами, будучи встановлений на спеціально прилаштованій до стіни полиці.

Під сучасну, "дешеву" музику американської поп-індустрії хлопці продовжили власне спілкування.

— Я ще раз повторююсь Марітне, мені байдуже для чого ти брав ствола але мене цікавить де ти пропадаєш останнім часом?

Промовивши це Василь хутко налив собі та другові ще по одній стопці, і не давши тому відповісти, безтактно продовжив.

— Так я знаю, впродовж минулих декількох років ти працював за кордоном та чому в періоди коли закінчувалась твоя робоча віза ти пропадав десь у місті, а не приїжджав сюди, до села, де тобі і місце, де на тебе чекають батьки.

В даний момент Мартіну чомусь здалось що тон Василя трішки агресивний, немовби його й справді хвилювало те чим займається його друг та де проживає. Для

Мартіна це було справжньою дивовижною, з якого це дива комусь злитись на нього чи переживати, адже це його власний вибір, його життя і тільки він має право злитись на себе.

— Я ж казав, що працюю над деяким проектом у вільний від праці час, а в дома сам знаєш... батьки яким потрібно допомагати по господарству, у літний період косовиця та город а у зимку як завше слід запасатись дровами, а вони я тобі скажу під хатою не валяються треба йти до лісу з пилою щоб їх дістати.

Мартін говорив розважливо, він поважав свого старого друга але не сприймав ані його, ані їхню розмову серйозно, він уже давно відсторонився від навколишнього оточення, віддалившись від старих друзів та батьків хлопець відчув певну свободу, якщо для інших самотність у вигляді усамітнення була горем то для нього вона була втіхою, ба більше справжньою благодаттю.

— Які ще там до біса проекти, "курвий ти сину" ?

"Після цієї емоційно — поривистої фрази Мартін остаточно зрозумів що його друг уже добре напився і явно не контролює власних почуттів" — Коли ти вже заспокоїшся зі своїми бізнесами, ще чотири роки тому, пригадуєш ти спробував зайнятись винноробством але все накрились мідним тазом, а що було після цього? Так правильно, весь час якісь дурниці, тепер же замість того щоб вийти заміж а на зароблені у Польщі гроші купити машину та будувати поступово дім паралельно допомагаючи батькам, ти протринькуєш зароблені тяжкою працею гроші на те щоб оплати оренду квартири на декілька місяці та харчі зі супермаркету, які ти б практично безплатно міг отримати дома, порпаючись на грядці.

Мартін беземоційно дивився у запальні очі свого друга, що й справді невідомо з якої причини щиро переживав за його життя, він бачив перед собою сільського хлопця що помалу як і його батьки обростав як у переносному так і у прямому сенсі селом, його коріння проростали глибоко у землю під назвою сільське буття, з кожною новою цеглинкою, якою він

добудовував свій дім, з кожною обробленою грядкою та скошеною травою його коріння все глибше та міцніше закріплювались у цій безплідній, забутій богом землі під назвою село, і ні Мартін не страждав через високомірність чи гордовитість, він не відчував жодної зневаги ані до села як такого, ані до власних друзів та сім'ї, він не вважав себе вищим за будь-що а тільки прагнув самореалізації, він бажав з головою зануритися у буревій життя, але цікавого сповненого труднощів та випробувань, як і будь-якій воїн без меча він бажав від щирого серця знайти своє поле бою, бій, де він зможе забутись, де й не гріх буде померти якщо ти все робиш задля перемоги.

— Думаю Вася нам пора уже зав'язувати на сьогодні, мені треба їхати, скоро має прибути мій автобус.

Абсолютно ігноруючи прирікання друга мовив Мартін, вдивляючись на уже практичну порожню пляшку горілки, він перехилив останній стаканчик та подав товаришу руку.

Вася, який до цього уже добре розійшовся трішки охолов та із певною прикрістю

добавив наостанок, дивлячись у спину друга що ступав до виходу.

— І це все? Ти навіть не відвідаєш своїх батьків, доречі Сюзанна яка також не показувалась тут з добрий десяток років нещодавно приїжджала сюди, до своєї колишньої домівки, я було подумав що п'яний чи мені мирещиться але буквально декілька днів тому витерши очі запримітив її, уже можна сказати дорослу жінку на дереві, ну знаєш тому старому Ясені що росте на пагорбі над селом, мені це здалось досить дивним, по-моєму ви з нею колись товаришували от я ї подумав...

— А де вона тепер? "не давши тому закінчити Мартін обхопив Василя обома руками за плечі та хворобливо почав трусити його." — Вона ще тут, чи уже поїхала?

— Відстань від мене, ти придурку "Василь, приклавши певних зусиль вивільнився від сталевोї хватки друга, відступивши на декілька кроків назад" — вона поїхала назад до міста, разом зі своєю сім'єю, знову залишивши стареньку домівку пустувати.

— Як так... "тихо пробурмотів Мартін" — і куди вона могла подітись, ти часом не знаєш адрес її теперішнього мешкання.

— Я ні, "трішки обмякше відповів Вася, дивлячись на багатозначний вираз обличчя свого друга що красномовно говорив сам за себе, уперше за сьогоднішній вечір Мартін поведився та розмовляв із ним щиро, у нім прокинулось щось з дитинства, того старого-доброго сільського хлопчика." — Але по-моєму вона вказала адрес одній зі своїх старих подруг, запропонувавши тій при нагоді відвідати її.

Попрощавшись з Васею він вирішив прогулятись, старенькими, знайомими до болю місцевими галявинами, які навстіж розсікали серпантинової форми ґрунтови, утоптані безліччю людських ступень стежини. Перша сльоза пролилась коли він проходив вздовж раніше улюбленого пагорба, на мить йому здалось що завше могутній ясень привітався з ним під впливом вітру опустивши до долу свої, укриті уже пожовклим листям крона немовби він кланяється йому. А коли він опинився біля уже закинутої доміки, де колись проживала сім'я Сюзани, (незабувши при цьому обережно обминати власний дім) то сльози, буйною річкою залили його щоки. Вони були солонні, з гірким присмаком як ті спогади з його дитинства що часто переслідували молодика.

Колись цвітуче подвір'я та сад з виноградником заповнив гнітучий бур'ян, еволюція якого дозволяє тому безжально руйнувати власних, більш миролюбних конкурентів, виборюючи собі право на місце під сонцем дивлячись тому прямо у вічі, мовляв "якщо б була змога то я б з радістю розрісся на тобі, власною тінню затьмаривши б твоє яскраво-сліпуче світло." А сам дім, який колись тішив усіх прохожих сімейним затишком буквально розквітаючи на очах, був закинутий на призволяще, колись бездоганна фазадна штукатурка була місцями потріскана, скрізь раніше чистеньку плитку якою були встелені доріжки біля дому проростала трава та мох, а в минулому яскраво-пурпурного відтінку метало-черепиця була покрита пліснявою. Залізна брама огорожі навколо дому то і діло видавала рипучий звук тертя металу об метал, адже покриті іржою занавіси уже не функціонували так як їм належить

Сам не розуміючи чому, Мартін вирішив як він сам себе переконував, задля

цікавості дізнатись у тієї подругу адрес Сюзанни, мовляв так, на всякий випадок.

Прокинувшись з ранку вона побачила що чоловіка уже не було дома, він відправився на роботу, вона застелила порожнє ліжко, дитинча яке знаходилося на сусідньому ліжечку, все ще міцно дрімало.

Спускаючись на кухню що була на нижньому поверсі Сюзанна з острахом прихадувала минулу ніч, де вона мала намір покінчити зі собою.

Тепер вона здавалась сама ж собі ще огиднішою та жахливою, адже окрім себе у неї була ще маленька дитина та чоловік про яких вона явно не подумала, вона б прирікла їх на вічне страждання, дитинча б виросло без матері а чоловік довіку б оплакував її. Тому дала собі обіцянку більше ніколи навіть і не думати про щось подібне, якщо їй наплювати на власне життя то хоча б слід присвятити його своєму дворічному сину, який тільки но учиться промовляти перші слова.

Вона взялась готуват їжу собі та чоловіку на вечерю, коли той прийде з роботи. Цього разу це була Корейська лапша з морепродуктами а на десерт канапки зі абрикосовим джемом та свіжим, знежиреним молоком, це була першокласно кухня з усіма сучасним прибомама та ноу-хау. Для того щоб покращити собі настрій молода мама включила класичну музику у вітальній на власному домашньому кінотеатрі, привідчинивши дверцята на кухню щоб кришталево чистий звук, який вичавлювала із себе вкрай дорога акустична система, доходив і туди. Сьогодні вона наділа звичайні чорні лосіни та червоного відтінку бавовняну блуску, не застібнуту у горі. Готуючи страву та прибираючи у домі вона періодично відволікалась щоб переглянути деякі свіжі журнали, у надії на те що хоча б цього разу вони змилюються над нею та надрукують одну з її статей, які вона вважала мініатюрними, реалістичними творами про життя сучасної домохазяйки та його тяготи, але як і безлічі попередніх випусків жодною її працею тут і не пахло.

Паралельно всьому цьому вона не забувала піклуватись про своє дитинча, годуючи його грудним молоком та час від часу заколісуючи у дитячій колисці. Перша половина дня збігла незаметно, а по обіді їй потрібно було завести власне, придбане їй чоловіком авто та виїхати до міста щоб закупитись відповідними продуктами у супермаркеті, маючи уже раніше приготовлений список для закупівлі, адже на ці вихідні її чоловіку виповнюється тридцять п'ять років тому заздалегіть була запланована вечірка на подвір'ї їх же дому з барбекю та елітним алкоголем на свіжому повітрі, куди будуть запрошені гості, серед яких поважні колеги чоловіка по роботі та звісно їхні вкрай самозакохані та пихаті жінки.

Будні промайнули надто швидко, коли наступила така бажана, насамперед для чоловіка Сюзанни днина молода мама практично місця собі не знаходила, будучи заклопотата з ніг до голови.

Саме їй, разом зі запрошеною працівницею на підмогу прийшлося готувати усю їжу для гостей, організувати їх запрошення, витерти до блиску елегантні стільці та столики виготовлені з дорогоцінного канадського дуба, все це накрити нещодавньо придбаними скатертинами, приготувати для належного використання мангал ну і на

закінчення облаштувати зручний сервіс для майбутніх відвідувачів, до якого відносяться кришталево-відполіровані бакали для різноманітних напитків та білосніжно-білий, буквально сяючий від чистоти посуд.

Сюзанна будучи фізично виснажена витерла долонею правої руки піт зі свого чола, на годиннику пробила друга година дня, прийшов час зустрічати відвідувачів тому вона хутко скинула з себе робочий, зачовганий від залишків їжі фартух та хатній одяг, на заміну одягнувши гламурне плаття з квітковим принтом зеленого кольору, взулась вона у виготовлені зі шкіри бежевого відтінку босоніжки з блискучими вставками, її темно-каштанове волосся було ретельно розчесане та розпущене над спиною.

На дворі була помірно тепла для жовтневого дня погода, сонце час від часу винурювало із-за хмар тішучи мешканці планети Земля своїм благодійним світлом, у залізному вольєрі ліниво гавкав породистий, чорного кольору Доберман, але коли йому це набридло він вайлувато приліг на свої передні лапи та заснув.

Сюзанна та її чоловік що був одягнений у класичний, нічим непримітний темно-синій костюм зустрічали гостей при вході, біля автоматизований брами що була уже відчинена.

Людській невгамовний гамір рознісся над цією провінціальною місциною навколо їхнього дому, немов вони опинились у шумному вулику. Єдине що тішило Сюзанну у цей святковий для декого день, це те що вона знаходилась у постійному русі будучи вся у справах, тим самим їй не приходилось довго знаходитись вписутності та вислуховувати цю вкрай нудну для неї компанію. Вона то і діло раз-по-раз носилась з дому туди і назад, несучи до умивальника уже порожній, забруднений посуд та подаючи до столу все нові і нові раніше приготовлені страви, починаючи від салатів та закінчуючи десертом у вигляді іменинного торта зі глазур'ю та консервованою вишнею з чорною кавою в придачу.

Звісно, у не надто тривалих інтервалах між цим дійством їй приходилось вичавлювати зі себе привітну, на всі тридцять два зуба посмішку та киваючи головою вислуховувати різних гостей які то і діло щедро посипали лестощами та хвальбою її чоловіка, мовляв якій він молодець, такий молодий а уже обжився доволі розкішним домом та якою ж красивою, лагідною леді, хвалили його й за чудову працю та великі перспективи що чекали на нього з часом.

Блище до вечора коли на дворі стало темно і загорілись декоративні земні світила у вигляді нічних ліхтарів на сонячних батареях Сюзанна уже порядком виснажилась, причому не тільки фізично а й морально, дивлячись зі сторони на цю картину їй все більше хотілось кудись запропаститись, зникнути невідомо куди, немов передвечірня тінь що ховається за сонцем. Все це викликало у неї огиду, відчуження, так звісно це не була та всіма ненависна буржуазія часів вісімнадцятого-дев'ятнадцятого століття яку так часто іронічно висміювали письменники тих часів, але при цьому це були люди з вищих кіл нашого суспільства, яким поталанило так чи інакше вчепитись за цей шматок лакомого пирога, працюючи державними чиновниками та іншими дрібними можновладцями які нажились на тяжкій праці робітничого класу.

Це були дядьки переважно старше сорока років з набитими животами, з-під яких їм важко було розгледіти бодай щось під власними ногами, на їх зап'ястях красувались брендові, зазвичай золоті годинники та пахло брутальним чоловічим парфумом. Їхнє завчасне облісіння Сюзанна пояснювала тим що це від стресу, мовляв якщо ти весь час перераховуєш та спостерігаєш як твої статки з багатьма нулями то підіймаються в гору то опускаються до низу то ти рефлексивного хапаєшся за власні патла, обскубуючи волосся із корінням. Вони пили першокласний, п'ятизірковий коньяк "Volgrad" та наминали за усі щоки смажені ковбаски та стейки, розмовляли звісно ж про роботу та подальший кар'єрний ріст, час від часу вихваляючись свіжими покупками у вигляді нових автомобілів чи дорогоцінних прикрас для свої дружин.

Але й ті гордовиті, на високих підборах та накачаних силіконом губах панянки були їй не до душі. Вони красувались своїм дорогим хутром та новомодними сумочками, а довжилезні нігті не дозволяли нормально функціонувати пальцям цих дам, як наслідок елементарне користування смартфоном чи харчування перетворювалось на оригінальну виставу де вони виступали клоунами.

Коли Сюзанна опинилась в оточені декількох таких жіночок то одразу сама того не бажаючи трішки занепала духом.

Розмови її коліжанок були далеким для неї, їх задовільняв власний статус у суспільстві, все уже було доказано, так вони зірвали золотий куш отримавши чоловіків що регулярно балували своїх половинок дорогими подарунками та поїздкою на Мальдіви або ж Дубаї.

Вона відчувала себе іншою тому що не отримувала щастя тільки від матеріальних речей, їй хотілось власної самореалізації, хоча б частково. Хотілось щось дати цьому світу, якусь частинку себе, взамін на всі ті блага що отримує вона сама.

Її збентеження та зніяковілість стоячи у компанії собі подібних за статусом жінок була порушена голосом її нариченого, який долинав зі протилежної сторони галявини.

— Агов, Сюзанна, підійди сюди будь-ласка щоб мої колеги добре могли тебе розгледіти. "Весело, будучи уже добре на підпитку прокричав Богдан"

— Ти бач яка красуня от тобі фартануло у житті, де ти такий скарб відкопав, га, хлопче? " лунали почергово, одна за одною заздрісні фрази, також уже добре п'яних побратимів Богдана."

— Мені б таку ... "безцеремонно тикнувши пальцем на присоромлену дівчину, егоїстично сказав один з них що був значно старший за інших, будучи обдарований подвійним підборіддям та великою бородавкою на носі" — а то моя жінка уже й не жінка... А бабця можна сказати, твоя у двічі молодша від моєї, "після сказаних слів він зайшовся гучним реготом який в мить підхопили інші колеги, абсолютно не контролюючи власні емоції".

Сюзанні хотілось відповісти що й він, цей шановний пан у двічі старший за її чоловіка але вона була при тямі, тому й утрималась від сказаного.

Богдан пильно подивився у втомлені очі дружини та раптом люто розгнівався.

Так цей вечір був його полем бою і кращого моменту не придумати щоб ще більше

пригнобити це й без того, зацьковано створіння.

— От прокляття ... Їй все не угодиш, як би ти не старався... "будучи уже добре випившим, він не мав наміру зупинятись, палко жаліючись усім навколо яка його дружина невдячна, при цьому він дозволяв собі як хаотичне жистикуювання, тикаючи пальця на свою жертву так і підвищення голосу зі своєї сторони" — Я витягнув її із задрипаного села, поселив у цей прекрасний дім з усіма необхідним умовами для розкішного життя, причому, я як віл працюю від ранку до вечора щоб наша сім'я нівчому собі не відказувала і єдине що потребує взамін це вдячність та щастя в очах моєї любимої...

Деякі його колеги спробували заспокоїти Богдана, закриваючи тому рота та намагаючись відтягти його назад, але марно, він немов дзига яка тільки набрала своїх оборотів.

— А ця уже доросла жінка, життю якій позаздрять мільйони її подібних і досі сумна немовби хто відшмагав її батугою по спині, і тільки вдумайтесь навіть на день народження свого чоловіка, вона ані камінь об камінь не ударила щоб бути життєрадісною як усі тут присутні.

Чоловіка явно занесло у своїх висловлюваннях і навіть пихаті леді що до цього рівнодушно поглядали на виснажену, зі блимаючими очима Сюзанну, проявили певне співчуття до неї тому деякі з них заступались за жертву, кидаючи поодинокі фрази, мовляв вона фізично добряче виснажилась, або їй треба піти перепочити адже у спробі усіх задовільнити, мимоволі перегоріла на сьогодні...

Будучи більше не в змозі це терпіти Сюзанна повернулася спиною до чоловіка та гостей і попрямувала в дім, вона тихо заплакала, солоні сльозинки немовби рання роса блищали на зеленому, ідеально постриженому газоні, падаючи на нього.

— О так ... Я знаю чому вона така невдячна, вона ще просто наївне, сопливе дівчисько яке ще не позбулось дитячих мрій, її нікчемні писульки не приносять в наш дім ані гроша, все заробляю я, її ж обов'язком це дитинча якому вона повинна присвячувати весь особистий час і рано чи пізно я донесу цю просту істину до її пустої голівки, хай мені доведеться зробити це силоміць.

Це були останні слова які долинули до вух Сюзанни яка все далі і далі віддалялась від нього, доки й остаточно не опинилась у середині дому та замкнула за собою вхідну дверку.

Але й цього було достатньо щоб у їх голові закарбувались такі слова як "нікчемні", адже саме цим терміном він охарактеризував їх писання, "наївне дівчисько" та "пуста голівка" це були слова, що також багато про що могли їй сказати.

Вона гнівно скинула зі себе вкрай не зручні босоніжки які уже добряче натерли їй пальці та наділа хатні тапочки, на хвилюк провідавши дитинча молода мама зайшла у туалет та закрила за собою дверцята.

Атмосфера на подвір'ї після її відходу та убивчих немов пулі слів чоловіка які всі до однієї попали їй прямо в серце, стала на порядок тихіша, ніяковілість та певний дискомфорт відчувався в осінньому повітрі навколо дому, важкою пеленою звисаючи

над понурими гостями.

Так, це не було вперше коли Богдан спеціально чи ненароком ранив її почуття, але щоб при людях, та ще й прицьому своїх же колегах так її принизити... Сюзанна не могла знайти собі місця тому вчинила те що й десятки разів до цього, занурилась у власні спогади, а точніше той що був їй наймиліший, продовжуючи жалібно скиглити у туалеті витираючи червоні очі від сліз.

Це була одна з тих осінніх днин коли вона все більше і більше часу проводила з Мартіном, минуло уже декілька тижнів від тоді як вони причастувались вином яке приніс Максим на день народження та ледь не скинули ласти від надмірної дози спожитого як для свого організму, а пагорб на якому красувався вічно могутній ясень уже давно став їхньою улюбленою місциною де вони проводили безліч вечорів разом, насолоджуючись кожною хвилиною перебування на ньому.

Так от, якщо Сюзанна не помилялась то це було уже ближче до листопада, вони з Мартіном як завжди, немовби нічому не бувало весело чимчикували зі школи до дому, густі, темно-сірих відтінків хмари ще зі самого ранку закрили собою небо але будучи ще безтурботними дітлахами, вони звісно й не мали гадки про те що слід прихопити зі собою парасольки, як наслідок пройшовши буквально четвертину шляху їх накрило рясним, проливним дощем, і єдине що їм спало на думку у цій неочікуваній ситуації це стрімголов, що є духу помчатись куди очі велять. Вони бігли міцно тримаючи за маленькі, мокрі рученята один одного бездумно промайнувши декілька потрібних їм поворотів, дітлахи й непомітили як опинилось бог знає де, але вони знали напевно що це була окраїна селища, де практично не було хатів чи інших поселень. Невгамовний дощ продовжував лити як з ведра, діти застигли на місці щоб перепочити та віддихатись, тільки вони хотіли знову ринути вперед як почувся тихий голос в декількох метрів від них, коли ті оглянулись то побачили дерев'яну хатину з якої привідчинивши дверцята виглядала старенька бабця, спершись об коштур щоб не звалитись на землю під тягарем своєї уже горбаті спini.

— Ну, чому стоїте як укопані? Ану негайно забігайте в дім, мої милі... яким лихом взагалі вас сюди занесло у таку то погоду.

Дещо пригадавши Мартін худко відступив назад силоміць тримаючи Сюзанну за руку, але все ж будучи у безвихідді був змушений змиритись та зайти у дім.

Адже у цьому крихітному селі як і в багатьох сусідніх ходили різноманітні міфи та легенди, мовляв десь там за селом, ближче до лісу живе страшна бабця, тобто "баба Яга" яка заманює до свого дому дітей, варить їх у казані добавляючи різноманітних прянощів для смаку а після готовки частується свіжим супом зі "дитячиною". Мартін добре знав від старших хлопців що туди не слід навідуватись, і тільки найсміливіші старшокласники наважувались з їх же слів, тишком підходи сюди зі сторони лісу щоб на власні очі побачити стару відьму та її чари.

Але його жахлива ілюзія щодо цієї бабулі в мить розвіялась як тільки вони зайшли в середу домівки, так це справді була старенька хижина деревина якої уже місцями висохла або прогнила, покрита вона була вицвілою на сонці, практично усією оброслою

мохом черепицею, дерев'яні шиби вікон пофарбовані у традиційний білий колір були потріскані а сама фарба облізла .

Біля хатини як було прийнято у ті стародавні часи була викопна округлої форми криниця з відром на мотузці та коловоротом як засіб для підймання води та невеличка дровітня зі недбало поколотими буковими та вербовими дровами, завдяки дощу були видні свіжі сліди бабці, яка скоріш за все до приходу таких неочікуваних гостей ходила за жменею дров, про це також свідчив димар над хатиною з якого виходив сірий дим що в мить розчинявся серед потоку поривистого вітру з рясним, листопадним дощем.

В середині на диво ж Сюзанні було якось доволі комфортного, віяло якимось дивним, не зрозумілим для їхнього юного розуму затишком, дрова у виставленій зі керамічної плитки печі то і діло весело потріскували, визираючи через маленьку сталеву хвіртку для вкидання хмизу, а зверху неї був чагунний блят на якому стояв великий баняк для нагрівання води.

Стіни були вкриті старенькими але цінними рушниками та коцями зі різноманітними візирунками, ним ж були постелені дерев'яна лавиця на яку бабця ніжно запропонувала їм присісти перед цим звісно примусивши їх зняти мокрий верхній одяг та повісити його над пічкою для висихання. Так вони були змоклі як маленькі щурі, тому притулившись один до одного дзигоніли клацаючи зубами від холоду, але буквально за декілька хвилин цілком зігрілись, випускаючи пар зі своїх промоклих тіл.

За цей же час бабця спромоглась приготувати їм свіжого, духм'яного чаю, звісно настоящего на лісних травах та цілу тарель апетитної та теплої на дотик домашньої випічки, а саме пончиків зі вишневою начинкою.

Вони мовчки частувались наминаючи подане немов хом'яки, заповнюючи щоки їжею та ледь — ледь пережовуючи її, дівчина одним оком глянула на Мартіна який встромив свій серйозний погляд в стіну практично не змінюючи холодного виразу обличчя, а вона ж у супереч йому з кожною хвилиною ставала все жвавішою повертаючись у свій нормальний стан, глянувши тепер у вічі бабці що тяжко присіла навпроти їхнього столика, дівчинка побачила не зловісну стару відьму якою їх описували старшокласники а добродушну, уже порядком виснажену від мабуть нелегкого життя старушку із безліччю глибоких морщин на обличчі, блідою, пожовклою шкірою та попелясто-білим волоссям яке ховалось під традиційною густиною, обмотаною навколо голови.

Хоча й її вбрання було уже добре потерте та зношене але воно не було зачовганим, як здалось Сюзанні навпаки здавалось бережно доглянутим, чудово сидячи на ній.

— Так чому юначе, якщо буде ваша ласка відповісти ви опинилось за межами села у таку ось не привітну погоду.

"М'які слова бабці були сказані Мартіну, який немов і досі перебуваючи під гіпнозом все ніяк не міг прийти до тями але зрештою оговтався, бурмотячи щось собі під носа та немов знову повернувшись на землю хаотично роздивляючисю увсебіч.

Після чого бабця зі Сюзанною зайшлись гучним хохотом, ледь не захлеснувшись

все ще гарячим чаєм.

А коли до їхньої затишної посиденьки приєдналась така ж як і її хазяйка старенька для своїх літ руда, одновуха кішка то до цього холодне серце хлопця остаточно розтануло, а сам Мартін приєднався до веселої компанії осіб що оточували його, домашня киця видершись до дітлахів на лавицю грайливо почала мурликати та тертись об них.

За деякій час, не більше двох годин дощ остаточно стих залишивши по собі тільки мокру землю та їх рослинність, бабця дбайливо подала дітлахам уже практично висохший верхній одяг та відчинила перед ними дверцята, вони попрощались з нею кланяючись їй та дякуючи за гостинці і тільки коли Сюзанна ще один, цього разу мабуть останній раз ніжно погладила кішу по голівці чухаючи пальцями за її одне, єдине вушко, вони весело перебираючи ногами пошкандибали до своїх домівок.

Коли вона оговталась від таких терпких зі середини спогадів то поглянувши в одне зі віконечь дому зрозуміла, уже настала ніч гості розійшлись а чоловік мабуть п'яний як чіп дрихне у спальні.

Вона пішла до дитинчати щоб заколихати та покормити її перед сном.

Ось і настав той день коли Мартін мав вирушати у Польщу на працю, через відповідну агенцію він знайшов собі роботу на заводі "Faugesia" — це міжнародна компанія по виробництву автомобільних компонентів, штаб-квартира якої знаходиться у місті Найтер, Франція.

Зі собою він взяв усе необхідне, у свою містку валізу на коліщатках він спромігся помістити багато речей, серед яких декілька комплектів спідньої білизни та іншого теплого одягу враховуючи що на дворі був листопадний день а зима уже не за горами, засоби особистої гігієни, спальне, деякій посуд, ноутбук та звісно відповідні документ, насамперед паспорта і робоча, піврічна віза.

Перед від'їздом він все ж зателефонува до батьків щоб попрощатись з ним, їхні нарікання та вказівки, мовляв берись уже за голову, складай гроші на сім'ю та машину були як завше банальними, вони пролетіли повз вуха хлопця адже тепер у голові були зовсім інші речі.

Опинившись з валізою на Львівському вокзалі та чекаючи на міжнародний рейс за напрямком "Львів — Катовіце" на хлопця раптом, немов могучою хвилею нахлинули негативні емоції, серед яких домінували відчай, тривога та гірка досада, він знову робить те саме їде праювати як мільйони інших людей, причому за кордон, ще після минулого приїзду хлопець мав твердий намір більше ніколи сюди не повертатись. Цього разу він зможе, займеться власною справою, буде розвиватись, робити щось корисне для власної нації але знову ні. Тут, на квартирі у нього був час та можливість, він прочитав безліч бізнес книг серед яких виділялись "Думай та багатій" — Наполеон Хілл, "Багатий і бідний тато" — Роберт Кійосакі, "Найбагатша людина Вавилону" — Д.С.Клейсон та декілька інших.

Але цього, як і останні декілька разів перед від'їздом того ентузіазму що перші рази не було, Мартін пригадав коли п'ять років тому після служби в армії перший раз

їхав на працю за кордон попередньо все чітко розпланувавши на майбутнє, він заробить необхідну суму коштів для стартапу і повернувшись на батьківщину з легкістю відкрив свою справу, що тут і думати.

Ця думка часто гріла душу його перші заїзди, вона окриляла його, тішила певною надією, хлопець і гадки не мав що мабуть він не один такий завзятий, юний підприємець який прагне сколотити добрий статок, таких було море і він був тільки однією каплею серед них, йому навіть в голову не приходило що можна провалитись, що більшість юних ентузіастів та авантюристів саме так і роблять, адже згідно мотиваційних книг достатньо просто ніколи не здаватись та йти до самого кінця, у цих амбіційних, надихаючих книгах США йому чітко доносилась думка що він особливий, не такий як усі, у нього ж є власна мрія.

Досвідчена особа добре б відчула у цих книгах незрілість та наївність все ще юної, американської нації яка сформувала таку точку зору нібито будь-хто навіть з найнищих чинів людей може досягти успіху власноруч, достатньо тільки віри та щирої праці, це мабуть пов'язано зі золотими, періодичними лихоратками молодії Америки на Алясці чи першопроходцями у нафтовій індустрії де навіть бідняк із вулиці міг випадково знайти свій скарб та розбагатіти з часом ставши елітою що вибудувала американську націю, а пізніше ставши провідними династіями які й на сьогоднішній день керують нашим світом. Стара але бита досвідом матінка Європа була ж іншою, у ній домінувала монархія, народи у яких споконвіків за престолом управління знаходились різні там королі, культура людей вищого сорту а саме буржуазія та аристократія добре тут затвердилась, на довгі віки пустивши свої коріння глибоко в землю, передаючи генетично свою як тоді було прийнято казати "голубу кров" майбутнім нащадкам зі покоління у покоління.

Колись все було доволі просто, бідні завжди бідні а багаті завжди багаті, між ними стоїть неподолана прірва, залізна стіна об яку розбивались голови безлічі буйних авантюристів які прагнули змінити свій ген ДНК, власний статус у суспільстві якій на протязі тисячі років був міцно затверджений та передавався від батьків до їх дітей.

Він відчув різницю у менталітеті між своїм народом та Європейським, але більше не звинувачував у цьому владу та самих Українців, Мартін вважав що Україна довгий час була та залишається містком між Європою та Росією, і замість того щоб брати тільки все краще з обох сторін ми сваримось та робимо тільки гірше.

А наводити паралелі щодо економічного стану тієї ж Польщі та нашої країни годі було й думати. Хлопець добре усвідомлював у якій вигідній ситуації перебуває країна до якої він наразі прямує, з однієї сторони цивілізована та розвинута Європа у вигляді Швеції, Німеччини, Італії, Фінляндії та інших країн невпинно будують все нові і нові заводи у Польщі, тим самим сприяючи не тільки виникненню нових робочих місць а й розвитку промислової галуззі та навколишньої інфраструктури, адже якщо ти будуєш передовий по всіх мірках завод, вкладаючи у нього мільярди доларів то маєш подбати й про те щоб наколишні дороги були в порядку.

Але це тільки одна сторона медалі адже з іншої дешева робоча сила у вигляді

мільйонів Українців що буйною хвилею, масово перетинає кордон покидаючи свій рідний дім щоб заробити на власне життя, причому зовсім ще юних віком від вісімнадцяти до ледь не пенсіонерів за шістдесят років.

Тому й не потрібно жодної нафти чи інших дорогоцінних земних ресурсів, це була золота жила, де з однієї сторони заможна європейська знать а з іншої дешева, можна навіть висловитись чорна робоча сила, яка буде гризти землю зубами щоб заробити таку дорогоцінну валюту як долар, євро чи злотий.

Так з одного боку Польщі було ще далекувато до таких вкрай цивілізованих скандинавських держав як Норвегія, Данія та Швеція і провідних наддержав Європи серед яких Німеччина, Франція та Англія та все ж її стрімкий розвиток важко було не відчувати, міцний середняк а той вище, враховуючи що ще буквально з два, три десятка років тому після розпаду СРСР вона була чи не найбільш розвинутою країною пострадянських республік. І Польщі добре поталанило що її емігранти у вигляді побратимів Мартіна не тільки п'ють горілку а й совісно праують у поті власного чола, підіймаючи можливо й не за власною волею економічне становище навколо себе. Хлопець переглянув уже багатецько документальних та пізнавальних фільмів про Європу, отож знав що емігранти зі Сирії та інших мусульманських народів де відбувались військові конфлікти є чи не основною проблемою цих супердержав, мало того що дані прошарки населення не хочуть працювати так вони ще й частенько влаштовують агресивні мітинги та інші акції протесту, де зазвичай без кривавих сутичок зі полісменами та масових безпорядків не обходиться.

Звісно і наша нація не без гріха, люди із низькою самооцінкою та хибним розумінням як навколишнього світу так і себе самого, але ж вони не були винні у цьому, принаймі повністю, працьовитий народ якому тільки потрібно вказати правильний напрямок, дати нації можливість будувати саму ж себе а не когось там на чужині, зрозуміло починаючи зі самого себе.

У дорозі Мартін провів понад дванадцять годин, ліву долю якої зайняли черги на перетині кордону. Після приїзду він направився до раніше вказаного йому агенцією та отриманого на телефон адресу свого мешкання, де він має прожити якщо все буде добре практично пів року. Це був приватний приміський дім який здавав для робочих Польській пан, тут були всі необхідні для проживання умови, кухня, душ, інтернет і тому подібне... його зустріли декілька чоловіків та поселили в одну з чотирьох кімнат де їх жило по три чоловіка у кожній відповідно.

Зайшовши зі сумками в середину кімнати він побачив молодого чоловіка приблизно його віку, він лежав на ліжку зі навушниками на вухах мабуть він дивився якийсь фільм чи серіал, другим був чолов'яга уже більш зрілого віку так під шістдесят років, що вайлуватو сидючи на кріселку намазував масло собі на хліб після чого взявшись нарізати варену ковбасу, паралельно при цьому сьорбаючи гарячий чорний чай. Він поставив валізу біля себе та потиснув новим сусідам по кімнаті руки, представившись на ім'я. Старший чоловік мав п'ятдесят сім років, він був худорлявий, середнього зросту на ім'я Антон, будучи родом із Запоріжжя він довгий час працював

на одному із місцевих заводів допоки той не збанкрутував та закrywся, як наслідок йому щоб бодай якось прогодувати власну сім'ю довелось на старості літ робити візу та їхати у чужу для себе країну, як за культурою так і за менталітетом, молодика у навушниках було двадцять три роки, він закінчив Івано-Франківській національний технічний університет нафти й газу але отримавши на руки такий бажаний диплом як і більшість його колег вирушив за кордон, працюючи на одному з безлічі заводів для працевлаштування на якому не потрібно жодних дипломів чи талантів.

З ранку Мартін прокинувся під звук будильника якій пролунав у 05:00 годині ранку, він випив кави та скромно поснідав, після чого разом зі своїми новими жильцями відправився на свій перший робочий день. Йому як і більшості нормальних людей звісно було лячно, нові люди, робота та обстановка, але як це бувало зазвичай, хлопцеві вистачало не більше місяця щоб втягнутись у працю яка ставала для нього звичайною, буденною рутинною, забарвлена монотонною фарбою.

День у день, безперестанку перебираючи металічні головки блоку циліндрів та пакуючи їх на палети він все більше занурювався з головою у власні думи, механізований конвеєр то і діло, безперервно випускав зі своєї залізної пащі все нові і нові одноманітні деталі для обробки не даючи працівнику перевести дух ані на секунду.

Ознайомившись зі безліччю інформативних та документальних фільмів що стосувались абсолютно різних галузь, до яких насамперед відносились атеїзм, історія, наука про космос та людську психологію, а також прочитавши достатню кількість книг схожих за змістом у його мізках сформувалась своєрідна каша зі знань, які переплелись між собою як кубло гримучих змій.

Його, як і більшість осіб нашого часу часто охоплювали панічні атаки адже наші мізки просто-напросто не здатні водночас сприйняти та переварити такий великий обсяг знань що у вільному доступі розгулював просторами інтернету, зокрема ютубу та глобальній пошуковій системі "Google". Це мабуть і є одна із проблем теперішнього суспільства, адже будь-яким знанням слід знайти пристосування, визначитись потрібні вони окремим індивідам чи ні, тобто, повинна виробитись відповідна фільтрація отриманої нами інформації, де все лишнє має бути відсіяне.

Щоб якимось чином згаяти монотонний робочий час Мартін як завше поклався на власну розумову діяльність, цього разу йому прийшла до голови така теорія, чому наша нація ще незріла і по-дитячому наївна.

Сало, вишиванки, козакий рід, всі ці терміни які часто звучали із уст його оточення та на телебачені уже давно йому набридли, ні, він в жодному разі не відчув до них огиди чи зневаги навпаки його боліла душа за своїх необізнаних побратимів, традиція та культура є у кожного народу взяти для прикладу Японію чи Англію, але попри те вони стрімко розвиваються, віддаючи перевагу науці та таким термінам як еволюція, модернізм та технології.

Звісно наші предки як і ми достатньо натерпілись у минулому, репресії та штучні геноциди, зовнішні військові втручання і міжусобиці, це залишило непоправний гіркий досвід, можна висловитись присмак жертви у середині нашого народу який

відчувається на смак і на сьогоднішній день.

Ми завжди когось звинувачували, насамперед наших сусідів, мовляв у минулому вони вчинили не правильно, вони нас ошукали, зіпсували нам життя, одні зрадники а інші кривдники але до чого все це скиглення приведе у кінцевому результаті? Одних ми вважаємо правильними а інших завше агресорами, забуваючи що це тільки суб'єктивна думка окремої сторони і по ту сторону барикад є логічним, що ця суб'єктивна думка буде протилежною.

Так склалась історія, згідно якої "після бою не махають руками", де переможець завжди правий а той хто програв стає злом.

Людській гуманізм часто поступався місцем більш практичному, еволюційному мисленню, де менш розвинуті гени ліквідовувались задля того щоб очистити доріжку перед більш розвинутими. Взяти для прикладу США, де колоністи зі старої Європи під корінь винищили корінні племена цих територій, схожий процес відбувся і в інших куточка як Північної так і Південної Америки, так серед темношкірого населення відбулась асиміляція, де з корінних африканців вони стали афро-американцями, адже будучи покірними та працьовитими навідмінну від буйних та волелюбних індіців їм вдалось прижитись та стати у майбутньому частинкою наймогутнішої держави під назвою США. Можливо й Нацистська ідеологія мала за мету штучно ліквідувати менш розвинуті гени задля блага майбутньої цивілізації заодно колонізуючи навколишні тереторії та їх земельні і людські ресурси, звісно їхні методи нічого окрім огиди та злоби не викликають. Сюди можна занести й Шведську стерилізацію, де приблизно сто років тому тамтешня влада штучним шляхом зібрала в одному місці та плавно стерилізувала, тобто знищила близько шістдесяти тисяч осіб жіночої статті зі різноманітними дефектами серед яких хвороби, схильність до випивки чи наркотиків та інше, цим самим Шведська верхівка мала намір очиститися від поганого генетичного коду, не даючи їх збудникам можливості для подальшого розмноження, тим самим зробивши свою націю здоровою та процвітаючою.

Зрозуміло що такі ганебні злочини проти людства не можна підтримувати чи вважати за правильні, але замість того щоб сліпо їх ненавидіти можна хоча б нормально сприймати та змиритись із ними. Адже факт залишається фактом, кому це вдалось зробити тепер пожинає свої плоди розквіту та могутніх економік, а хто спробував але зазнав поразки навік залишиться найжахливішим злом проти людства, коли у військового що скинув атомну бомбу на тереторії Японії за декілька десятиліть після війни запитали чи повторив він би скоєне тоді тепер, знаючи уже ефект від вибуху він відповів "так, звісно адже це мій обов'язок, такий мені дали наказ.

Мартін отямився поглянувши на годинну, зрозумівши що наступила двадцяти хвилинна перерва на обід встановлена приблизно посередині восьми-годинного робочого дня він натиснувши на кнопку стоп тим самим зупинив рух конвеєра, хлопець направився до тамтешньої столової кімнати прихопивши зі собою пакунок у якому знаходився сьогоднішній обід, а саме сендвіч зі ковбаскою, майонезом та сиром.

Він сидів за стільцем як і більшість інших звичайних робочих, у такій же

однотонній, темно-синій робочій формі та безтурботно жував свій сендвіч запиваючи свіжо звареним, чорним чаєм "Lipton".

І ні, Мартін не виділявся супер талантами зі самого дитинства, не володів цим неймовірним даром під назвою талант, персонаж якого часто зображують у фільмах про супергероїв чи тим молодиком, якому під час сірого, нічим непримітного життя усміхнулась матінка фортуна, що ми часто бачимо у класичній літературі як минулих так і сьогоденних літ. Він був простим парубком із такого ж простого села та сім'ї, знав на практиці що таке тяжка праця на полі та городі, у деякі недільні дні ходив з батьками до церкви, а у вільний час ганяв м'яча разом зі хлопцями на місцевому, пророслому травною любительському стадіоні де в теплі пори року зранку бабці випасали своїх корів, тому наступити на лайняк чи посковзнутись на ньому, гепнувшись задом об газон було для хлопчурів звичною справою. У Мартіна як і в більшості йому подібних були друзі та сім'я у якій він був єдиною дитиною, він закінчив загальноосвітню навчальну школу провчившись у ній цілих одинадцять класів, знову ж таки це досягнення було звичайнісінькою буденною справою, після чого пішов учитись на слюсара у коледж що був розташований не далеко від нього, після закінчення навчання терміном у півтора року отримав диплом кваліфікованого працівника. Але жодної тяги до даного ремесла він не мав як до навчання так і після нього.

Вступив у коледж тому що всі так робили його однокласники та друзі у тому числі, тодішній, ще його недалекий світогляд бачив у цьому такі плюси як можливість пити алкоголь до схочу із новими хлопцями у гуртожитку, також це була можливість хоча б не надовго покинути село та уникнути такої, уже набридлої допомоги батькам у праці ну і звісно можливість спіткати нових дівчат, відвідуючи час від часу нічні клуби. Але не все вийшло так як гадалось, життя у тісному гуртожитку було йому не до вподоби, випивка не стала його порятунком, на нічні заклади зазвичай не вистачало коштів а дівчата цурались його як і він їх.

Він часто думав про це, перемотуючи пластинку у своїй голові назад, де усі кадри з його минулого появлялись та зникали один за одним щось у дитинстві пішло не так, щось кардинально змінило його, хлопець ставав все менш балакучим та далеким від людей, друзі один за одним відходили від нього, як наслідок на даний час у нього було не більше двох, ну гора трьох зі хвостиком осіб, яких він по-справжньому міг би назвати друзями.

У цей же період що тривав приблизно від чотирнадцяти до двадцяти років, він ставав все гірше і гірше навчатись у школі, з головою занурювався у відеоігри та займався багаточисленною мастурбацією. Тобто це була деградація його як особистості, і якщо й існувало таке поняття як "гріх", то за непохитною думкою хлопця це було власне саморуйнування, тобто нанесення безпосередньої шкоди своєму розуму та глузду.

Уже тепер у більш зрілому, дорослому віці він часто жалкував що так не правильно розпоряджався своїм вільним часом тоді що замість саморозвитку займався дурницями, адже як усім відомо саме з юних років розум дитини краще сприймає та засвоює нову

інформацію чи будь-яку дисципліну. Більшість учених зі всього світу сходяться на думці що орган під назвою людський мозок є найскладнішою, живою структурою відомою у Всесвіті, у якому знаходиться близько ста мільярдів нейронів і жодний робот чи комп'ютер зі штучним інтелектом, створені цим же органом ані на йоту не здатні досягнути його рівня. І коли Мартін бачить бомжів на вулиці чи вокзалі які то і діло деградують, будучи позбавлені будь-якої розумової діяльності то у нього кров холоне у жилах. Тай штучне забруднення мозку через алкогольне сп'яніння, наркотики чи сигарети також зі сторони еволюції даного органу виглядають аморально, все це відбувається тому що люди не здатні впоратись із цим геніальним механізмом, не здатні надати йому необхідну розумову працю де він буде пропорційно використовувати власну енергію та можливості. Ясне мислення, можливість получати насолоду від власних внутрішніх процесів, здатність знайти для розуму відповідне застосування у житті і є мабуть основним сенсом нашого життя, адже данний орган створений для того щоб контролювати як внутрішні процеси нашого тіла, (церкуляція крові, биття серця, праця шлунка, легеней і тому подібне), так і зовнішні де за допомогою нервової системи мозок обробляє надану йому інформацію отриману через органи чуття людини, до яких відноситься зір, нюх, слух, смакові рецептори чи тактильні відчуття. Мартін знав що через не правильне функціонування його мізків у юні роки, яке часто виникає при дитячих травмах, комплексах, поганому середовищі існування та вихованні він багато чого втратив, опинився у такому плачевному для себе становищі. Із цим своїм, як він вважав найбільш непоправним "гріхом" свого минулого, хлопець пов'язував один інцидент що трапився коли йому було чотирнадцять років, розлука що назавжди змінила життя Мартіна, епізод що підкосив його зухвалу ходу. Це сталось дещо пізніше аніж перші спогади, збігло цілих два роки з моменту їх знайомства, часи коли вони вперше напились та під час сильної зливи знайшли прихисток у добродушної бабці були посаду, пагорб, посеред якого величався могутній ясень і на той день були їх улюбленою місциною де вони провели кращі роки свого безтурботного, сповненого дитячої наївності життя. Того теплого літнього ранку Мартін як завжди на швидку руку поснідавши свіжоприготовленими матусеними варениками зі сиром та картоплею хвацькома пішов до свого друга Максима, як зазвичай, щоб пограти у відеоігри, цього разу на новій приставці з кращою графікою під назвою "Sony playstation 1", тепер їм ігровим експертам зі трирічним досвідом у цій галузі, ігри на ретро-консолях "Dendy" виглядали якось надто по-дитячому, це був уже не їх рівень. Але коли одягнений у літні шорти та ростібнуту сорочку Мартін з-під якої дихав свіжим повітрям оголений торс хлопця, постукав у вхідні двері з гучним криком "Максим ти дома" то постоявши біля входу декілька секунд побачив перед собою матусю друга, яка тільки трішки привідчинила двері та з певною гіркотою в голосі заговорила до нього.

— Привіт Мартіне, Максим нажаль зайнятий сьогодні тому не зможе підійти до тебе, йде пограйся деінде. "у її очах вбачалась не зрозуміла хлопцю туга, немов намічаються великі зміни, більше не буде тих щасливих деньків... проведених разом у цьому домі".

— А... "трішки сором'язливо мовив хлопчина, чухаючи рукою свій загорілий на сонці живіт" — А де Сюзанна, вона також не має часу?

Доросла жінка коротко відповіла що не знає де її дочка але на мить перед тим як зачинити за собою дверцята, тихо добила.

— Ти ж сам маєш догадатись де вона може буди, тому давай не зволікай часу.

Двері холодно зачинились перед ним, Мартін до пуття не зрозумів що жінка мала на увазі але щось у середині нього підказувало йому що слід піти туди, куди він частенько ходить, місце із яким до цього асоціювались тільки найтепліші моменти їх життя, ще не усвідомлюючи що уже скоро воно перетвориться на болоче місце, стане клаптиком землі на якому уже незабаром світ для нього перевернеться з ніг на голову, яскраві барви минулого замінять похмуро сірі відтінки майбутнього.

Він поволі чимчикував обабіч села заклавши руки за потилицю, у його голові як завше віяв пустий вітерець, над небом лунав спів солов'я а яскраве сонце сліпило в очі, приплентавшись нарешті до раніше назначеного місця Мартін побачив могутнього, оброслого зеленим листям ясеня, а впереді від нього силеут дівчини що спиною сиділи на верхівці пагорба, вдивляючись кудись у далечінь туди над селом яке розкинулось під ним, вітерець дмухав їй прямо у спину здійснюючи у гору темно-каштанову косу цієї особи. Сюзанна була вдягнена у легеньку, рожеву підліткову сукню полосатого принту на ногах якої красувались літні, однотонні босоніжки.

— Чому ти плачеш, щось трапилось? "Мартін ледь доторкнувся рукою до плеча дівчини, продовжуючи знаходитись позаду неї"

— О це ти Мартін, чому ти не в мого брата, що уже нарешті набридли ті ваші дитячі забавки? "відповіла Сюзанна доволі банальним тоном, вона не була зла на нього але й бодай якимось позитивом від неї не віяло також"

Хлопчина зробив ще декілька кроків уперед вирівнявшись в одну лінію з дівчиною, так що тепер і вона мала змогу його бачити, відчуваючи що щось не так він також спрямував свій погляд у далечінь що красувалась перед ним, свіжий вітер продовжував дути їм у спину, спів солов'я та шелест буйних трав заповнювали пустоту що раптово запанувала у їх серцях.

— Так чому ти плачеш? "Мартін знову задав те саме питання на яке до цього не почув відповіді" — Максим знову тебе обідив чи з батьками посварилась?

Слова хлопця безслідно розчинились у навколишньому, залитому сонячним промінням просторі, Сюзанна ще декілька хвилини помовчала, після чого наважилась нарешті відповісти.

— Ми зі сім'єю переїжджаємо до міста Мартіне, до Львова, "вона задумалась, після чого з певною гіркотою в серці добавила" — тепер ти сам будеш ходити до школи туди і назад, і доречі тепер тобі прийдеється придбати власну відео-приставку, тому що ігри від тепер ти будеш грати тільки сам.

В останній фразі дівчини відчувалась прикрість, своєрідна самоіронія, адже до цього все своє життя вона ненавиділа ті кляті відеоігри, вона хотіла щоб він проводив більше часу з нею а не з її братом, а тепер Сюзанна тільки й могла бажати щоб Мартін

ще бодай один раз завітав до них у гості, щоб взяв до рук такий противний їй джостик, щоб екран старенького телевізора загорівся і хлопці знову взяли за свою справу а вона б просто час від часу заходила до них у кімнату, мовляв мама просила щось передати або вона дещо тут забула. Дівчина б чекала тієї прекрасної днини коли її брат знову візьметься за навчання, адже у новому шкільному році їх буде ще більше і тоді б вона разом з Мартіном (який знову б прийшовши до її дому зрозуміло щоб пограти у відеоігри почув слова матері, мовляв Максим зайняти), відправилась кудись гуляти, скоріш за все вони знову б опинились на цьому пагорбі але у зовсім іншій атмосфері, де замість трагізму будуть панувати солодкі ноти підліткового кохання.

— Але чому ... Це були єдині, непевні слова на які спромігся хлопчак, він довго думав у голові що б ще додати, але нажаль словесний ступор скував його здатність до вимови.

— Так вирішив мій батько, там у нього є старий знайомий по-моєму його троюрідний брат, який досягнув успіху у соціальному плані будучи впливовим можновладцем у даних краях, він пообіцяв батькові високе посадове місце у Львівській поліції, де його подальші кар'єрні перспективи виростуть у декількк разів, як зрозуміло і зарплата.

— Але як же ти та Максим, а твоя мама? Ви що також хочете покинути село, чому не відмовитися від рішення батька.

Мартін говорив відштовхуючись від власної суб'єктивної позиції адже не хотів розуміти що у реальному житті люди керуються прагматичною логікою, де забезпечення матеріальним благом та фінанси стоять на першому місці, відсунувши назад мрії, емоції та почуття.

— Це тверде рішення батька Мартіне, ти що гадаєш я цього хочу?

Сюзанна зробила злісний акцент на останніх словах, вона підвелась ставши на рівні з ним та завдала тому ляпаса, після чого знову залилась слізьми.

— Максим і досі перебуває у шоці, тому й відмовляється категорично виходити зі своєї кімнати, мама розуміючи позицію батька навіть не огризалась адже таке рішення він прийняв задля подальшого блага своєї сім'ї, але з її вигляду та стану було зрозуміли що матері також боляче на душі, а що до мене, то ти і сам усе прекрасно бачиш.

Так, подумав Мартін, я все чудово бачу, почувши слова батька ти розплакалась та вибігла із дому примчавшись сюди, до місця яке часто зігрівало тобі душу, за деякий час сюди приплентався і я, заставши тебе всю у сльозах.

На цей момент йому було п'ятнадцять а їй тринадцять років, до цього вони чудово усвідомлювали симпатію один до одного, знали на підсвідомому рівні що мають бути разом все життя тому й не спішили із тією дорослою романтикою, вони ще не казали один одному слів "я тебе кохаю" і звісно не сприймали себе як пару що зустрічається, але тут трапився неочікуваний поворот подій, розлука, про яку годі було й гадати у найстрашніших нічних кошмарах.

Сюзанна раптово відчула дотик теплої долоні свого друга, вони взяли за руки стоячи один біля одного на прямій лінії, спиною до схилу пагорба, до могутнього Ясеня,

який складалось таке враження благословляє їх на прощання, під силою власного тяжіння та вітру згинаючи своє вкрите густим листям верховіття до долу, дихаючи їм у супровід.

— Але ми все одно буде разом, правда Марітне?

— Так чорт забирай, а як же інакше!

Хлопець ще душе стиснув тендітну та мляву руку дівчину, практично до болю, почувся її тихий стогін тому він послабив хватку.

— У мого батька є телефон у твоїх також по-моєму є Сюзанна, тому давай будемо час від часу дзвонити один до одного щоб поспілкуватись.

— Гаразд. "локанічно" відповіла дівчина, насолоджуючись цим моментом який зі сторони навіює тим романтизмом про який вона так довго та палко мріяла, і як би це не звучало парадоксально, виник він не під час втіхи а у сумний, переломний епізод їхнього життя.

— Гадаю Марітне нам потрібна мрія, щось так, що буде стимулювати нас до подальшої породиби, те що має знову нас возз'єднати.

— І що ти пропонуєш тоді?

— Давай ти станеш відомою людиною, а я майстерною письменницею що буде писати про тебе та твої звиятиги книги, що скажеш?

— Здається мені це класно.

Після сказаних слів прощання, їх обох немов скувало залізними кайданами журби, на душі стало тяжко під тиском такої ваги як смуток та відчай.

Йдучи до дому вони озирнулись на назад, щоб разом ввостанє полюбуватись любимим пагорбом, до останнього тримаючись за руки але практично не балакаючи між собою.

Блище до кінця тижня все сталося як гадалось, уся сім'я Сюзанни виїхала зі села, покинувши рідну домівку яку вони виставили на продаж разом зі прекрасним, квітучому садом та виноградником, спілі грона якого в минулому допомогли їх неокріпшому організму боротись зі алкоголем.

Мартін же продовжував жити своїм звичним, сільським життям, беручи до уваги що на дворі був дві тисячі шостий рік на пост-радянському ринку уже були перші, класичні кнопочні телефони, серед яких виділялись такі моделі як "Nokia" та "Motorola", тому в перший час вони й справді періодично спілкувались між собою, ділились враженнями від прожитого та планами на майбутнє.

Але з часом і ця, мабуть остання надія їхнього у майбутньому можливого возз'єднання ростанула як ранній сніг на землі, все було доволі банально, Мартін ненароком впустив батьків телефон у відро з водою після чого той навік перестав працювати а хлопчак отримав від тата доброї причуханки, тоді на наших просторах ще не було жодних там "соц.мереж", тому втративши мобільний номер батьків Сюзанни він назавжди розпрощався зі подальшою можливістю зв'язуватись з нею адже не знав адресу їх нового мешкання, а враховуючи розміри міста Львів, для звичайного сільського підлітка знайти дім дівчини було практично непосильною задачею.

Саме після цього Мартін помітно здав у навчанні, зв'язався з новими друзями, разом вони стали ходити під вечір у село на танці як практично уся молодь цього прошарку населення, але танцями там "рідко коли пахло", зазвичай вони рівнялись на старших хлопців а

саме йшли до бару де й брали пляшку горілки та декілька літрів пива, солодку водичку щоб зменшити гіркоту у роті від зазвичайного міцного самогону та у якості закуски варену ковбасу, буханку хліба і соуси у вигляді кетчупу чи майонезу.

Вони пили і говорили різні дурниці, уявляючи себе видатними філософами на рівні з Марком Аврелієм чи Фрідріхом Ніцше, не розуміючи що зі сторони це виглядає як дитяче белькотіння недорозвинутих дітей.

Минуло декіла тижнів від останнього святкування дня народження її чоловіка, він неодноразово просив у неї вибачення за тоді сказані слова, які були досить грубими та необдуманими і зрозуміло Сюзанна як завжди пробачила йому. Насправді усе не було так радикально погано як гадалось, взагалішому вона любила Богдана як і він її, а щодо сімейних конфліктів чи розбіжностей то це було звичною справою для більшості сімей.

Чоловік як завше був на роботі цього холодного зимнього дня, а паралельно десь там за кордоном, у більш благополучній країні Мартін трудився на одному зі Європейських заводів, вносячи свою мізерну долю у розвиток світового ринку торгівлі але звісно дівчина про це й не здогадувалась.

Молода мама після того як накормила своє дитя присіла на стільця біля колиски, заколисуючи того перед сном. З однієї сторони у її житті все було добре, вона помирилась з чоловіком, домовившись більше старатись розуміти та дослухатись один до одного. Перед нею красувалась її рідна кровинка, заради якої та була готова пожертвувати власним життям, в домі був порядок. Але щось як завше турбувало молоду жінку, цього разу це була творча криза, адже у її голову не приходили жодні ідеї щодо нових творів чи статей. Немов на неї нахлинув словесний ступор, не було творчого осяяння для писання. Вона зареклась більше не згадувати про Мартіна, це не тільки псувало їх настрій а й навіювало тінь на сімейний затишок та його добробут, тому будучи охопленою нудьгою вирішила зателефонувати до своєї подруги та за дивним збігом обставин, саме у цю мить коли вона діставали з тумбочки смартфон у двері хтось подзвонив.

Коли молода мама вийшла на зустріч своєму гостеві то побачила перед собою саме ту особу, якій вона мала намір зателефонувати.

Це була доросла стильна дівчина на один рік молодша за неї, вдягнена вона була у чорну зимову шубу зі штучного еко хутра, класичних чорних штанях у стилі кежуал високої посадки та такі ж, чорних тонів туфлі на низьких підборах.

— О привіт Софія, а ти немов знала що я хочу з тобою побалакати, давай заходь скоріше всередину а то бач як зимня хурделиця буянить на дворі.

— Привіт Сюзанна, ти ж знаєш, я так... зайшла не надовго, трішки посидіти та потеревенити із тобою.

Хазяйка дому зняла з прибулої коліжанки мокру та всю вкриту білим, липким

снігом хутряну шубу та поставила її над конвектором щоб та просохла. Вона дала їй хатні, теплі шльопанці на подобі своїх та запропонувала пройти за нею.

Сюзанні було трішки дискомфортно та ніяково йдучи поряд зі своєю подружкою, це були дві зовсім різні особи, вона була звичайною домашньою дівчиною що порастється у домі, будучи вбраною у милий хатній халат з натурального полотна та білу, місцями брудну від дитячого молока майку під ним, а щодо Софії то це була справді ділова леді яка працювала адміністратором в одному зі елітних нічних клубів міста Львів, від неї віяло дорогими, брендовими парфумами а волосся на голові було пофарбоване у стильний рожевий колір із зачіскою під каре, пірсинг на губах та декілька пар сережок у вухах своїм відблиском заворожували погляди усіх хто дивився на неї.

Вони увійшли на кухню, Сюзанна посадила гостю за фешенебельний стіл а сама відійшла до кухонної стійки щоб поставити чайник на каву та дістати з холодильника деякі ласощі, у вигляді шоколадного тортіку та мармеладу.

Коли вона повернулась до подруги то побачила посеред столу пляшку білого, французького вина бренду "Chablis" яке скоріш за все тайком принесла зі собою Софія, тому каві прийдеться трішки зачекати, поступившись місцем цьому напиту.

— Ти не будеш проти?

— Та ні, думаю одна пляшка на двох це не надто багато.

Сюзанна пішла за штопором щоб відкоркувати напій та двома скляними келихами, вона акуратно та неспішно взялась розливати цю білу, з відтінком жовтої сливи рідину у раніше підготовлені бакали для вина так щоб не розлити по скатертині, за вікном продовжував іти снігопад, ранній, грудневий сніг був мокрий та пушистий, опадаючи на землю він одразу танув, залишаючи за собою тільки мокрі сліди.

— Так про що ти хотіла зі мною поговорити Сюзанна, знову щось трапилось?

— Та ні нічого такого... Просто у творчому плані виникла певна криза, рука немов завмерла, немає бажання щось писати, а мізки взяли тривалий тайм-аут.

— Ну знаєш у творчих людей це часто трапляється, більшість авторитетних думок сходяться на тому що у такі випадках потрібно перепочити, відволіктись на щось інше, не слід ігнорувати свої внутрішні потреби. "Дала їй пораду Софія, притуливши до своїх соковито-червоних губ бакал вина, щоб трішки відпити цієї помірно сухої, не надто солодкої рідини"

— А на що мені тоді відволікатись? На протизагу твоєму яскравому житті, моє це суцільна рутинна до якої відноситься тільки дім та сім'я.

Вона задумалась, вдивляючись у металопластикові віконця із якого відкривався осипаний сліпучо-білим снігом пейзаж, після чого врешті-решт вирішила довершити сказане раніше.

— Не дурно кажуть, для того щоб стати успішним письменником слід прожити насичене на події життя, це ж логічно, тоді і буде більше тем для писання, підкріпленні власним життєвим досвідом.

Софія витонченим рухом своїми довгими, худорлявими пальцями взяла шматок тортіку та поклала його собі до роти після чого ретельно прожувала та проковтнула, на

припудреній, рум'яній щоці залишилась пляма від шоколаду, тому Сюзанна довго не думаючи взяла вологу серветку та ветерла тій обличчя ніжним дотиком ведучи по її лагідній шкірі.

— Думаю тут ти права тільки частково, "продовжуючи дискусію, відповіла тій Софія" — знаєш, все ж наш глибокий, внутрішній світ формується не тільки від пережитого а й від прочитаних книг чи побаченого на екрані, тобто чужий досвід також враховується.

Сюзанна пишалась тим що має таку інтелектуально розвинуту та зрілу подругу, вона вбачала у ній щось екзотичне, щось таке що приваблювало її до неї, тому продовжувала уважно слухати в надії почути щось для себе корисне.

— Ба більше, гадаю навіть закоренілий тюремщик, який провів усе своє життя за ґратами і нічого крім них не бачив, може написати справжній шедевр якщо його мозок має хист до творіння, адже безліч інформації закладено у нас на первинному, я б сказала генетичному рівні, у вигляді когнитивного досвіду та архетипів поведінки набутих нашими предками на протязі сотень тисяч років важко прожитого життя.

— Цікава теорія Софія, знаєш я як завжди позитивно вражена польотом твоїх думок, але це мені аж ніяк не допоможе у даній ситуації, мені потрібні конкретні ідеї а не мотивація.

— Ну а хто тобі доктор Сюзанна, я ж не можу переміститись у твій розум щоб зрозуміти що там твориться та як варіант можу дати тобі пораду, яку почула на нещодавньому форумі молодих сценаристів.

Дівчата й не помітили як при жвавій розмові випили усе вино, і тільки, коли Сюзанна мабуть рефлексивно потяглась рукою щоб налити ще, то побачила перед собою порожню пляшку.

— Ну гаразд, давай на десерт я все ж приготую нам по чашці кави яка до цього чекала своєї черги а ти добре підготуй у своїй голові пораду, яку ти маєш намір висловити мені. "весело, з ноткою ентузіазму сказала Сюзанна та підвелась зі свого крісла".

Від кімнатного тепла та вина Софія трішки охмеліла, у голові запаморочилось, її клонило на сон і це було погано, враховуючи те що на сьогодні у неї ще заплановані курси англійської мови на яких вона має бути присутня, тому розглядаючи навколо себе розкішний дизайн кухні вона вирішила як найскоріше закруглитись зі гостюванням у колежанки.

— Ось тримай, перед тобою ароматна кава приготовлена зі щирою любов'ю, тому давай розплачуйся за неї своєю, вкрай корисною порадою. "Саркастично промовила Сюзанна подаючи тій напій та підморгуючи бровою".

— Це власні спогади, подія що найбільше сколихнула тебе колись або тепер. "Локанічно розплатились за поданий кавовий напій Софія" — Ну ж було у твоєму житті щось таке, що сильно тебе вразило і байдуже у позитивному чи негативному це ключі, сенс у тім що більшість успішних майстрів слова зазвичай пишуть про те що у них

всередині, інтерпретуючи свої глибинні почуття у написані романи, де все що на папері йде від глибини їх душі, тому й приваблює читачів своєю правдивістю та щирістю притаманною кожному з нас.

Але ж вона обіцяла сама собі, замислилась Сюзанна... Більше не згадувати про Мартіна, про пагорб та переїзд до міста, все це глибоко ранило її зі середини та все ж важель був повернутий у сторону дії, Софія задала темп для молодого творця, тепер справа залишилась тільки за нею.

Випивши каву дівчата розпрощались, ніжно та взаємно поцілувавшись у щоки, добре загрівшись як ззовні так і зсередини Софія надівши власну, уже сухеньку шубку вийшла з дому на ворожу для теплокровних тварин територію, де цього похмурого дня парадом керує таке атмосферне явище як сніжна завірюха.

Сюзанна залишилась сама на кухні, вона застигла на місці перебуваючи у полоні власних марень, їй досі було не зрозуміло та боляче на серці від того що Мартін тоді, більше десятка років тому назад так різко перестав телефонувати, вона не знала причини цього але часто мучила себе думкою про те що у нього появилась нова дівчина, що для неї у нього більше не залишилось вільного часу. Були різні емоційні періоди щодо нього, спочатку вона була в депресії, пізніше стала його ненавидіти а ще пізніше щиро жаліла його, допоки остаточно не змирилась з тим що відбулось, роки минали непомітно, вона ставала все зрілішою та привабливішою як жінка тому відкинувши дитячу наївність, мовляв, (я все ж дочекаюсь власного принца, того з минулого що мав подарити їй щастя), і в двадцять один рік вийшла заміж за сина одного з батькових керівників, не слід було й уточняти що даний шлюб був вигідний для обох сторін, адже перспектива амбітного нариченого та батька Сюзанни, який видав свою дочку за сина впливового можновладця були чи маленькі.

Тільки не зрозуміло для інших було з якої причини Максим, старший брат нариченої не був у захваті від цього шлюбу, сторонячись як його так і подальших зістрічей зі своєю кровною сім'єю. Мабуть у ньому ще жевріла певна приязнь, симпатія до свого у минулому найкращого товариша, хоча й він тоді, у часи юності і не думав про любов між Мартіном та його сестрою але чомусь на підсвідомому рівні гадав що вони так чи інакше завжди будуть разом.

До весілля Сюзанна жила разом з батьками у тісній Львівській квартирі але після заручин переїхала зі своїм новим чоловіком у цей розкішний, приміський особняк, що вони отримали у подарунок від батька Богдана.

Спочатку вона мала намір працювати вчителькою рідної мови, адже словесна граматики чудово їй підкорялась, тай відповідний диплом отриманий раніше був у неї під рукою, та коли на світ з'явилося мале немовля а наймати власну няньку чоловік навідріз відмовлявся, зрозуміло їй прийшлося відказатись від власного наміру учителювання а натомість зосередитись на вихованні дитини та хатній праці.

Но і тут вона немала наміру так просто задаватись, тому у вільний час взялась за писання, починаючи від коротеньких журнальних статей про різні корисні поради та закінчуючи творами середніх розмірів, які вона й на сьогоднішній день безуспішно

плекала надію кудись опублікуви.

Вона вважала що їй добряче поталанило отримати собі в подруги причому найкращу, таку цікаву та розумну дівчину як Софія, адже з особами її статусу та положення у суспільстві якими були жінки колег по роботі її чоловіка вона не знаходила спільної мови, тай почувала себе у їхньому оточені досить-таки некомфортно. Порада подруги була влучною, але спогадів було безліч і всі вони так чи інакше у певний період змінювали її життя, а за що саме зачепитись вона не знала.

Тому й вирішила ідеї Софії дати трішки часу, мовляв їй як і коньяку вищого сорту для початку слід добре настоятись, набутти певного смаку та аромату і тільки опісля подаватись до столу уже готовим для споживання.

Мартін продовжував старанно працювати на заводі, день у день виконуючи ту ж саму одноманітну працю.

Колись він вважав нашу систему не справною, мовляв всі ми просто раби, гвинтики у складній системі які при нагоді можна з легкістю вимінити. Тому слід прагнути до свободи, бути вільними та нічого не робити, але з часом прийшлося змінити свою точку зору. Адже так не буває щоб людина не працювала, що буде тоді коли просто стояти на місці і нічого не діяти так ніколи не було і не може бути, а як тоді отримати собі їжу чи інші необхідні умови для виживання, ще з древніх часів, первісні, покриті шерстю люди гризли землю зубами щоб вижити полюючи на мамонтів, мерзнучи на лютих морозах та досліджуючи нові землі. Ця елементарна але водночас залізобетонна логіка з легкістю руйнує будь-які теорії філософів які підтримують дану точку зору. Так, можливо під час еволюції праці сформувалась колосальна нерівність між прошарком населення, одні робились надзвичайно заможні а інші наскільки бідні, що на нашій пристосованій для людського життя землі, де є безліч можливостей щоб здобути собі їжу люди мільйонами гинуть від голоду (причому у наш час також), маючи змоги заповути до рук бодай буханку хліба. Але все це виникло внаслідок егоїзму генів живих істот, адже так було завше хто має той хоче мати ще більше, а хто не має опускається все нище і нище у штучно створену прірву, з якої уже не можливо вибратись. Звісно сучасні вкрай цивілізовані держави до яких відноситься Європейська еліта, зійшлись на думці що слід бути солідарним та толерантним як щодо інших так і між собою, але все ж ці терміни не означають любов чи повагу до собі подібних, це просто стримування від скоєння зла чи іншої шкоди своєму ближньому, розуміючи що і тобі від цього стане тільки гірше. Адже за довгий час існування людиноподібного примата такі поняття як егоїзм, нетерпимість та інстинкти самовиживання часто брали та беруть гору над гуманізмом або ж людяністю.

Взагалішому попри те що наш світ не є ідеальним він все ж є найбільш приближеним до нього, зі усіма можливими впливаючими наслідками. Ми живемо у системі де за скоєння злочину у вигляді вбивств собі подібних чи інших соціальних правопорушень вас ізолюють від суспільства у вигляді тюремного ув'язнення, а за старанну працю на благо суспільства у вигляді роботи ви отримуєте відповідні ресурси для нормального життя у більшості випадків це грошова платня, завдяки якій можна

придбати дім, їжу та інші необхідні для життєдіяльності предмети зокрема матеріальні, також завдяки продуктивній праці ви отримуєте відповідний статус серед суспільства, а як наслідок і повагу до своєї персони. Зрозуміло це не цілком відноситься до бідних країн третього світу, які за певних обставин не здатні створити благополучне суспільство де кожний його член має право на якісну освіту, відповідні соціальні гарантії та належну працю, де індивід буде знати за що, та й зрештою чому прогинає спину на роботі якій присвячує левову частку власного існування.

Отож, взагалі як і до цього, Мартін все ще не до кінця усвідомлював чому він працює, можливо гроші? Але тоді для чого? Так заради них і працюють люди, і їхнє призначення зрозуміле навіть малій дитині, якій не вистачає буквально декількох центів щоб придбати таке бажане для неї морозиво на одній з вітрин крамниці, де літнього віку продавець із залізобетонною твердістю відмовляється подати немовляті те що той прагне від щирого серця, і зробить це тільки тоді коли хлопчак дістане хоч із повітря ці клятві, дріб'язкові копійки.

Но що далі, гаразд, можна примусити себе з добрий десяток років пропрацювати на одному зі безліччя цих надсучасних заводів і після чого купити собі дім чи авто але що далі? Дім як і сім'ю слід забезпечувати та й автомобіль заправляється не водою зі криниці а паливом, за яке розплачуються грошми.

Тому він дійшов висновку, згідно якого слід сконцентруватись не на фінансовій складовій як такій а на діяльності якій він буде готовий присвятити все своє життя, звісно ця справа повинна бути йому по душі, основними аспектами якої мають бути первинні цінності, користь для людства та необхідний подальший розвиток до все більших масштабів, без рамок та обмежень, де у майбутньому будуть можливі інші інтерпретації даної справи, спрямування її потоку у нові для себе русла та симбіоз зі собі подібними.

Тому у повних двадцять сім зі хвостиком років молодий чоловік, виснажений як фізично так і морально неспішно чимчикував чистим тротуаром встеленим новенькою бруківкою, де червоною полозою виділялись велосипедні доріжки, повсюду були відповідні знаки, комунікація навколишніх доріг знаходилась на високому рівні відповідаючи стандартам прогресивної Європи, він прямував до свого мешкання, де після восьмигодинної праці мав ще приготувати собі гороховий суп, прийняти душ та зайнятись бодай декілька годин власною справою, тобто саморозвитком.

Він уже звик до того що інші чоловіки сприймали свою роботу на заробітках як кінцеву ціль, де по її завершенню вони розслаблялись, сиділи на кухні зі пляшкою холодного пива та власноруч приготовленої сигарети заправленої нищого ґатунку табаком, зазвичай вони безупинну перекидувались словами між собою або ж розмовляли по телефону зі своєю ріднею, в той час як Мартін, попри знемогу відкривав свій ноутбук щоб перед сном бодай трішки успіти зайнятись вивченням програмування.

Він розумів що всланій справі треба виділяти весь свій час з дня до вечора, адже так його продуктивність та й сама якість зробленого була значно вища чим тоді, коли він займався своїм ділом після фізичної праці за кордоном чи будь-де, все ж іноді буває

важко переключатись між одним видом діяльності та зовсім іншим, тоді втрачається концентрація та що є цілком логічно енергія, яка частково уже була витрачена на заводі. Але й альтернативи у нього як такої не було, це був своєрідний парадокс, замкнуте кільце з якого було важко вибратись, з однієї сторони щоб весь свій денний час приділяти саморозвитку та власній діяльності слід забезпечити себе незалежністю та простором від інших, живучи усамітненим життям та самому оплачувати особисті потреби, а з іншої, що є досить очевидним для цього потрібні гроші і щоб їх заповучити слід працювати на інших, виділяючи на це безцінні місяці а той роки свого існування.

Мартні відкрив ноутбук та взявся писати, тільки собі подібним зрозумілий(програмістам), програмний код, до одного зі веб-сайтів під замовлення. Його мізки кипіли від знемоги, вони були спантеличені через такі пекельні навантаження, лівову частку дня вони трудилися(маринувалися) за конвеєром а тепер не мали право на такий заслужений для себе відпочинок а натомість були змушені виділяти останні краплі власної активності, немов свіжий лимон з якого безжально вичавили всі соки а після викунили до смітника.

Як наслідок викладаючись п'ятдесят на п'ятдесят між денною працею на інших та вечірньою на себе, він, що було логічно відштовхуючись від даного контексту не міг досягти успіху в жодній зі справ, адже для кожного є очевидною така закономірність, щоб зробити щось путнє слід викладатись на всі сто відсотків незалежно чим ти займаєшся.

Врешті-решт він прикрив монітор свого ґаджета та поринув у власні спогади, маючи надію як завше віднайти там причину між діями у минулому що привели до відповідних наслідків у теперішньому, парубок мав намір дізнатись чому він докотився до такого становища, чому попри як він думає старанну працю, успіх знаходиться все ще надто далеко за горизонтом його марень.

Перед очима виник той весняний день, де перші бруньки прорізались скрізь тверду кору дерев, розпускаючи молоді пагони вкриті зеленим цвітом, тим самим символізуючи про закінчення похмурої зими.

Мартін сидів у своїй кімнаті зі шкільним підручником, цього разу це була біологія, йому було шістнадцять років, минув уже цілий рік з того часу як сім'я Сюзанни перебрались до міста а ще тоді, у перші декілька місяців після розлуки, полонивши батьків телефон він на завжди втратив будь-який зв'язок із нею.

Книга була відкрита перед ним але він тільки вдавав вигляд що читає, тягнучи час, щоб знову всістись за свій персональний комп'ютер щоб поринути з головою у "Зд" відеоігри. На дворі був 2007 рік, хлопчак уже давно викинув на звалку ретро приставку зі восьмибітними іграми перейшовши на новенький, придбаний минулого року батьками комп'ютер зі потужним системним блоком, який підтримував практично усі новинки тих часів.

Після розлуки з Максом та його консолею він не розгубився, почавши навіщати інших друзів у яких також був цей пристрій а отримавши у власне розпорядження свій, перший час він взагалі не розлучався зі ПК ані на мить.

Ці роки були раннім етапом розвитку індустрії відеоігор, на світ уже появлялись один за одним такі проекти як "Half-Life 2", "Crysis", "S.T.A.L.K.E.R." та багато інших, висококласних продуктів з мега-реалістичною графікою та захоплюючим сюжетом на той час.

Тієї днини Мартін з абсолютною нудьгою відклав підручник у сторону та вирішив зайнятись мастурбацією, підключаючи власну уяву щоб пригадати своїх однокласниць у щільно обтягуючих штанах, які перебуваючи за шкільною дошкою та будучи повернутими спиною до учнів, світили та граційно рухали у сторони своєю апетитною, випуклої форми сракою.

Коли він закінчив цю справу то присів за комп'ютерний стіл та увімкнув системний блок, з його кімнати чулись тільки вистріли вогнепальної зброї та вереск пораних бійців, немов у нього у кімнаті вирувала третя світова війна.

Мама постукавши увійшла до кімнати та запитала уже банальним тоном, з легкою ноткою докору в його сторону.

— Чому ти не вчишся Мартіне? Тобі ще не набридли ті дурнуваті ігри, ти гляди а то скоро й осліпнеш.

— Я уже зробив уроки, Ма. "монотонно відповів хлопець, навіть не оглядаючись у сторону мами, він і далі в одній руці жадібно тримав комп'ютерну мишку а іншою безупинну кленцав клавішами на клавіатурі.

— Ну нічого, тоді завтра підеш зі мною до лісу, будемо рубати дрова.

Почувся за дверей Мартінової кімнати сердитий голос його тата.

Уже тоді батьки підлітка вирішили примусити його виконувати безліч фізичної роботи біля дому та на городі, вони думали що тим самим зуміють напоумити юнака, мовляв між вибором, виконувати домашні завдання у вільний після школи час чи працювати поряд з батьком він вибере перше, але не сталося як гадалось, так, фізична праця не була втіхою для нього але й до навчання він також не відчував жодного потягу, терплячи домашню працю хлопчак тільки й чекав того часу щоб знову поринути у віртуальний світ відеоігор.

Отож як у школі так і дома він відчував певний дискомфорт, нерозділяючи позицію навколишніх щодо себе але це не було вершиною його бід.

По вихідних, переважно у вечері до нього приходили друзі, змушуючи іти разом із ними в село або ж у дім до когось з них щоб пити горілку, іноді вони телефонували Мартіну а він в свою чергу не відповідав на дзвінки, пізніше відбріхуючись, мовляв телефон був не в мережі або він знаходився у іншій кімнаті а декілька разів просто замикав двері на ключ та вимикав світло, брешучи наступного дня друзям що рано ліг спати минулого вечора.

Так у нього було декілька, причому хороших та близьких друзів яких він набув ще зі раннього віку адже у ті часи був більш активним та палким хлопцем, але з часом його репутація в очах друзів дитинства все більше і більше падала, одно що тільки не розумів тоді Мартін, чому вони взагалі все ще тягаються з ним, вважаючи його своїм товаришем.

По закінченню того шкільного тижня він з друзями як завше відправились за село, на один зі просторих, пророслих травою лугів, де цвіло безліч пахучих квітів. Їх було п'ятеро, серед цих підлітків був той самий Вася що у майбутньому позичить йому справжнього пістолета та інші хлопці що були на декілька років молодшими за нього.

Зі собою вони взяли закупившись у сільській крамниці дві пляшками горілки 0,5 л., три літри пива, солодку воду, буханку хліба, палку ковбаси, соуси(кутчуп та майез) та декілька слоїчків грибів, тушонки та іншої домашньої консервованої продукції. Один з них розпалював вогнище а інші пішли до букового лісу який знаходився поруч по дрова, тобто сухого хмизу який опадає зі деревини.

Мартін виломив патики зі ліщини, ножиком загострив його кінця тим самим змайструвавши своєрідний шампур, після чого насилував на нього до цього дрібно нарізану солонину, взявся до її смаження на палаючому вогнищі. Хлопці бурно обговорювали власне життя, дівчат та пригоди, їхні роти не затикались ані на мить, хлопчурі були веселі, вони раз-по-раз дружньо поштовхували один одного по плечу, голосно сім'ялись та видавали кумедні звуки не стримуючи своїх емоцій, (немов інтуїтивно намагались злитись, стати одним цілим зі тутешньою матінкою природою та її дикими, лісовими мешканцями), він же розгублено оглядався навколо себе шукаючи бодай якогось прихістку та дарма, іноді хлопці звертали на нього увагу, вони робили це тільки для того щоб його підколоти або сказати чергову нісенітницю адже їхні балачки все складніше і складніше давались тому до розуміння, він добре ставився до хлопці та поважав їх але нажалі ніяк не міг спіймати сутті цих пустих як йому здавалось слів, іноді з ними були дівчата приблизно їхнього віку, вони також випивали але розмовляли менше за хлопчурів.

Дівчата загравали до юнаків а ті в свою чергу чіплялися до них, вони ніжно а іноді й грубувато лапали їх за інтимні частини тіла щось їм шепотіли на вушко та підморгували, але дані, цілком природні залицяння між самками та самцями нестосувались Мартіна, натомість він все більше і більше прикладався до склянки або чергової пляшки пива, можливо в надії забутись, напиться так щоб свідомість перестала нормально функціонувати руйнуючи його, захищаючись від несприятливої для себе обстановки такими емоціями як сором'язливість, паніка або тривога. П'яним було простіше, мозок більше не мав змоги диктувати власні правила, дитячі комплекси, страхи та проблеми які сформувались через відповідне середовище існування відходили на задній план, будучи спантеличеним від алкогольної отрути мозок більше не мав змоги справно функціонувати, найскладніший орган який створила матінка еволюція за мільярди років свого існування піддавався власному ж самокаліцтву, немовби дикій собаці, зі гострими як лезо іклами силоміць надівали намордника щоб та не мала змоги робити те для чого її паща була створеною, а саме розривати на лахміття бідну жертву, пожираючи її.

Найбільший гріх людини це саморуйнування свого розуму, знову і знову повторював собі Мартін у час творчого піднесення чи ейфорії, деградація, слабкість духу, втеча від реальності, несприятливі умови для життєдіяльності, пастка у яку ми ж

самі себе загнали, затуманення мізків, штучне гальмування процесів їх активної діяльності, внаслідок чого до цього нормальні люди стають безхатьками, алкоголіками, злочинцями чи рабами фізичної праці. Усе це жахливий плювок у сторону еволюції, насмішка над нею, вона наділила нас таким безцінним даром як ясний розум з багатьма витікаючими функціями, а ми у свою чергу не здатні приборкати цього звіра, дати йому те чого він так прагне а саме самореалізації, вивільнення енергії у вигляді плідотворної праці, мистецтва чи інших винаходів.

Тому то й дівчини у нього як тоді так і тепер ще не було, адже ті любили впевнених у собі хлопців від як віяло позитивом а Мартін точно не входив до їхніх лав.

Але у дечому йому пофартило, у середніх класах він познайомився з новими друзями, це була трійка йому подібних чудаків у компанії яких йому було більш комфортним чим зі старими друзями дитинства, адже він змінився.

Зокрема виділявся один худорлявий хлопчина на ім'я Діма, він любив малювати та дивився Японські аніме-мультфільми, про які дорослі люди висловлювались так "ці дурниці псують і без того зіпсовані мізки наших дітей". Він зі новими друзями також зустрічались на вихідних, також пили алкоголь, як зазвичай хтось блював від нудоти вивертаючи на зовні усе випите до цього, інший позабувши про власну міру напивався так що його у переносному сенсі, висловлюючись сільським жаргоном "хапала білочка", тобто його неадекватність виходила за усі можливі межі та при цьому їх розмови були іншими. Навідмунну від старої компанії та інших хлопців зі села вони не розмовляли про банальні речі, не обговорювали дівчат, минулий день чи пригоди у нічному клубі, вони говорили про власні мрії та амбіції, переглянуті фільми чи серіали, щось фантазували та складали плани на майбутнє, але все це відбувалось під час пиятики, будучи тверезими вони знову піддавались власним комплексам, руйнуючи особистий потенціал.

Тепер Мартін добре знав чому з молоду не досягнув висот або принаймні не задав нормального старту для майбутніх звитяг, адже тоді він ніяк неміг, незнав або ж небажав сфокусуватися на чомусь одному, бодай до чогось корисного проявити інтерес. Його мізки були наче губка, яка поглинає у себе все що бачить навколо.

Ще з ранніх років він полюбив футбол, цікавився цією грою знаючи на пам'ять безліч футболістів, команд та кількість трофеїв виграних ними, він обожнював як саму гру так і статистику, читав новини, ганяв м'яча з хлопцями та грав у футбольні відеоігри симулятори.

Будучи мрійною натурою Мартін часто розгулював сільськими просторами абсолютно занурившись у власні марення, він чітко уявляв ситуацію де він уже будучи дорослим, грає у футбол на професійному рівні за такі його улюблені клуби як "Мілан" або "Атлетіко Мадрид". Завжди була схожа картина, заповнені ущент трибуни, які безупинну скандують назву його команди, сьогодні фінал ліги чемпіонів, надважливий матч де Мартін будучи головною зіркою команди біжить до воріт суперника та ефектно забиває такого необхідного для його клубу вирішального гола звісно на останніх хвилинах матчу, причому даний гол приносить йому та його партнерам таку бажану

перемогу а зараз із нею трофей, фанати перебуваючи у неймовірній ейфорії від щастя були готові розцілювати його з ніг до голови, а одноклубники один за одним навалюються на Мартіна, мовляв "купа прагне більшої". Після чого команда переможців дружньо підіймає трофей, у гору здіймаються тріумфальні салюти а Мартін продовжує купатися у променях слави. У схожому напрямку рухались й інші мрії хлопця, щодо нових захоплень.

Переглянувши добру сотню класних фільмів він уявляв себе видатними кінорижесером, картинами якого захоплюється увесь світ, фанатіючи у певний період боями без правил він звісно бачив себе у залісній клітці поруч зі суперником якого він сьогодні поб'є у яскравому стилі та підійме над собою новенький пояс чемпіона а гаряча публіка буде шаленіти, здіймаючи в гору море овацій, думаю цей список можна ще довго продовжувати але суть залишається однією, хлопчина тільки мріяв але нічого не робив задля її здійснення.

Тепер Мартні чудово розумів що для початку мрію слід трансформувати у власну ціль чи мету і спуститись зі небес на землю, де план дій буде добре видимий.

Для прикладу можна взяти будь-яке прагнення, припустимо це будуть професійні скачки на конях, які ви раптово побачили одного разу по телевізору і вас це вразило. У першу чергу слід проаналізувати чи справді ця справа припадає мрійнику до душі, які він бачить цінності у цьому виді спорту, чого саме ним хоче досягти, можливо доказати своїм знайомим чого він вартий чи може гроші, слава або самореалізація.

Щодо фактичних завдань то для початку треба правильно розставити пріоритети та рухатись дрібним, поетапними кроками, якщо є можливість то записатись у школу для наїздників початківців, а якщо поблизу такої не знайдеться то при фінансовій можливості найняти персонального учителя даному ремеслу.

Можливо слід завести власного верхового коня для себе або кінну ферм щоб краще зрозуміти цих тварин та їхню натуру адже під час скачок наїздник та кінь стають практично одним цілим, немов суцільний організм де кожна клітина та амінокислоти що знаходяться у ній на генетичному рівні розуміє одна одну.

Також не буде лишнім до цього списку час, який потрібно буде виділити для тренировок, необхідно усвідомлювати у якій економічній ситуації ви перебуваєте, тому що навчання чи працю якщо вони у вас присутні прийдеться посунути на задній план. Звісно якщо ця мрія, яка з часом переросла у ціль виникла у ранньому віці то це набагато краще, все ж таки у ті безтурботні деньки більше простору для маневрів, хоча й на превеликий жаль люди не завжди знаходять своє призначення зі самого дитинства.

Но і це все ще далеко не кінець, як уже було сказано раніше мрію слід розділити на маленькі кроки у зростаючому порядку, наприклад якщо епогеем мрії є участь та перемога у найсолідніших професійних скачках, для прикладу щорічний Мельбурнській кубок в однойменному місті Австралії, (це наче фінал ліги чемпіонів для Європейського футболу) то для участі у ній для початку потрібно стати мега вправним професіоналом, почати зі аматорських забігів у всіх можливих для вашого відвідування

місцин, для перших разів це може буде і найбільш задрипане село де в участі будуть брати п'яні фірмани, які ще минулого дня орали землю своїми кіньми а сьогодні для розваги вирішили трішки поскакати наввипередки а заодно й протверезіти, і тільки після сотень заїздів можна буде мріяти про

професійний рівень.

І на закінчення, як би це не звучало банально, всіма любимі фінанси. Так це прагматична сторона даної справи, адже ми дорослі люди живемо у матеріальному світі де слід забезпечувати як власне так і існування своє сім'ї, звісно якщо вона є.

Тому потрібно чітко зрозуміти яким саме чином ви плануєте заробляти займаючись верховою їздою, тверезо оцінити ринок даної сфери діяльності у своїх краях, чи є це актуальним для вашої країни, її менталітету та культури. Логічним висновком буде те, що для жителів Австралії у якої цей вид спорту більш популярний будуть вищі шанси досягти заданих цілей, цей приклад стосується й інших ремесл, припустимо хокей більш перспективний у Канаді а смертельними боями півнів (які доречі є незаконними), краще займатись у Колумбії чи інших бідних куточках латинської Америки. Вище наведені пункти відносяться не тільки до спорту а й до будь-яких інших дисциплін, творчість, бізнес, освіта, промисловість і тому подібне. Сенсом даного роздуму Мартіна було прагнення зрозуміти чого він хоче від життя, чому готовий його присвятити, так він віддавав собі звіт у тому що до двадцяти років у супроводі власних комплексів та слабкостей не знав що йому робити, чим займатись, на чому врешті-решт сфокусуватись, визначитись зі власними цінностями та зрозуміти до чого має природній хист і тільки з часом, після двадцяти років коли більшість свідомих людей кажуть що уже пізно жити мріями а краще сконцентруватись на суворій реальності, він тільки почав вловлювати суть цих вкрай тоненьких та прозорих як скло ниточок під назвою людське буття.

Він тільки пригадував як бабця часто у дитинстві йому повторяла щоб він чимось цікавився, батьки просто примушували працювати а вчителі банально проголошували добре вчися щоб пізніше здати екзамини та поступити до університету, і тільки по закінченню отримавши диплом з тебе можливо вийде щось путнє, але все це були пусті слова. Проблемою нашого суспільства є те що ми не здатні прищеплювати дітям ще з раннього періоду їх дозрівання основні правила життя, чому ми живемо на світі, яке майбутнє на нас чекає, чого слід прагнути і тому подібне, але й звинувачувати наших батьків а ті в свою чергу своїх також буде не вірно, адже можливо вони й самі далекі від істини, вони, громадяни втраченого покоління, які проживали роки власного формування як особистості у лихих та переломних дев'яностих роках, період після розпаду ССРСР, часи як економічної так і моральної деградації населення, особи які так чи інакше певною мірою зневірились у владі, яка у той відрізок часу була слабкою та беззубою, люди які немає під собою підґрунтя.

А тепер ці батьки намагаються будувати нову державу, виховувати власних дітей з позиції добра не маючи у власному багажі внутрішнього стержня, який повинний оператись об такі святині людського буття як самоіндифікація власного Я, почуття

безпеки та довіри до влади та власного оточення, свідомо та відповідно до власного статусу у суспільстві самооцінка і тому подібне, адже ці необхідні для життя істини, нам зі самого народження мають прищеплювати державні органи управління та політики, а якщо лєвова частка населення сприймає свою владу як ворогів, без жодної довіри до неї то про що тоді може бути розмова, про який міцний дім тоді можна говорити, якщо фундамент під ним крихкий як лід.

Отож так у власних поневіряннях, без жодних світлих плям та перспектив Мартін провів свій шкільний період.

Но це було давно, тепер же двадцятисемирічний парубком абсолютно виснажений лягав спати, поруч нього було чутне рипке хропіння літнього чоловіка і тиха музика що лунала із навушників хлопця на декілька років молодчого від нього.

Промайнуло тільки декілька днів з часу відвідин Софії а вічно заклопотаній Сюзанні уже страх як знову кортіло з нею десь зустрітись щоб погомоніти.

Почувся шурхіт біля вхідних дверей, на циферблаті настінного годинника стрілка показувала шосту годину вечора.

— Привіт кохання я уже дома.

Чоловік Сюзанні увійшов у дім, зняв своє осіннє пальто та повісив його на вічок у вхідній вбиральні, після чого роззувся і залишив свої зачовгані від калюж туфлі на ширшовому килимку.

— Привіт коханий, заходь на кухню я тільки но приготувала вечерю.

Думається Богдану не обов'язково потрібно було це повідомляти у голос, він одразу відчув своїм гострим та добрим на нюх носом (який як правило притаманний амбіціозним посадовцям), аромат свіжо приготовленого картопляного пюре зі свинною грудкою та овочевим салатом, у його любимій кружці зі принтом Дональда Трампа, який зі яхидною посмішкою тримає у руці стодоларову, зелену банкноту уже заварювався духмяний, зелений чай, пар якого здіймався високо в гору розчиняючись над стелею.

Вони сиділи та мовчки вечеряли за столом, на кухні панувала атмосфера сімейного затишку, поруч них у дитячій колясці бестурботно дрімала їх малеча а на прикріпленій до стіни плазмі передавалось зображення вечірнього, розважального телешоу "95 квартал".

— Мені це не цікаво, давай любий я увійду до ютубу та переключу на сучасний, жіночий стендап без цензури. "Богдан продовжуючи ненаситно поглинати смачну вечерю тільки кивнув головою на знак згоди, паралельно гортаючи стрічку новин "facebook" на своєму смартфоні."

— А ну негайно вимкни цю дурницю! Злосно прогрімів чоловік, буквально після п'яти хвилин перегляду даного стендапу" — хто тебе нарадив Сюзанна дивитись таку маячню, вони ж лаються як скажені, гляди ще наш хлопчик набереться цих слів, вони ведуть свою розмову надто зухвало, іноді зарозуміло як деякі чоловіки.

Богдан явно не цікавився новітніми течіями у культурі, йому було достатньо недалеких, дешевих розважально-гумористичних шоу та старих, малобюджетних

російських серіалів про поліцію чи війну.

— Ну взагалі мене на це підсадила Софія..."зникло, від різкого випадку агресії чоловіка промовила Сюзанна" — мені здається дівчата чудово виступають, можливо тобі слід дати їм більше шансу щоб проявити себе, все ж декілька хвилин почутого маловато щоб робити якісь висновки.

Безнадійно продовжувала переконувати вона Богдана що той неправий, та все ж у душі дівчина добре знала його непохитну натуру.

— І знову ця Софія... "байдуже, трішки зі присмаком явного презирства процідив Богдан, водночас жуючи все ще гаряче пюре" — Скільки разів я тобі твердив щоб ти перестала з нею контактувати, знаєш у мене уже починають виникати підозри що саме її фактор негативно впливає на тебе та твою поведінку в цілому.

На мить Сюзана розлютилась після сказаних слів але одразу ж взяла себе у руки та промовчала, вона знала що по вечорах, будучи морально виснаженим після денної роботи його нерви іноді дають слабину і він дозволяє собі свідомо чи автоматично зірватись саме на ній, причому будь-яка причина може цьому послужити.

А по-друге, що толку захищати Софію адже жінки даного темпераменту були не у його стилі що тут говорити він не переносить їх на дух, все ж він як і більшість соціальних людей операється на традиційні, універсальні цінності, якщо нормою є весілля тоді воно стане і моєю ціллю а якщо щастя принесе тільки новенька квартира або ж авто за власноруч зароблені кошти то ця мета стане й моїм пріоритетом. Так і тут, він бачив жінок своїх колег, можновладців та депутатів різних чинів, усі вони були як моделі а поводили себе як панянки, впринцепі вони ними й були, їх амбіції, зацікавлення та розмови зводились до чергових подорожей у Доху чи Маямі та обговорення коштовних подарунків від їх любимох, у вигляді новенького авто або ювелірних прикрас зі дорогоцінних металів.

А Софія була буквально їхньою протилежною стороною, це й мабуть полонило почуття Сюзанни до неї.

Так, у тих жінках її статусу також було багато чого із позитивного, і було б не справедливо думати про них тільки погане, вони займались фітнесом, дотримувались різноманітних корисних для організму харчових дієт, часто зустрічались разом щоб весело провести час, розмовляючи про нові рецепти та модний одяг, але у них не було, якби висловились сама Сюзанна якоїсь іскринки, вогника в очах який би їх турбував, змушував задуматись чи все вони роблять правильно, так з позиції еволюції виживання власної особи вони виконали на ура, забезпечили як себе так і своїх майбутніх нащадків на декілька поколінь вперед, якщо звісно у світі все буде добре та стабільно, та це й усе, вичавити максимум зі свого найскладнішого органу під назвою мозок їм нажаль не удалось, вони заборонили самі ж собі творити істинне мистецтво, піддавшись спокусі матеріальних благ суспільства.

Вечеря закінчилась у супроводі тиші зі ноткою недосказаності, чоловік підвівся та пішов у спальню, Сюзанна ж вимкнула плазмовий телевізор, помила посуд та вийшла на балкон щоб викурити бодай одну сигарету, їй потрібно було заспокоїти свої нерви.

На дворі була темна груднева нічка, снігова метелиця весело кружляла над домом, так, крижаного зимового морозу ще не було але сліпучо білосніжне покривало уже вкривало землю під ногами.

Вона дістала з кишені пачку сигарет та приклала одну до губ, запальничка спалахнула перед нею як і спогади із того, студентського життя дівчини.

Їй було вісімнадцять років, рана щодо раптової втрати будь-якого зв'язку із Мартіном декілька років тому назад уже не так боліла, звісно вона вважала саме його винуватцем всього що сталося адже це він перестав їй телефонувати та відповідати на дзвінки, тому дівчина довгий час вважала що просто перестала бути для нього цікавою або йому приглянулась інша. Сюзанна сиділа у гучному нічному клубі разом зі своїми подругами зі університету, вона була на другому курсі навчання, власне кажучи саме вони витягли її з гуртожитку на люди, адже за перший рік навчання дівчина встигла себе зарекомендувати як затята домувальниця, полюбуючи часто з головою занурюватись у книги чи романтичне кіно.

Їх було декілька осіб, звісно голодні до нових знайомств дами були всі при наряді, Сюзанна у тому числі, від них віяло пахучими духами а стрункі ніжки у колготках графітового кольору грайливо гойдались під сидінням, спокушаючи своєю сексуальністю погляди молодих чоловіків. На столику перед ним знаходилась пляшка віскі "Jack Daniels" та по одному коктейлю "Піна Колада", не більше як за одну годину дівчата перед цим добре розігрівшись вирушили до танцполу щоб віддатись у руки несамотньому ритмі танцю, усі крім Сюзанни яка продовжувала сидіти на своєму місці, їй стало чомусь неймовірно самотньо, це місце було чужим, ворожим до неї, за не довгий період вона встигла відмовити декільком хлопцям які безнадійно намагались запросити її на танець, час йшов чомусь надто повільно, немовби все застигло на місці, гучна музика, тупіт людей що танцюють, запах алкоголю та яскраві мережива світла переливалась між собою, змішувались в одну суцільну гущу, яка немов залізні кайдани сковувала дівчину. І ось раптом до неї підійшла молода особа жіночої статті, як пізніше Сюзанна довідається на два роки молодша неї самої, вона чимось відрізнялась від усіх навколо, немовби її аура була якоюсь особливою, від неї буквально несло сильною енергією яка немов вогонь зігрівала все навколо.

— Привіт ти як?

Голосно заговорила дівчина, будучи одягнена у стильний чорний жіночий костюм зі підкоченими до ліктя рукавами, білій блузці та клачиних штанах зі стрілками, середньої посадки, на оголених руках у неї було видно декілька тату а в носі та бровах виднівся пірсінг, на голові ж було пофарбоване у синій колір волосся, підстрижене під ефектну зачіску "Короткій Боб", вона присіла біля самотньої леді та на підвищених тонах через місцевий шум, продовжила своє звернення.

— Мене звуть Софія, а тебе крихітко як? Бачу тобі чомусь страх як сумно.

— Привіт, я Сюзанна "молода студентка ліниво підняла голову щоб відповісти тій, в її очах спостерігалась якась глибока, всеосяжна туга, яка немов бурхлива морська течія під час цунамі затоплює прибережні околиці" — а ти доречі ким будеш?

"добавила Сюзанна".

— О, я тут працюю адміністраторшою цього закладу, ну я б назвала це підробітком, адже загалом маю інші плани на життя.

Скоріш за все Софії набридло розмовляти у такій шумній обстановці, зриваючи свої голосові зв'язки, тому вона запропонувала вийти співрозмовниці на вулицю щоб трішки освіжитись, вдихнути на повні груди свіжого повітря.

— Знаєш Сюзанна ти не одна така, я уже пів року тут працюю і бачила безліч тобі подібних персон, які замість того щоб веселитись сидять цілу ніч за столиком чи десь там за барною стійкою, похмурі та сумні немовби вони потрапили на похорон. "Продовжувала вести свій діалог молода працівниця нічного клубу, паралельно діставши пачку жіночих, тоненьких сигарок з ароматом вишні та поділилась однією зі супутницею"

— Так... "задумлово відповіла студентка мовно— літературного факультету, дим від якого несло запахом спілої вишні здійнявся високо в гору із її уст, повний, нічний місяць, освітлював блідим світлом привабливі фізіономії дівчат, навколо них було безліч інших молодих людей які вийшли на хвилику щоб скурити по сигарці та вдосталь погомоніти між собою, тому дівчата відійшли подальше від нічного закладу, bliще до узбіччя, обабіч дороги де й присіли на одну з лавочок, втоптана стежина якої вела до місцевого парку.

— Ну знаєш... У мене іноді таке буває, без причини впадаю у депресію, стаю мовчазною... А шум та драйвова атмосфера тільки підсилюють цей ефект. Спробувала у свою чергу виправдатись за свій депресивний стан Сюзанна, сама не розуміючи чому вона це робить".

— Та не зациклюйся ти так на цьому, все нормально. "Досить по дружньому промовила у відповідь Софія, паралельно ніжно доторкнувшись своїми холодними пальцями до голови Сюзанни, погладжуючи її свіжо вимите, каштанове волосся".

— Ти здивуєшся та я теж така, працюючи тут уже декілька місяців я ніяк не можу звикнути, до цієї як мені здається скаженої атмосфери, але мушу, тому що гроші потрібні мені як ніколи.

Слова нової подруги трішки заспокоїли та підбадьорили Сюзанну, тепер вона знала що не одна така, є й інші люди що бажають спокою, їм недовподобі вічні веселощі.

— А на кого ти доречі вчишся, чого прагнеш від життя? Я ось поступила до соціально-психологічного факультету, паралельно цікавлюсь такими дисциплінами як палеографія та антропология, у вільний час стараюсь вивчати англійську та японську мову.

— Але чому тоді ти знаходишся тут? "випадково вирвалось логічне запитання зі пухких та рум'яних, обвіяних нічним повітрям уст дівчини"

— Ну гроші на всі мої дисципліни які на даному етапі не приносять мені фінансовоно забезпечення десь слід заробляти, ось тому на вихідних я підробляю адміністратором у цьому закладі, тепер твоя черга, тому давай розкажуй. "Нова коліжанка нагадала Сюзанні, що та так і не відповіла чим вона займається"

— Я вивчаю мовознавство, учусь в університеті...

Раптом Сюзанна застидалась, її щоки вкрились румянцем блідо-рожевого відтінку, будучи в захваті від Софії, її ефектного зовнішнього вигляду, масштабних амбіцій та працьовитості вона трішки знітилась, адже її ціль стати звичайною шкільною учителькою у порівнянні зі прагненнями супутниці виглядали якось мізерно, тому вона неочікувано для себе добавила.

— Нуу... я також найблищим часом маю намір взятись за писання романів або коротеньких творів для початку..."слова Сюзанни звучали непереконливо, їй не вистачало впевненості у собі" — у мене порядок зі словесною граматиною, беручи до уваги що саме її я вивчаю, тай фантазія ще та...

Поступово сказане Сюзанною ставало все більш переконливим, складалось таке враження що спілкуючись із такою всерозвинутою колегою вона й сама набиралась впевненості у собі, тільки що озвучена мрія стати письменницею яку вона леліяла ще з дитинства, раптово повернулась та глибоко припала їй до душі.

Дівчата просиділи за лавочкою над якою відбивали своїм світлом ліхтарі нічного міста Львів ще буквально декілька хвилин, після чого вернулись до клубу щоб зігрітись. Саме тоді розпочалась їхня міцна жіноча дружба яка триває й на сьогоднішній день, їх поєднувало бажання вийти за межі буденності, досягти чогось більш значущого у житті, бажання творити та розвиватись.

І попри те що їх долі складались зовсім по різному вони продовжували товаришувати і на сьогоднішній час, відколи їх дружбі минуло цілих сім років Сюзанна була уже заміжною жінкою, вона виховувала маленького сина, але попри те намагались все ще добитись свого, Софія ж абсолютно віддалась власним поривам творчого вітру, тому й у плані як психологічного так і творчого розвитку була на декілька голів вища за неї маючи більш розширений та розгалужений світогляд, але сама не розуміючи чому продовжувала дружити зі Сюзанною, немовби їх притягувало одна до одної магнітом.

Напротязі усіх цих років наша головна героїня часто роздумувала над однією парадоксальною ситуацією, з однієї сторони вона буквально не переносила на дух як саму течію під назвою "фемінізм" так і її прихильників, а з іншої Софія як не глянь була схожою та асоціювалась як так ж феміністка, але насправді вона просто була вольовою дівчиною, яка не здається у гонитві за власними мріями.

Їй не подобалось коли малі групи осіб жіночої статті влаштовують різноманітні там мітинги чи паради, адже всі вони були зі вкрай цивілізованих та благополучних країн Європи, забуваючи про те що більша, причому значно більша частина слабкої статі проживає у таки країнах як Україна, Росія, Китай, Індія, Пакистан, Африка і тому подібні, тому не лишнім буде додати що саме на територіях Азії та мусульманських країнах спостерігається найбільше пригноблення як прекрасної половини людства так і їхніх прав у суспільстві.

Отож що у нас получається, у той час як лєвова частка жінок безнаказано терпить різноманітні приниження власної гідності, то інша, яка у порівнянні зі попередньою

нагадує каплю в морі, кричить про те що їм мовляв погано живеться. Звісно, при усій повазі до дівчат вони повинні розуміти, що за довгий процес еволюції завжди так було, сильніший домінує над слабшим, як би ці слова не звучали жахливо. Можна навести антологію зі тваринами, хто має домашніх кішок той знає, що сусідні коти частенько навідуються до самки щоб вступити із нею у статевий акт, при чому, як це відбувається часто насильницьким методом, це також є нормою і для інших ссавців, птиці чи рогатої худоби. І тут немає нічого дивного, так було завжди, достатньо заглянути у історію, війни та інші загарбницькі походи де голодні до свіжої крові та виснажені вояки ґвалтували на своєму шляху жінок, чи ті ж гареми де один заможний чоловігя утримував десятки, ато й сотні дівчат через примус задля тілесних втіх та іншої прихоті. А що вже говорити про садистські методи покарання жінок як у мусульманських країнах так і у середньовічній Європі, де за зраду чоловікові їх саджали на гострий кілл, обливали обличчя отрутою щоб понівичити привабливе обличчя жертви і тому подібне, можна також згадати залізну спідню білизну яку чоловіки в час відлучення від сім'ї примушували носити своїх непокірних дружин, обрізання, тобто конізація шийної матки (жахлива процедура скалічення статевого орган дівчини), яка все ще практикується у країнах третього світу. Цей список можна продовжувати ще довго але факт залишається фактом, чоловіки достатньо познущались над протилежною собі статю і єдине що залишається як феміністам, так і будь-якій іншій жінці просто прийняти це як данність та змиритись із минулим адже ми міняємось, еволюціонуємо на краще. Думаю годі й порівнювати ставлення до жінок хоча б сто років тому і тепер, а що вже говорити про тисячі літ, все змінюється на кращу сторону, нам більше не потрібні хвости щоб пересуватись на четвереньках чи обростати хутром як це робили наші предки сотні тисяч років тому, ми перестали їсти сире м'ясо та іншу жорстку для жування їжу як наслідок наші міцні ікла трансформувались на крихітні, рівномірної форми зуби, так і свідомість людей стає все більш гуманішою, ми все менше спричиняємо іншим зла у вигляді вбивств чи крадіжок, адже це не тільки аморальна дія яка суперечить нормальному глузду, це ще й гарантоване законне покарання яке передбачене за відповідне скоєння злочину у вигляді ув'язнення або смертної кари, це звісно стимулює людей на грані перетину межі одуматись та зупинитись, і наша, як би хто їх не критикував діюча система, робить все для того щоб уберегти потенційну жертву та віднайти злочинця якщо це буде потрібно, цьому слугують офіційні документи що свідчать про наше існування у вигляді паспорта, де вказано основні наші дані, безліч камер як на вулицях так і приміщеннях, озброєна та добре вивчена поліція та інші правоохоронні державні органи цьому тільки підтвердження.

Все це було сказано щоб довести до відома свідомих жінок зміни у суспільстві, мовляв вибачайте нас за минулі кривди адже ми робимо все можливе щоб цього більше не повторилось, ми стаємо все більш свідомими, наші законодавчі державні органи приводять у дію безліч законів що повинні стимулювати покращенню життя жінки у суспільстві, сюди можна віднести аліменти матерям одиночкам, поділ майна навіпіл

після розлучин, фінансова підтримка за кожне новонароджене дитинча, більш суворі міри покарання за домашнє насильство і тому подібне.

Що вже казати про працю, уже нікого не здивуєш що владні дами керують світом, перебуваючи на посадах призедентів чи політиків, займаються бізнесом, сяють як у кіно та і у музичній індустрії, і мало того, на сьогодні достатньо вийти на вулицю щоб побачити жінок за кермом фантажівок, поїздів, тролейбусі чи іншої автомобільної техніки для пересування .

Тому як здавалось Сюзанні, принаймні у надрозвинутих державах світу жінкам не потрібно так сильно обурюватись щодо приниження своїх прав, звісно це не стосується країн третього світу де дівчата виходять заміж у дванадцять років а жінкам забороняється показувати обличчя, будучи окутаними у паранджу.

З іншої сторони свідома людина розуміє що на кожную дію є протидія, і це логічно, якщо жінкам дозволено бунтувати та вимагати кращої долі то чому тоді чоловіки не мають на це право, для прикладу якщо дівчина хоче працювати як хлопець за таку ж платню то чому б і йому не прагнути до привілеїв протилежної статті, ну хоча б бажання бути красивим зовнішньо, запускати довге волосся, малювати нігті чи фарбувати губи, а що все говорити про одяг, думаю більшість з вас погодиться що завітавши у любий бутік ви побачити колосальну різницю у асертименті між жіночим та чоловічим одягом, де першим дозволено носити яскравий та витончений одяг а другим більш стримані, зазвичай сірих тонів елементи нашого гардеробу. Можливо за кордоном це не так, але до чого довела наша понівечена пострадянська культура, де жінка має бути красивою та буквально сіяти а її партнерові достатньо просто бути мужнім, бути лисим та зі пивним пузом парубком у абияк підібраному одязі, тільки щоб було практично, позитивним є те що сучасна тенденція дістається і до наших просторів, де молоді хлопці слідкують за своїм зовнішнім виглядом, виглядаючи більш стильно та цікаво.

Можна також додати працю на заводах схожих із тими на яких працював Мартін, там він бачив що дівчатам дістається більш легка фізична праця ніж чоловікам що є абсолютно нормально та правильно, адже справді є тяготи з якими чисто фізично дівчатам не підсилу буде справитись, або інші чорнові роботи зі неймовірною фізичною навантажкою на яких працюють тільки особи чоловічої статі.

Дана думка в жодному разі не є виправданням чи спробою якимось чином применшити заслуги жінки у соціумі та її історичну жертву, це просто контраргументи які мають нам донести що не все так однозначно, адже у всього є дві сторони медалі і все що з нами відбувається несе за собою далеки та глибоке коріння.

Ну й на закінчення мовний сексизм, який місцями уже дивує абсурдністю зі своєю гендерною нейтральністю, де граматичний рід у займенниках та іменниках не повинен містити чоловічого змісту. Тобто у найблищий час уже буде не актуальним вказувати біологічну стать особи чоловік або жінка, розділяючи їх на протилежні соціальні групи а називати одним суцільним терміном, не можна буде казати для прикладу "вагітна жінка" чи "грудне молоко матері" а висловлюватись без граматичного роду що вказує

стать особи, адже такі природні та знайомі з дитинства для нас словесні терміни на їхню думку є гендерними стереотипами, які порушують права відповідних меншин.

Сюзанна надто сильно зациклилась над самоаналізом сучасних тенденцій щодо людської моралі, тому й непомітила як нічний, косючий морозець пронизав її шкіру буквально до кісток, вона вийшла з балкону назад до будинку та направилась у теплу спальню до своєї сім'ї.

Була неділя, сьогодні Мартін мав вихідний день, термін його робочої візи добігав кінця, він знаходився на заробітках уже добрих чотири з половиною місяці, на дворі поволі розквітала рання весна, сніг плавно танув залишаючи по собі мокрі калюжі та грязюку навколо, перші бруньки настирливо пробивали собі шлях на зовні, змушуючи оголенні дерева які пережили чергову зиму знову обростати зеленим цвітом а до цього бліді трави, які через сніжну ізоляцію втратили свої біологічні пігменти кольору знову розростались, набуваючи таких природніх для себе зелених тонів.

Сьогодні Мартін дозволив поспати собі трішки довше ніж зазвичай, він прокинувся у восьмій годині ранку, помився та почистив зуби після чого поставивши каструлю зі водою на газову плиту, взявся готувати собі сніданок у вигляді вареників зі м'ясом, діставши їх з морозильної камери для варіння у кип'яченій воді, протягом десяти хвилин.

Поснідавши він вирішив зателефонувати до свого друга що знаходився на батьківщині, він був зі тієї ще шкільної компанії творчих осіб, маючи намір порозмовляти з добру годинку про різноманітні там дурниці, нові фільми які вони переглянули протягом тижня, новинки індустрії відеоігор, книги що прочитали та подальші плани щодо власного розвитку і здійснення діючих цілей. Ця звичка зідзвонюватись по неділях раз на тиждень уже стала практично їхньою невеличкою традицією, якої вони ретельно дотримувались.

— Привіт Діма як ти там, що поробляєш?

— Алло, здоров Мартіне, та таке... Нещодавно прийшов зі ранкової пробіжки, тепер маю персонажа до одного зі своїх майбутніх мультфільмів на програмі "Adobe photoshop 2016", пізніше маю намір переглянути свіжий "Зд" мультфільм від кінокомпанії "The Walt Disney Company" що буде претендувати на Оскар за кращий мультфільм цього року та зробити його детальний аналіз, задля кращого розуміння використаних у ньому художніх прийомів які знадобляться мені у майбутньому, для моїх проектів.

— Зрозуміло, я також думаю сьогодні декілька годин зайнятись програмуванням одного зі своїх пробних веб-сайтів, сам знаєш писання програмного коду потребує великої кількості фактично часу та безкінечної практики.

Вони спілкувались у схожому руслі ще деякій час, після чого розпрощавшись кожен взявся за власне діло.

Що один що другий ще не досягли якихось явних успіхів у своїх починаннях, протягом все ще не тривалого творчого шляху вони часто збивались зі встановленого перед собою напрямку, іноді трішки розчаровувалися результатами аматорських, все

ще несформованих творінь, періодично змінювали або підкорегували координати власних цілей, що вдієш така була реальність, мабуть на щастя вона частенько повертає нас із небас на землю, даючи можливість тверезо оцінити власну працю та її необхідний подальший прогрес.

Для прикладу на ранніх етапах Мартін захопившись відеограми захотів одразу стати професійним програмістом, що буде розробляти власну гру для такої консолі як "Microsoft Xbox 360" яку будуть грати мільйони людей по цілому світу, а він стане практично мільонером з набити до відвалу кишнями доларів але не все було так просто як гадалось, тому з часом він усвідомив що для початку слід вивчити елементарні програми для стартового програмування, ознайомитись зі базовою мовою програмування для любительських сайтів, а пізніше, коли засвоїть їх взятись за мовні програми високого рівня яким володіють професійні програмісти, заробляючи цим ремеслом кошти на власне життя.

Як результат він створив власне портфоліо та розмістив його рекламу у таких соціальних мережах як "Facebook" та "Twitter", там він виклав власне оголошення із таким змістом, мовляв за певну ціну він готовий взятись за створенням вашого персонального веб-сайту, який ви можете замовити на власний смак, підібравши відповідний вам дизайн, контент та інформацію, це можуть бути як сайти зі оголошенням так і бізнес портали, де власник буде мати змогу торгувати відповідною продукцією чи розміщувати на них матеріали іншого характеру згідно власних вподобань.

Будучи початкіцем за перші замовлення він брав небагато, але й попри це їх практично не було, за перші два роки власної справи тільки дві особи скористались його послугою і було зрозуміло що цих коштів не вистачало йому для проживання тільки на них, як наслідок такі уже набридлі та місцями огидні для нього заробітки знову манили до себе Мартіна, невидимою силою під назвою фінансові потреби для самовиживання. Можливо у системі що не базується на економіці та інших торговельних процесах, де немає валюти чи іншої платні, він міг би й жити без роботи, харчувався б фруктами що ростуть на деревах, пив воду з річки і тому подібне, але й тут є безліч нюансів які перекреслюють нанівець даний спосіб життя, починаючи з того де б він тоді брав електроенергію для підзарядки власного ноутбука і закінчуючи тим що тоді людям буде не до власних мрій та цілей, його відеоігри будуть нікому не потрібні, навколо розцвітатиме хаос та розруха, люди будь займатись мародерством і тому подібними зlodіяннями.

Але давайте зупинемось на цьому, взагалішому за весь цей не простий шлях формування власних методів самореалізації у житті, Мартін зійшовся зі Дмитром на тому що їм слід об'єднати власні зусилля, у вигляді розробки телефонної відеогри для операційної системи "Android", адже колега будучи класним "2д" художником міг би малювати персонажів та геолокації задніх планів для продукту а Мартін відповідно б займався програмуванням ігрового процесу, вони були тільки на стартовому етапі даного проекту, все ще працювали над сюжетом та стилістикою відеогри та її

геймплеєм.

По завершенні праці вони мали намір виставити її на таку інтернет крамницю як "Google Play", адже саме на цей додаток програмісти зі всього світу розміщують свої програмні творіння.

Будучи у жвавому процесі писання програмного коду Мартін неочікувано для себе задумався чому взагалі він почав цим займатися, для чого йому успіх у житті, чого він прагне цим досягти, чому просто не розслабитись у вільний для себе час після роботи як це робить більшість людей його оточення, а саме не випити декілька пляшок холодного пива та не запалити сигарету а пізніше зателефонувати до своїх знайомих чи привабливих молодих дівчат, яких він знайде у соціальних мережах чи інших додатках для знайомств.

А натомість він продовжує завзято навантажувати власний мозок, стимулюючи його для активної, розумової праці. Йому згадався час коли все це розпочалось, коли він вперше усвідомив що прийшов час зайнятись уже чимось реальним а не просто фантазувати, літаючи у небесах.

Ще тоді, зі студентських років він запримітив за собою звичку ототожнювати себе як власник певного бізнес проекту.

Для прикладу відвідуючи із друзями студентами нічний клуб він уявляв себе власником подібного закладу у майбутньому, в принципі першою бізнес ідеєю Мартіна та його шкільних друзів (до яких відносився вищезгаданий художник Діма), було відкриття нічного клубу поряд зі своїм селом.

Вони уже тоді уявляли собі скільки грошей будуть брати за вхід, яку музику будуть крутити, якій має бути як зовнішній так і внутрішній дизайн приміщення, асортимент алкоголю за барною стійкою і тому подібне... Їхній план як і наступні декілька, у вигляді бізнесу по вирощуванні кукурудзи та пшениці на сільських полях які вони мали намір у майбутньому викупити, починались та закінчувались одним і тим же. Для старту, після закінчення коледжу потрібно негайно вирушити закордон на заробітки і після декількох років плідної праці, заробивши достатню суму зеленої валюти вони б одразу розпочали будівництво чи інші необхідні для них процеси закупівлі, але відчувши на смак тяжкої праці, він буквально за декілька місяців змінював свої пріоритети та одну бізнес ідею за іншою, як наслідок так нічого й не досягнувши.

Тому кожний з них добре зрозумів що не все так елементарно як їм здається, не достатньо просто заробити певну кількість грошей і стартап гарантований, любимій справі слід виділяти велику кількість особистого часу, її треба вивчати зі середини, дізнаватись усі тонкощі та деталі ну і звісно відчувати до неї хист і відповідну любов, все має йти від душі, від щирого серця, як наслідок вони зайнялись, кожен вибраним собі ремеслом із нуля.

Але питання залишається відкритим, так що ж, кожного з них а зокрема й Марітна спонукало зайнятись чимось своїм?

І тут Мартіну на думку спав один термін, назва якому статус у суспільстві.

Думаю для жодної людини не є секретом що всі наші амбіції та мрії є просто

прагненням відчути любов та повагу зі сторони наших ближніх, ми хочемо щоб нас цінували і нами захоплювались, хочемо бути потрібним для свого оточення, як наслідок кожний з нас має відповідний статус як на глобальному, суспільному рівні, так і у менш масштабних колах, для прикладу серед сім'ї, колег по праці чи друзів. Для початку всі ми народжуємось уже зі відповідним статусом, дехто народжується у звичайній бідній сім'ї, як наслідок цій особі прийдеться виборювати власне право на існування зі самих низів, інші народжуються у сім'ях середнього достатку, де їх батьки займають солідні посади у суспільстві, їм буде трішки простіше адже у майбутньому буде кому подати руку, ну і на закінчення суб'єкти що появляються на світ у заможних сімействах, перед ними звісно відчинено більшість дверей, утрамбована велика кількість доріг і тому подібне, так про що це зрештою свідчить? А про те що їх предки по сімейній лінії свого часу уже досягли вершин за життя, вони проклали шлях не тільки для себе а й для своїх нащадків, також це говорить про те що у минулому їм скоріш за все було важко, перед ними виникало безліч труднощів та негараздів, але вони не зламались під тягарем власної бородьби, врешті-решт досягнувши бажаного успіху.

Но статус при народженні це тільки перший етап формування нашої індивідуальності, наступний статус, зокрема серед свого оточення ми здобуваємо під час юних років життя, починають від школи, стосунків зі сім'єю чи друзями та закінчуючи вибраною нами кар'єрою, нашим характером, сформованим світоглядом і ставленням до життя загалом.

Можливо ще з ранніх літ або під час шкільного періоду у декого з дітей починають проявлятися певні таланти чи хист до якоїсь справи, ораторські здібості, великий інтелектуальних розвиток, фізична сила чи сила духу, все сприяє подальшим звитягам кожного із нас, не є секретом що для прикладу лікарів, діячів науки, бізнесменів, зірок спорту чи інших розважальних індустрії поважають більше чим різноробочих на будівництві чи заводах, до людей які працюють на високих, значимих посадах цінують та прислухаються більше аніж до продавців у крамницях або прибиральників, на яких як це зазвичай буває дивляться зверхньо, ними нехтують та використовують їх.

Також цінують людей що займаються власним ремеслом яким пізніше діляться зі усім світом, малюють картини чи пишуть книги, креслять проекти будинків а пізніше зводять їх, чи банально столярі що виготовляють дерев'яні меблі для покращення інтер'єру вашої кімнати і тому подібне, тобто поважають та рівняються до тих хто робить щось для інших а не тільки для себе, простими словами кажучи того хто віддає більше чим бере. А цураються та зневажають тих, хто подібно п'явок висмоктує нашу життєву енергію, тих кого називають чорно плямою на тлі людства, сміттям зі кісток та м'яса, до цієї касти відносяться алкоголіки, наркомани, безхатьки та злочинці будь-якого характеру, чи це убивця, крадій, мародер або ж аферист.

Тому буде логічним зробити висновок, що статус данний нам при народженні можна змінити або й взагалі аналювати його попереднє звання, можна досягти висот або навпаки упасти на саме дно (причому шанси завжди 50 на 50), часто ж буває що діти успішних діячів, яких у народі називають "мажори" часто спиваються, чинять

погані речі, зрештою псуючи не тільки свою а й репутацію власних батьків.

Тому Мартін був як усі інші, просто бажав змінити свій статус на краще, що були абсолютно нормальним, хотів дати щось суспільству, прагнув щоб до нього прислухались а його праця була для нього не тільки каторгою а й улюбленим заняттям, яке буде тішити хлопця.

Тай зрештою, що таке цей завітний статус, про який так наполегливо розмірковував Мартін? Щоб краще зрозуміти даний термін слід розділити його на декілька ланок, а саме плоди які ми пожинаємо при отриманні відповідно статусу, у даному випадку ці плоди відштовхуються від суб'єктивної думки хлопця, тобто ті, яких він особисто прагнув зірвати зі цього вкрай древнього та гігантського дерева під назвою життя.

Для початку це комфорт, якого він так жадав, адже ставши фінансово незалежним він зможе або орендувати або придбати власне житло, де в тиші та спокої йому буде зручніше працювати над програмуванням.

Корінь цієї проблеми виник ще зі студенських часів, будучи вкрай чутливим до шуму та світла Мартіну було важко заснути у присутності сусідів по кімнаті, тому іноді він не досипав ночами адже юні студенти, що жили з ним у гуртожитку то і діло пили у ночі алкоголь при включеному світлі, розмовляли ніч на проліт по телефону або голосно слухали музику, все це перенеслось на його ж горе разом з ним на заробітки, де були всі умови а то й більше для вищезгаданих бешкетувань зі сторони його оточення, де було безліч як алкоголіків так і хлопчурів що просто люблять і як це зазвичай буває, дозволяють собі після важкої праці добре розслабитись.

Ні, Мартін в жодному разі не мав особистої обіди чи злови до когось з них, це було рефлексивно, його мозок на відказ відмовлявся заснути коли несприятливі зовнішні фактори заважали йому це зробити, і якби він не старався, якби не напружував власні сили все було марно, зранку він підіймався з ліжка недоспаним а як наслідок дратівливим та розумово виснаженим, адже як відомо під час сну мізки самооновлюються, очищаючи все сміття набуте протягом минулих днів.

Тому хлопець дотримувався принципу що єдиний спосіб добитись комфорту для себе це фінансова незалежності, яка б гарантувала йому можливість бути на самоті, так з іншої сторони є практичніше рішення, яке переважно використовує більшість осіб, це всім відома сім'я, де створивши її є змога жити тільки зі жінкою але й тут є безліч нюансів, адже заробляти кошти все одно треба буде, а для цього слід виїжджати за територію власного дому, звісно якщо ти не маєш роботу чи іншого заняття, яке б приносило прибуток не віддаляючись далеко від дому.

Друга річ яку дає статус, це гідність щодо себе та чесіть зі сторони людей які вас оточують. Так, простими словами кажучи це повага щодо людини та сприйняття її як цілісної, сформованої особистості, роками працюючи на інших, зазвичай займаючи найнищу ланку серед робітничого класу Мартін чудово знав як ставляться до собі подібних, людей які виконують чорнову, фізичну або найменш відповідальну але потрібну роботу. Для керівництва ви просто гвинтик що бездумно виконує свою

функцію, серед оточення таких же трудяг ви маєте бути недалеким хлопцем, із таким же простим лексиконом, амбіціями та поведінкою.

Практично усі чоловіки та жінки з якими він працював розмовляли тільки про буденні та елементарні речі, говорити про щось більше, зокрема мрії, мистецтво, психологію чи аналітику було якось по-дурному, адже й справді, коли ти стоїш з лопатою в руках та по коліна в багнюці то про яке в біса мистецтво можна тоді балакати, на які вищі цілі насмілюватись зазіхати? Як виняток можна відзначити потік філософії із уст людей які за дружньою компанією пили алкоголь, тоді й вони дозволяли собі злетіти в небеса, але їх політ скоріше нагадував хаотичні віражі підбитого гелікоптера чи підстрелиної качки, все ж їх мізки були затуманені, здавалось спирт промив їх наскрізь, руйнуючи бідні нейрони та інші нервові клітини, скалічена думка яка вихадила з душі таких же скалічених суб'єктів.

Отож Мартін прагнув комфорту, щоб його цінували та самореалізації у творчості чи іншій діяльності, де його продукція буде мати вплив та користь для інших.

Так, здавалось би це банальні речі, які бажають усі люди без винятку, відрізняються тільки їх масштаби та відстань яку треба пройти для їх досягнення. Тому як твердиться "кожний з нас сам собі лікар", яку стежину вибрали тією й слід керуватись і байдуже що вона встелена колючою терниною та має безліч стрімких, обривистих поворотів, звалившись у які буде важко піднятись назад, зате й на фініші, (звісно якщо ви туди добиретись) вас буде очікувати заслужена винагорода, пропорційна складності вибраної вами стежини.

На прикінці того ж березневого, недільного вечора Мартін будучи морально знесилиним закрив ноутбук та відклав його на бік, почувся веселий голос із кухні.

— Агов Мартіне... Ходи до нас, вип'єш п'ятдесят грам за друга.

— Та ні хлопці... Я ж казав, що ані каплі не вживаю алкоголь ось уже як три з лишнім роки.

— Так підходь тоді, хоч з'їши чогось, посидиш з нами задля компанії, а то якось не гарно виглядає ... "дорослий чолов'яга, який скоріш за все був чи не авторитетом номер один у цій компанії промови сказане твердо, як здалось хлопцю повчально, мовляв так правильно, такі наші традиції"

— Гаразд уже іду, тільки тапочки надіну.

Хутко вимовив у відповідь він та без явного бажання направився до шумної компанії, де зібралось більшість мешканців даного хостелу.

Та Мартіна цим не здивуєш, він був уже "битим воякою" і добре знав, що головне це бажання напиться а причина завжди знайдеться.

Один день релігійне свято, інший хтось святкує іменини чи поповнення у сім'ї, далі йде приїзд чи від'їзд когось зі заробітчан, де за традицією невідомо ким придуманою, винуватець має ставити на стіл пляшку а то й більше горілки.

Стіни кухні були повністю просоченні смердючим димом від сигарет, які Мартіну були не до вподоби ще зі самого дитинства, так він не палив оскільки йому був неприємний як запах від диму так і гіркота в роті під час та після куріння.

Раніше він десь прочитав одну мотиваційну книгу, у якій було сказано таке: коли у вас безліч мінусів та недоліків з якими ваше життя здається непомірно складним то впершу чергу слід звернути увагу та виділити особисті плюси, на які й потрібно буде у подальшому опиратись, відштовхуючись саме від них, паралельно ведучи боротьбу зі своїми слабкими сторонами.

Отож один з його плюсів, ну принаймі він сам так вважав була дисципліна, якою він зазвичай керувався у житті.

Тому дивлячись на різних людей зі свого оточення іноді йому було дивним те як вони розпоряджаються власним часом, діють те що їм заманеться, вони кидаються зі сторони в сторону, зі крайнощів у крайнощі немовби повітряний дракон що маневрує у повітрі та мечуться туди-сюди від найменшого подиху вітру, складалось таке враження що у них під ногами нічого немає, жодного підґрунтя, стержня який би міцно тримав їх на землі.

Мартін ось уже як декілька років щодня наводив собі будильник, скільки часу він має працювати над своїм розвитком, для прикладу годину читає певну книгу, дві години вивчає англійську мову ще дві програмування, можливе заняття спортом близько години і тому подібне...

Так у нього було безліч шкідливих звичок у вигляді пиття кави, смакування чіпсів, мастурбація і подібні речі нахшталт цього, тому він встановлював графік коли і в яких кількостях можна давати собі слабину, для прикладу три чайні ложки кави у день і не більше, п'ятнадцять мастурбацій у місяць та тільки одна, пачка хрустких чіпсів у тиждень.

Все це допомагало йому у плані самоорганізації, розум Марітна не витрачав задарма енергію думаючи чим зайнятись в даний час якій звільняється перед нами, адже все було сплановано заздалегіть.

Його також менше гризли докори сумління відкриваючи апетитну пачку чіпсів, він не роздумував варто це робити чи ні, все ж є різниця між черговою примхою підкоритись пороку чи чітко запланована дія, яка була передбачена ще минулого тижня.

Мартін знав що набув цієї позитивної риси характеру у вигляді дисципліни а насамперед самодисципліни під час служби в армії, де він пробув вісімнадцять не цілих місяців. Так сказати що тільки армія змінила хлопця на краще і нічого більше також буде не правильно але принаймі, здобуті дисципліна та організованість були сами її заслугою.

До армії він потрапив у віці двадцять одного року, де й віддавав борг своїй державі на протязі не цілих півтора року.

Це була державна прикордонна служба України, скорочено (ДПСУ) у винятковій морській економічній зоні, штаб-квартира якої знаходилась у місті Одеса, він потрапив до морської охорони де проживав на одному зі не багато чисельних катерів проекту "1400", шифр "Гриф", місткість яких була до тринадцяти чоловік.

З однієї сторони йому пощастило адже на службу куди він потрапив не було до

цього строковиків, його призов був першим, там служили тільки контрактники які й займали вищі службові посади та получали за свою працю зарплату.

Одже при відсутності старших строковиків, армійським лексиконом "Дідів" та помірно нескладному графіку і режиму щоденної військової діяльності Мартін не відчував надто відчутних складнощів, ну принаймні в плані фізичної витривалості адже щодо моральних та психологічних навантажень, то тут звісно як і в більшості армій було безліч випробувань.

Можна розпочати з того що дискомфорт який виникав у хлопця під час посиденьок з друзями чи життя під час навчання в коледжі, були просто квіточками посеред поля якщо наводити паралелі зі армійською обстановкою.

Все ж застілля рано чи пізно закінчиться, тому у гіршому випадку декілька годин можна й витерпіти, гуртожиток змінити на квартиру, пари закінчуються, а на вихідні Мартін приїздив на декілька днів до своєї домівки, в село. У армії була зовсім інша ситуація, на katerі де він проходив службу їх було десять строковиків які жили у кубрику, тобто кімнаті де сплять матроси, яка знаходилась у нижньому відсіку катера.

Це була доволі мініатюрна кімнатчина, спали вони у три яруси один над одним, зранку коли звучав сигнал підйому для ранкової зарядки вони прокидались та підводились по чергово, по декілька чоловік, які хутко одягали свою матроську уніформу та виходили зі приміщення, тим самим звільняючи місце для своїх наступників, у гіршому випадку вони б терлись один об одного немов тюлька у консерві.

Після зарядки юні бійці разом йшли до штаб— квартири снідати, пізніше протягом дня обідати та відповідно вечеряти, що тут казати, вони, ці десять хлопців, яким долею було вирішено прожити разом на цьому тісному katerі, (термін експлуатації якого, як і більшості йому подібної корабельної техніки нашої держави уже давно минув) практично весь час, двадцять чотири години на добу бути поруч один одного, вони спали під одним дахом а точніше палубою, разом стройовим маршем ходили у їдальню після чого проводили цілий день або на борту катера або поблизу нього, деь на пірсі. І така поширена думка, мовляв обличчя колег по праці чи членів сім'ї іноді сильно набридає при тривалому перебуванні поруч, як ніколи передає те що було на армійській службі хлопця, де площа katerних відсіків була компактна та мініатюрна.

Звісно на ранніх етапах та й в принципі на протязі всього терміну військової служби в плані етики та соціальної моралі хлопцю було важко, дома все було значно простіше, коли якийсь суб'єкт під час випадкової зустрічі для прикладу біля автобусної зупинки тобі не подобається то ти можеш елементарно перетерпіти його декілька хвилин у крайньому випадку годин, після чого звалити геть від особи яка у дану мить вам є недовподоби. (у думках пославши того під три чорти) Тут же як було сказано раніше не все так гладко, за спробу самоволки, тобто втечі з армійської служби на вас чекає серйозне покарання, починаючи від дисциплінарного та закінчуючи кримінальним.

Тому варіант банально перечекати а пізніше забути тут не проходить, Мартіну як і

усім іншим військовим новобранцям приходилось вчитись пристосовуватись до своїх колег, адаптуватись до нового середовища, старатись зрозуміти характер інших, різні тонкості та нюанси які у ній скриваються, кого потрібно обходити десятою дорогою а з ким можна вести діалог близькій для твоєї вдачі.

Адже одні люди протилежні вашій натурі висмоктують життєву енергію зі своїх жертв, (тобто співрозмовників) немов п'явки а інші навпаки підіймають вам настрій, знову запалюючи вогник у вашому серці.

Отож коли більшість хлопців з його оточення частенько повторяли зі зарозумілою посмішкою, мовляв наша армія це просто банальна трата часу адже у нас не військо США з якого ти виходиш справжнім "Рембо", що пізнав усе ремесло військової служби стріляючи зі різноманітної надсучасної зброї, у нас же занедбаний сарай, де замість автомата ти всю службу проводиш зі мітлою в руках, вислуховуючи найекстравагантнішу лайку якогось там пихатого сержанта у власну сторону та витираючи зі переляканого обличчя його слину, яка як і матюки буйним потоком вилітають зі брудного рота раніше вказаної особи.

Ну й по-друге знову зі ноткою фальшивого самовдоволення повторювали вони, аніж витратити рік ба більше півтора на безглузду службу краще поїхати кудись на роботу, там хоча б гроші можна заробити, не розуміючи як вони помилялись вважаючи армію простою тратой часу, де в кращому випадку ти декілька разів вистрілиш зі автомата або трішки покращиш свою фізичну форму. Адже якщо мислити більш глобально армія це свого роду платформа, школа життя для юнаків, де ти вчишся самовиживанню, адаптації до несприятливої для себе обстановки та знаходження консенсусу зі новими, можливо не надто приємними для тебе людьми. Тут ти дізнаєшся що таке колектив, свої плюси та мінуси у ньому, ну і звісно добровільно а скоріш за все примусово закохуєшся у самодисципліну, зі усіма її впливовими течіями, навік поєднуючи із нею своє буття.

Звісно під тягарем життєвих труднощів все згорає у безжальному багатті поневірянь, ми здаємось, після чого падаємо духом не в змозі витримати вагу власних бід, також багато чого залежить від нашого оточення, статусу у суспільстві чи умовах існування, тому будь-хто з нас може зламатись, втративши те чим він пишався до цього.

Все ж позитивні риси характеру, такі як: щирість, дисципліна, доброта, відвага, стійкість і тому подібні як красива дівчина, якій щоб залишатись вродливою весь час потрібно підтримувати власну красу доглядаючи за собою, так і тут, завжди слід бути в тонусі, не дурно кажуть коли розслабляється зебра то потрапляє до пащі лева, а коли розслабляється лев то помирає від голоду або його витісняє зі прайду інший лев, більш зухвалий чи наполегливий щодо власних мотивів.

Окрім самодисципліни, Мартін бодай частково мав право вважати що володіє терпінням та стійкістю, які зумовлені його спокійним від природи норовом. Довгий час живучи власними, химерними мріями які звісно були вкрай далекими від реальності на даних етапах його життя, хлопець так чи інакше повинен був бути стійким, адже на

відмінну від реальних цілей людей які або здійснюються у відповідний момент або ні, його мрії завжди залишались тільки ілюзією, тому він зобов'язаний був терпіти, уявляючи що у майбутньому буде жити краще, терпіти означає чекати, наразі задовільняючись тим що є. На щастя поставивши перед собою більш реальні для здійснення цілі у даний відрізок життя, Мартін не позбувся само-дисципліни, стійкості та терпіння адже саме вони були чи мали стати його фундаментом, вітром що триматиме його вітрило на плаву. На щастя самоаналіз був його ліками, що раз за разом оновлювали та очищали хворий організм, підіймали його бойовий дух, знову змушували битись на цій богом забутій землі за власне буття.

Він також мав право пишатись і своїм глуздом, все ж є люди що знаходять розраду тільки у грошах, хтивості, алкоголю чи наркотиках, їм потрібна слава, увага інших і тому подібні матеріальні чи фізичні фактори які лестять нашому егоїзму, забуваючи що для часкового самозаспокоєння та підтримання рівноваги у важку мить достатньо бути свідомим, мислити щиро та глибоко, адже практично усі необхідні компоненти для нормального функціонування нашої життєдіяльності закладено глибоко у генах людей ще зі древніх часів, а страждаємо, піддаємось депресіям та іншим душевним відхиленнями ми тому що зазвичай займаємось самообманом, штучним навіюванням, соціальними рамками у вигляді принципів, культури чи традицій. Колишній в'язень живе згідно тюремного кодексу, військовослужбовець армійського у олігарха своє уявлення щодо сенсу життя а художник керується внутрішнім творчим покликом, для мусульман є нормою коли жінка носить хіджаб а для християн нормально милуватись красою дівчини та її фігури у лосінах, коротеньких шортиках чи оголеному декольте, у Азії люди виражають свої емоції більш скромно в той час Африканці чи Латиноамериканці не так церемоняться при спілкуванні, вирізняючись своєю запальною натурою та темпераментом.

Все це зумовлено культурою населення, середовищем існування, можливостями, різноманітними як людськими так і природними факторами, і найголовніше що слід зрозуміти це те що все піддається змінам, еволюцію свідомо можна спрямовувати у потрібному для нас напрямку. Можна змінити расу або відтінок шкіри людини під час декількох поколінь схрещування з іншими, змінити світогляд ба навіть характер будь-кого з нас, звісно не за короткій термін, якщо ми живемо у бідній країні де домінує корупція то на підсвідомому рівні ми не маємо довіри до політиків, не віримо у судів та полісменів, але достатньо проіснувати декілька поколінь у справді демократичній державі де на першому місці стоять людські цінності, то вже наші внуки будуть любити теперішню владу, пишатись суддями та знати що полісмен захистить їх коли це буде потрібно.

Звісно ніхто не забороняє поважати тобі твої традиції, але при цьому не смій зневажати традиції інших, ти маєш право вважати рідний народ особливим але не думай що інші нації є чимось гірші, адже й африканець живучи від народження у Парижі має шанс стати геніальним художником чи поетом а народившись у Німеччині інженером або ж винахідником, у Парижі він пізнає шарм та насолоду від буденного

життя п'ючи каву та поїдаючи круасани, а в Берліні він познайомиться зі педантичністю, пунктуальністю та дисципліною.

На спосіб мислення кожного з нас накладається безліч прошарків у вигляді вище сказаних факторів людського буття, як наслідок не все підходить нашому нутру, багато чого з часом ми відкидаємо розуміючи що воно було штучно запхано у нашу свідомість та підсвідомість, ми або розвиваємось або деградуємо, іншої дії не існує, або звільняємось від одних кайданів за іншими, скидаючи по одному ланцюжку або все глибше закопуємо себе ж у землю, потік наших думок стає глибоким та прозорим як океан або брудним як стічна канава, для одних внутрішній самоаналіз благо а для інших нестерпна кара від якої слід тікати, одним полум'я спасіння а іншим пекельний вогонь.

Якщо скласти абстрактний висновок то це виглядало так, Мартін прагнув змінити власний статус у суспільстві чогось досягнувши, у цьому йому повинні посприяти дисципліна, стійкість, терпіння та ясне, щире мислення.

Але нажаль йому все ще не вистачало мотивації, у вигляді музи яку та палко оспівують поети та митці минулих літ.

Сюзанна в'яло розплющила очі, вона знаходилась у вітальні дому, чоловік як зазвичай був на роботі, маленьке немовля міцно спало у колисковій, перед нею на гладкій поверхні дубового столу лежав відкритий ноутбук зі майже розрядженою батареєю, на моніторі відображалась програма "Microsoft Word", на цьому найпопулярнішому у світі текстовому процесорі вона зазвичай писала свої тексти, принаймі намагались це робити. Цього дня, як і декілька попередніх у дівчини була творча криза, абсолютно нічого нового не приходило їй до голови, так, минулого тижня Софія дала пораду заглянути у минуле, щоб звідтіля щось дістати але там було багато чого, так вона уточнила що потрібно зосередитись на чомусь такому що сильно вразили її до глибини душі і немає різниці у позитивному це ключі чи негативному, але й тут було за що зачепитись, життєвих епізодів які безпосередньо вплинули на її подальше життя було чимало, але на чому саме зробити акцент, що вартує того щоб черпати з нього натхнення? Тай взагалі який сенс писати адже це просто набір слів, складений у певні комбінації, за допомогою яких, нам, людям, передається певна інформацію, яку ми здатні осягнути розумом, переварювати та обробляти.

Нещодавно Софія розповіла їй про теорію деяких учених щодо людської мови, яку вона прочитала в одній зі статей на науковому онлайн форумі.

Тут розповідалось що на думку цих же діячів мова це інструмент, за допомогою якого наш мозок мислить, в усіх можливих його проявах.

Звісно у коментарях під цією статтею знайшлося безліч критиків, які прямим текстом писали що це маячня, адже на їх думку кожному зрозуміло що мова призначена тільки для комунікації між людьми. Та фактом є те що мова не є ідеальним інструментом для передавання конкретної інформації, для цього значно ефективніше підійде для прикладу азубка Морзе, жестикуляція або ж мова математики, а саме цифри що дають конкретний та однозначний результат.

Можна уявити ситуацію яка відбулась сотні тисяч років тому, де для прикладу під час нападу хижого звіра чи погоней за здобиччю наші предки *homo sapiens* просто будуть вказувати пальцем напрямок цілі або гучним звуком повідомили про неї інших, це значно ефективніше чим на словах повідомляли зі якої сторони нападає хижак, вказуючи біля якого він там дерева або куща, це значно б уповільнило реакцію індивідів до яких було спрямоване повідомлення, а у таких екстремальних та важливих для самовиживання моментах кожна доля секунди на вагу золота.

Зрозуміло можна навести ще сотні прикладів того що мова не завжди є ефективною під час передачі конкретної інформації, причиною тому є безліч нюансів, серед яких такі літературні засоби як метафора, гіпербола, епітет чи алегорія, будучи призначені для збагачення мови та надання їй відповідної художньої краси, вони зазвичай змінюють сенс сказаного або надають йому безліч інших варіацій.

Також не варто забувати про особливості мов різних народів, взаємності від їх культури та менталітету, а що вже казати про акценти із яким ми промовляємо відповідні слова, в залежності від ситуації та емоційного стану вони можуть містити абсолютно різний зміст.

Для прикладу коли вам кажуть щиро "молодець" під час виконання контрольної роботи на дванадцяти балів, то це робиться у позитивному ключі, а коли те ж саме слово "молодець" вживається мамою зі явним докором та зітханням у ситуації де маленька дочка розбила улюблену вазу сім'ї то це звісно негативний його відтінок. Також мова яка передається як словесно так і за допомогою тексту може бути хибною, містити обман та брехню, навідмінну від особисто пережитих життєвих ситуацій, тобто якщо ви на власні очі побачете тигра то точно у нього повірите, а коли прикладети руку до вогню чи занурити її у крижану воду то зрозуміло, на сто відсотків переконаєтесь у тім що одне екстремально гаряче а інше відповідно холодне. І не варто плутати мову зі різноманітними звуковими сигналами які видають живі організми, так в епізоді коли кішка мурликає вона щаслива а коли гарчить то зла, собака лає на людину виражаючи до неї свою агресію, корова ж ричить біля ясел коли голодна знаючи що хазяїн відреагує на цей сигнал, принісши їй свіжу порцію сіна. Тим самим вони за допомогою звуків виражають свої почуття, власний стан та побажання відповідно до ситуації, але емоції та почуття це не комунікація як така, жінці чи чоловіку не достатньо промовити банальним тоном я злий чи зла або навпаки проголосити ми веселі у ситуації коли сумно і все зміниться, для зміни нашого емоційного стану потрібний сторонній фактор, а слова можуть виступати тільки констатацією факту.

Відштовхуючись від цього ми можемо зробити висновок що звуки тварин це не мова а просто вираження їх почуттів чи емоційного стану у діючу мить, а емоції у свою чергу є менш розвинутою властивістю живих організмів аніж мова, це підтверджується тим що здатністю свідомо мислити використовуючи слова, здатні тільки найбільш розвинуті організми на планеті Земля, а саме ми, люди, у той час як емоціями наділені і мешні розвинуті істоти, зокрема м'ясоїдні, як дикі, так і домашні тварини. І те що нам

ще здавна демонструють у фільмах, казках та мультфільмах, (а саме сцени де тварини людською мовою спілкуються між собою) це всього навсього художній прийом, можливо з елементами алегорії де гієнами можуть виступати негативні персонажі, лисиці каварні, леви могутні та хоробрі і тому подібне... но це тільки нівчому невинна видумка, адже насправді тварини не здатні спілкуватись між собою на рівні того що ми люди маємо під цим наувазі, для початку вони не здатні мислити свідомо, керуючись тільки інстинктами та колективним несвідомим, які виступають базовою інформацією на генетичному рівні, закладену у ДНК кожної живої істоти у вигляді пережитого у минулому життєвого досвіду їх предків, на протязі десятків а можливо й сотень тисяч років тому назад.

А як ви думаєте чим саме керуються у житті коники стрибунці, гусениці чи черв'яки, адже вони не здатні думати так як ми, як вони приймають рішення, тай взагалі знають що їм робити у відповідний час, можна банально висловитись що це природні інстинкти, але ж що це таке і як воно працює? Попри інстинкти кожний живий організм наділений інформацією як йому жити ще зі самого народження, шляхом набутого досвіду їх предків під час своїх попередніх існувань, це і називається колективне несвідоме, те що ми творчо називаємо істинною, природою буття яка глибоко закладена у нашому нутрі. Так, під час життя новонароджені організми здатні перевершити батьків у вигляді подальшої еволюції під впливом навколишнього середовища, як природнього так і штучного, для прикладу породисті собаки чи коні яких люди на протязі сотень років штучно схрещували та розводили задля власних цілей, вдосконалюючи їх як фізичні так і розумові здібності.

Але давайте повернемося до раніше заданої теми, Сюзанна уже дійшла висновку, коли собаки лають одна на одну або коні іржуть вітаючись між собою то це не спілкування, вони просто видають звуки які символізують їх емоційний стан чи намір у даний момент життя, вони не здатні розповісти один одному як пройшов їх день, що вони їли на сніданок, або те що на наступні вихідні вони зі жінкою мають намір відправитись у гори на відпочинок, натомість за допомогою раніше згаданого емоційного стану один здатний повідомити іншому симпатизує він йому чи навпаки викликає відразу та негатив. Емоції в свою чергу слугують внутрішнім сигналом, який відштовхуючись від пережитого повідомляє нам що правильно а що ні. Для прикладу можна взяти фізичну біль яку ми відчуваємо під час зовнішніх ушкоджень нашого тіла, тим самим мозок повідомляє що це не правильно і потрібно при можливості уникати таких випадків, уявіть собі що б було якби ми не відчували жодної фізичної болі, тоді б поставивши руку на вогонь вона б згоріла ущент, а разом й усе наше тіло, у такому разі ми просто загинемо, в той час відчуваючи різку фізичну біль ми на рефлексивному рівні ментально, отримавши через нерви сигнал від мозку відводимо руку у сторону, це стосується і будь-якого іншого контакту з предметами що здатні нашкодити нам, те ж лезо ножа чи колючі шипи троянди. Емоції за схожим принципом, тільки на психологічному рівні подають нам сигнали зі такої характерної ділянки мозку як мигдалина, у ситуації коли ми живемо самі то часто відчуваємо самотність, яка є

сумною емоцією, тим самим мозок повідомляє нам що це неправильно для нашого нормального життєвого функціонування і нам потрібний напарник або соціум, коли ми виграємо у лотарею мільйон доларів або народжується дитина чи наступає чергове підвищення на роботі ми звісно відчуваємо щастя, це позитивна емоція, тим самим мізки повідомляють що це є добре для нас і таких речей або подій нам слід прагнути у подальшому житті. Коли ми ненароком боляче зіштовхуємось лбом об твердий предмет над нами або пальцями ніг об плінтус, то попри звичайну фізичну біль ми також відчуваємо свого роду невимушену, доволі різку агресію причому самі ж на себе, адже мізки проаналізувавши ситуацію дійшли висновку що ми самі винні у даному нанесенні тілесних пошкоджень, як наслідок дають волю такій емоції як лють, яка повинна втовкмачувати нам що не бажано ось так, без жодних на те причин підвергати небезпеці різні частини нашого тіла. Тому відштовхуючись від вище здійсненого аналізу, можна дійти висновку що емоції та почуття це нища форма самовираження живої істоти як такої, і є притаманною більшості ссавців, у той час як логічне або ж абстрактне мислення яке впершу чергу виражається словами є привілеєм саме людської раси.

Та на жаль скептики даної статті не збирались зупинятись, безупину продовжуючи друкувати свої коментарі зі критикою, мовляв аякже візуальний спосіб міркування, де напротивагу словам ми за допомогою візуальної картини уявляємо щось, для прикладу це може бути молода дівчина яка нещодавно у парку проходила повз нас, або багрянний захід сонця, яким ми милувались ще вчора з вечара.

Щодо даного аргументу Софія також навела тоді подрузі влучні контраргументи, простими словами кажучи візуальний спосіб мислення також має право на існування, тут мається на увазі одне другому не мішає. Фактом є те що під час складних думок, до яких відноситься аналітика, підрахунок і тому подібне, ми зазвичай використовуємо саме слова.

Для розв'язування задачі, або підрахунку власних грошових заощаджень чи їх витрат ми будемо використовувати у голові чи у слух саме слова, (адже ми здатні думати як в середині себе так і висловлюючись у голос), під час створення сюжету до фільму чи книги, коли аналізуємо якість складні процеси що відбуваються навколо нас ми звісно будемо користуватись таким інструментом як слова, якими наш розум охарактеризовує відповідні предмети (та ж тумбочка чи трава) для чіткішого та ефективнішого мислення, де слова значно полегшують дану задачу, тай взагалі роблять її можливою. З іншої сторони візуальне мислення також має право на існування, ми можемо уявити у своїй голові картину або ж рухому сцену без жодних акцентів на словах, це може буде як кремовий пляж, навколо якого коливаються на вітру такі екзотичні для нас пальми, або ж динамічний танець чи люта битва двох самураїв на катанах, та попри те ця думка буде розпливчастою і туманною, вона не буде мати реалізації на конкретному рівні і без слів ми не зможемо поділитись нею з іншими, собі подібними людьми (звісно будь-яку картину чи сюжет можна реалізувати у вигляді візуальної картини чи сцени, але у кожному такому виді абстрактного

мистецтва завжди є лайт-мотив, якій як і будь-яка інша метафора чи інтерпретація підлягає словесному охарактеризуванню). Підтвердити те що слова є значно ефективнішим та більш розвинутим способом мислення аніж візуальна уява можна елементарним математичним прикладом, припустимо ми здатні уявити без слів цифру сім, але щоб відминусувати від 7356 таке число як 244 візуального зображення цифер буде недостатньо, у голові нам прийдеться чітко вимовляти цифри які формують собою відповідні суми чисел, щоб розв'язати цю задачу.

В принципі візуальне мислення як і словесне керується спостереженням та формується тільки коли отримує відповідну, цілісну форму.

Коли художник береться писати картину або кресляр, креслити схему майбутньої міжміської каналізації то звісно він не може зі старту, у валсній голові візуалізувати цілісне полотно або ж інший проект, для початку творцю прийдеться проводити одну лінію за іншою, робити один хаотичний мазок за другим, і тільки під час цього процесу, а в особливості після його завершення ми як і сам митець побачимо готову роботу, яка тільки тоді зможе піддатись чіткій візуалізації для нашого розуму. Так і зі словами, ми не здатні в одну мить представити собі цілу книгу чи вірш, нам потрібно прочитати одне слово за іншим, щоб переварити чи створити будь-який словесний матеріал.

Глибокі роздуми Сюзанни були перервані звуком цокання клавіш літер на її ноутбучі, пальці дівчини хутко та віртуозно перебирали клавіатурою немов би на фортепіано, а вона була не письменницею а піаністкою, яка грала на одній зі сцен Парижа чи Мілана.

На моніторі, який відображав чистий аркуш паперу одна за одною почали вискакувати літери, що у комбінації з іншими утворювали слова а ті в свою чергу формували цілісні речення, з яких складається будь-яке масштабне писання. Вона писала драматичний, любовний роман між маленьким хлопчиком та дівчинкою зі квітучого села, насолоджуючись короткочасним, безтурботним дитинством вони й гадки не мають, про неминуче, трагічне розставання у майбутньому.

У голові молодой письменниці промайнули туманні зображення квітучого виноградника, зеленого пагорба, старенької хижини серед лісу і навіть покрита порохом (від тривалого перебування серед іншого мотлоху на горищі) ігрова приставка "Dendi", але Сюзанна все ще не могла з'єднати все це в одну суцільну картину, полотно яке і буде її першим повноцінним романом, не вистачало якоїсь ізіюминки, вишеньки на торті як б стала окрасою даного десерту який складається із таких інгредієнтів як спогади, прожитий досвід та дитячі травми які глибоко засідають у нашій підсвідомості, немов прошарки торта які ми зможемо побачити тільки при розрізі його на шматки.

Рання весна тільки починала розростатись своїм буйним цвітом, пізній сніг наприкінці березня танув під впливом теплого, свого роду тендітного сонячного проміння, яке спало міцним сном цілу зиму і от, тільки тепер вирішило прокинутись разом зі ведмедями, які також десь далеко у лісі почали визирати зі своїх теплих берліг, після тривалого зимнього сну. Це проміння все ще було слабеньке та ніжне на

дотик, але це нічого попереду у нього ще декілька місяців щоб дійти до своїх максимальних кондицій і вже тоді, bliще до середини літа, ми відчуємо те саме пекуче сонячне тепло, яке буде смажити людей на пляжі немов котлети або картоплю фрі, яка з білої плавно переходить у більш темно-золотистий, смуглявий відтінок, тобто загар.

У Мартіна сьогодні на диво був чудовий настрій, він бережно укладав до своєї валізи речі які мав намір забрати зі собою на батьківщину, сюди відносився одяг, мильно-брильне приладдя та деякій посуд, так сьогодні у нього був останній робочий день, пів року на праці промайнули непомітно, інтенсивна робота з дня на день, (немов вода що із часом шліфує гострі кути каменя) приборкує норів будь-якої творчої особи, яка прагне вийти за рамки системи у якій ми живемо.

Важка монотонна робота наче жорстокий прораб ще зі часів древнього Єгипту, вибиває як у прямому так і у переносному сенсі усі дурниці з голови раба своїм довжилезним та жахаючим кнутом. До цих, так званих "дурниць" можуть відноситись такі речі як мрії, амбіції, творчий нереалізований потенціал, вільний політ думки та багато інших диковинок створених нашим розумом і які так ретельно прагне утихомирити наша система, де емоції та почуття людини ставляться на задній план віддаючи перевагу прямій, зокрема фізичній, продуктивній та прагматичній діяльності, яка спрямована для того щоб підтримувати більшість зовнішніх, соціальних процесів, створених людською цивілізацією що характеризується культурою, традиціями, системою та духовними цінностями.

Пролунав такий радісний для вух Мартіна звук отримання нового повідомлення на його смартфон, це була звістка про те що на банківську карточку особи прийшла зарплата за останній місяць, він зі деякою тугою на серці розпрощався зі чоловіками, які увесь цей час розділяли з ним одну квартиру, пили біля нього чай та алкоголь, вечеряли після роботи та спілкувались зі ріднею по телефону, звісно близьких друзів серед них він собі не знаходив тай зрештою немав жодного наміру цього робити, адже під час декількох років праці за кордоном причому у різних місцях йому зустрічались різноманітні особистості між яким він як правило старався тримати дистанцію, без жодного приславутого для нашої нації міцного братерства та дружби, просто колеги по праці, сусіди з яким він спав у одній кімнаті, серед почуттів тільки повага, лояльність та толерантність. Але все ж глибоко у душі Мартін розумів, що іноді, хоча б частково прив'язується до деяких людей що йому симпатизують у плані характеру, тоді хлопцю боляче стає з ними розходитись на завжди, все ж шанс на те що вони ще раздесь пересічуться у реальному житті не такі вже й великі, враховуючи розмір нашої планети.

У вечері він вільною ходою зі броцаком на плечах та валізою почимчикував до місцевої автостанції, на яку мав прибути його автобус. По прибуттю на місце він залишив свій багаж у терміналі для зберігання, а сам же відправився до ближньої, привокзальної забігайлівки щоб замовити гарячу, чорну каву та гамбургер, маючи намір перекусити перед довготривалою дорогою. Отримавши замовлення він присів на одну з вільних лавочок під якою були залишки брудного, все ще нерозталого снігу,

будучи захищеним тіню від всеосяжного сонячного світла.

З'ївши гамбургер Мартін витерся салфеткою та зателефонував до свого близького за духом творчого друга, з яким не спілкувався уже близько тижня.

— Алло, здоров Діма, що дієш? Я доречі уже їду до дому.

— Привіт Мартіне, ого це круто.

— Це мабуть означає що уже на ці вихідні ми відправимось до лісу, де будемо смажити ковбаски та насолоджуватись домашнім вином моєї бабці. "весело, зі явним ентузіазмом у сказаному промови Діма, він трішки замовчав, після чого широко, абсолютно банально промовив.

— А доречі, чим ти плануєш займатись як приїдеш на Україну?

Це свого роду нівчому невинне запитання вивело до цього радісного хлопця із колії, а й справді чим він планує займатись?

Мартін щось мляво промимрив у відповідь, після чого вирішив закінчити зрозумову зсилаючись на те що незабаром має прибути автобус до від'їзду, а сам ж бо вирішив піддатись власним роздумам, що ж собою являє праця та яка її суть у житті людини.

Так він чудово усвідомлював що є люди які все життя працюють на роботі з ранку до вечора, після чого повертаються до своєї сім'ї щоб перевести дух, для даної кагорти людей такий спосіб життя є абсолютно нормальним та логічним, в той час як Мартін у деякій мірі все ще перебував під впливом мотиваційних бізнес книг таких творців як "Роберт Кійосакі" чи "Наполеон Гілл", леліючи надією про те що робота за кордоном або дома це тільки тимчасове явище, він просто заробляє гроші щоб у майбутньому мати змогу займатись власною справою.

Але що ж таке власна справа і для чого її прагнути?

Адже ми живемо у системі де праця зокрема на державу, є невід'ємною частиною життя кожного члена її суспільства, хтось вирощує борошно, хтось робить проекти майбутніх будівель а ще хтось навчає дітей у школах знань необхідних для подальшого існування у нашому суспільстві. І ці люди не марять химерними надіями про якісь там ілюзорні мрії чи досягнення, вони уже живуть повноцінним життям в усіх можливих його проявах. Та якщо вдуматись то що ж таке воля та внутрішня свобода про яку так багато твердять філософи, вони кажуть що працювати на державу це рабство, а ми просто гвинтики у цьому складному механізмі і коли вони стають непридатними їх замінюють на інші, та чи є у подібній догмі бодай якась доля істини.

І можна задатись питанням що ж тоді робити взамін праці, якщо подивись навколо то ми побачимо, що найбільш розвинуті та прогресивні нації серед яких можна виділити Японію, Норвегію чи Німеччину є досить працюючим та організованим, вони немов органічний, цілісний вулик чи мурашник є одним живим організмом, де кожний має свою роль і відповідальність.

Тому як би ми не критикували минулу владу СРСР, та фактом є те що деякі надрозвинуті країни керуються саме її системою та будовою суспільства, де дітей змалечку привчають до того що у них є певні зобов'язання та відповідальність перед суспільством та державою, вона дає їм дім та інші як матеріальні так і комунікаційні

засоби для існування, можливість вчитись, харчуватись та розвиватись у різних галузях а взамін вимагає від нас працювати та підтримати дану модель розвинутого суспільства, де хтось повинен працювати на заводі а хтось розважати виснажену після важкої праці публіку на сцені. Ще з перших класів японських дітей привчають до того що інтереси соціуму ставляться вище за прагнення окремого індивіда, пріорітет віддається колективу та його благополуччю а не конкретним особам що випадають зі даної системи, альтер его та захмарні амбіції людини слід приборкати, ввіддавши перевагу більш практичному та продуктивному використані їх навичок та можливостей.

Наша система, тобто модель суспільства та його життєдіяльність на рівні інстинктів глибоко закладені у наших генах, будь-яка душевно здорова та повноцінна особистість є частиною даної системи, для прикладу співаки чи художники, бізнесмени та політики, вчителі або ж продавці біля прилавку, кожен щось дає для соціуму чи це послуга, чи це товар до яких відноситься пісня, картина, робочі місця для людей, нові знання, комфортне обслуговування і тому подібне а взамін відповідно получають віддачу у вигляді слави та популярності, визнання оточення, фінансове забезпечення, можливості самореалізації і тому подібне, тому впливає висновок, якщо у такому випадку свобода це відсторонення від системи, якщо тільки так можна досягнути такої бажаної для нас внутрішньої волі, то тоді це хибне прагнення, неправильна точка зору, самообман у вигляді фікції адже так не буває.

Звісно можна відректись від усіх благ цивілізації та відправити кудись глибоко до лісу, або просто керуватись приказкою "моя хата з краю" але будьте тоді готові до відповідних наслідків, адже тут діє закон пафосної фрази із бандитських фільмів "або ти за нас або проти нас", так і тут якщо ви позиціонуєте себе як позасистемний суб'єкт то очікуйте атаки від системи, вона буде старатись поглинути вас, стерти зі лиця землі.

Просто уявіть собі картину де одна крихітна мураха із десятків тисяч собі подібних вирішить жити поза системою своєї соціальної групи (мурашника), мовляв їй все це набридло і вона може справитись самотужки зі своїми труднощами, ця сцена буде виглядати схожим образом, маленька мурашка просто всядиться біля мурашника в той час як її колеги будуть безперестанку кружляти навколо неї у своєму скаженому танці буття, де одні добувають їжу, наступні матеріали для будівництва мурашника а ще інші розвідують навколишню територію або патрулюють відповідну місцевість, та ж вони просто розчавлять її, зметуть зі свого шляху і будь-то ненароком чи навмисно, з іншої сторони мураха може втекти куди подальше від мурашника, де не буде жодного її побратима але й тут скоріш за все вона просто загине, будучи непристосованою до індивідуально життя їй бракує ресурсів для подальшого існування. З людьми те ж саме, ви мабуть чули із наукових статей або художніх романів про відлюдників, якими зокрема виступали філософи або ж інші митці та мудрагелі, так вони абсолютно пізнали цей світ та розчарувались у людях, через свою глибину та всесторонність знань вони вирішили відокремитися від соціуму, спостерігаючи за ним зі сторони, але що ж з ними переважно траплялось у кінці, так вони ставали психічнохворими, простими

словами кажучи психопатами які злітали з катушок, все це зумовлено тим що вони переоцінили власні можливості, адже ведучи безжалісну та вкрай виснажливу внутрішню боротьбу зі самим собою мізки просто не витримували тиску та піддавались розладу, і відповідно занепаду. (сюди можна віднести Фрідріха Вільгельма Ніцше, це відомий німецький філософ, психолог і класичний філолог, який bliще до старості абсолютно утратив здоровий глузд)

Мозок який збунтував та вирішив піти проти системи, змушений буде боротись зі власним колективним несвідомим, адже модель людського буття закладена глибоко у генах кожного індивіда, ми так чи інакше підсвідомо коримось даній системі, тому протидіючи їй мізки піддаються певній деструкції, повинна бути нездорова нав'язлива думка або ж ідеологія яка стаючи самонавіюванням, заповнює свідомість людини (цим же фактором може виступати й пропаганда). Тому як уже було сказано раніше штучна боротьба зі самим собою, тобто закладеними глибоко всередині нас людським цінностями, у деяких випадках призводять до деградації або ж регресу розуму індивіда, будучи неспроможним подолати або ж противитись глибинним знанням всередині нас.

Мартін пригадав як буквально рік тому назад, ще до спроби самогубства вирішив зайнятись платними онлайн курсами по програмуванню з нуля, де він навчав би новачків у даній галузі основ та базу програмування. Ще після служби в армії він практикував інші дисципліни у коротких часових проміжках між працею у Польщі та перебуванням дома, які в ідеалі мали перерости у його бізнес але у кінцевому результаті все це було провальним.

Це було немов сьогодні, він сидів біля екрану свого ноутбук та уже практично доробляв простенький веб-сайт зі власним, нещодавно розробленим онлайн-курсом для тих хто хоче заробляти у IT-сфері бізнесу. Практично усе було готове, дата проведення занять, що входить у дану програму, ціни на різні тарифи, які навички ви отримаєте по завершенню навчання, місце та час для подання заявки і тому подібні нюанси.

Звісно він ще не вважав себе професійним програмістом але думав що все ж має чим поділитися зі спільнотою, заодно й продемонструвати свій неабиякий хист та потенціал.

Того ж вечора він відправився до свого друга щоб випити з ним по чашці гарячого чаю або кави та заодно поділитись своєю новою ідеєю.

Постукавши у вхідні двері його дому він побачив перед собою кучерявого, неохайно вдітого, худого як скілет хлопця який своєю чергою одразу запросив його у дім, він жив разом зі батьками та сестрою які в даний час знаходилися у сусідній кімнаті тому їм ніхто ненадокучав, допоки електрочайник нагрівав воду вони розглядали малюнки на білому папері що хаотично валялись по цілому столі, за словами друга це ескізи персонажів до його майбутнього мультфільму.

Звісно насамперед перші декілька хвилин вони обмінялись короткими фразами про пережитий період, зазвичай вони розмовляли про мистецтво, ділились власними враженнями про переглянуті фільми, аніме чи серіали, прочитані книги або ж статті і тому подібне, особисте життя та їх досягнення у ньому завжди були на задньому плані,

іноді розмова взагалі до них і недоходила.

Сьорбаючи гарячий чай з лимоном та наминаючи канапку із ковбасою Мартін відчув різке невдоволення, адже поділившись своєю новою ідеєю зі Дмитром почув у відповідь неоднозначну фразу, яка на його думкою прозвучала досить холодно.

— А для чого тобі це Мартіне? Що воно тобі дасть, тай взагалі чи справді це те що тобі потрібно, адже за твоїми ж словами навичок у тебе не так уже й багато, наразі тобі самому потрібно ще рости і рости а не думати про легкий заробіток, навчаючи інших.

— Та ти ж просто нічого не розумієш друже, це хороша задумка, яка у майбутньому принесе мені великій кеш. "досі із запалом проголосив хлопець, у надії почути бодай якусь підтримку від товариша".

— Це звісно так, але чи є у тебе до цього хист, чи це справді те чим ти хочеш займатись."Пильно зазирнувши у вічі друга сказав Дмитро та впевнено продовжив у схожому репертуарі"

— Може для початку слід більш глибоко та детальніше вивчити дане ремесло, попрацювати над різними програмними проектами щоб скласти якісне портфоліо та заробити авторитет серед колег і тому подібне.

— Це все так... але на ці дрібниці немає часу, треба діяти негайно.

Банально, немов навідріз констатував Мартін, він уже давно знаходився у власних ілюзіях, літав у небесах, мало звертаючи уваги на слова друга.

Хлопець заспокоював себе думкою що так завжди, не потрібно сильно сподіватись на інших а діяти самому, ніхто не допоможе тобі у складній ситуації, лишень ти сам, як-не-як практично у кожній мотиваційній бізнес книзі пише одне й те саме, під час стартапу вас завжди очікує критика зі сторони ближніх та друзів, несхвальні відгуки щодо вашого наміру та бажань, тому й не слід серйозно сприймати думку оточення, беручи її близько до серця.

Наступних декілька місяців Мартін присвятив даній справі, він писав курсову програму, відкрив ютуб канал де викладав ролики своїх безкоштовних вебінарів виступаючи перед камерою власного смартфона, він вкладавав фінанси у рекламу та просування каналу, у майбутньому коли б у нього набралась солідна кількість аудиторії тобто підписників то він би постарався організувати персональний, живий вебінар у якомусь зі орендованих приміщень, звісно зазделегідь договорившись про оренду відповідної зали, але не все склалось як гадалось, Мартіну не вистачало впевненості у собі навіть просто на камеру без жодної публіки, тому й голос у нього дрижав він затаився, говорив не переконливо а знань не вистачало, як наслідок контент не викликав відповідного враження у глядача, ютуб канал занепадав, коштів на живий вебінар небуло а бойовий дух хлопця поступово розсіювався на горизонті знову бачились заробітки щоб мати змогу для подальшого існування, звісно нав'язливої ідеї заробляти на вебінарах прийшлося позбутись.

Прикрість та страх перед невідомим майбутнім знову заповонила серце хлопця, перспектива знову опинитись у кімнаті зі заробітчанами, (яких немов голобці пакують у одну каструлю) та праця на фізично важкій, не цікавій роботі пригнічувала його, як

наслідок Мартін довго не думаючи зателефонував до свого давнього знайомого щоб позичити у нього мисливського пістолета уже відомо для яких цілей.

Того вкритого небесним сузір'ям осіннього вечора, йдучи ґрунтовою стежиною та задумливо слухаючи шелест листя струнких беріз, хлопець довго розмірковував що ж собою уособлює страх, що тягне людей до суїциду, це пізніше він прикладе дуло вогнепальної зброї до власної скроні та в останню мить одумається, згадавши про безтурботне дитинство, дівчину яку він полюбив тоді, приставку "Dendy", могучий Ясень біля підніжжя пагорба, закинуту хижину, квітучий виноградник у саду та милу, стареньку кішку яка грайливо пестилась об них та мурликала.

Тепер же його огортав всепоглинаючий відчай, страх, який немов сарана пожирав його зі середини. Що ж стимулює нас до дій, чим керуються наші амбіції та фантазія.

Так більшість учених стверджують про те що перші аспекти свідомості прокинулись у нашого виду приблизно п'ятдесят тисяч років тому, саме з тих часів людський рід отримав як подальші можливості так і подальший простір для колосального розвитку. За їх твердженням свідомість є плодом страху, яка свого роду породила нашу уяву а також здатність до логічного та абстрактного мислення.

А все почалось із елементарної темряви, адже коли ти напряду бачиш свого ворога або ж будь-яку іншу небезпеку то тобі простіше буде себе захистити а от у безпробудній, гнітучій темряві ворога практично неможливо побачити тому тільки вдумайтесь, як наші предки на протязі сотень тисяч років жили у ночі, знаючи що гепард, лев, вовк чи інший хижий звір може атакувати зненацька, убити їх у будь-яку мить як за спини так і спереду, причому роблячи це за долю секунди не даючи жертві, в даному випадку людині захиститись втечею або ж самозахистом. Тому під час довготривалого процесу еволюції наші мізки відкрили новий для себе елемент для самовиживання під назвою "свідомість", яка у подальшому дала нам змогу мислити, проектувати наші дії та кроки наперед, люди змогли оцінювати небезпечні для себе ситуації, наперед розрахувати де може знаходитись хижак, яким чином він атакує і де можна від нього захиститись. Це дало людям змогу проектувати відповідні сцени задалегідь, страх породив нашу фантазію адже саме в ночі, коли очі безпорадні і підключалась до гри людська уява, вони уявляли страхітливі сцени де хижак їх атакує зненацька, хоча й можливо в даний момент його немає поруч. Цей могучий страх, отримавши форму досвіду пережитого нашими предками на протязі сотень тисяч років, знаходиться глибоко у наших генах та не зникає і по сьогоднішній день.

Ось чому нам так страшно у ночі, коли ми одні посеред всепоглинаючої півми, де перед нашими очима одразу виникають страшні образи різноманітного зла тобто небезпеки у всіх можливих її проявах, адже це проекція нашої свідомості, яка через колективне несвідоме передалася нам із минулого, тоді, під час ночі людина могла у будь-яку мить упасти зі обриву, на неї міг напасти хижий звір або ж інша людина із ворожого племені. Страх та безпорадність перед темрявою також стимулював людську расу до прагнення та манії створення нових джерел штучного освітлення, звісно у першу чергу все розпочалось із вогню. Думою усім відомо ще здревні грецьких міфів,

що тригером (стартовим двигуном) людської цивілізації виступають колесо та вогонь.

Як наслідок можна зробити висновок що страх, який виник під час темряви породив людську свідомість, яка у свою чергу переросла в уяву та мислення яке прагнуло зробити все для власного самозахисту і саме нові винаходи створені людиною для отримання світла у пітьмі, до яких відносяться свічки, газові та електричні лампи і тому подібне, вони стали чи не ключовими аспектами для майбутнього прогресу нашої цивілізації. Тай не тільки світлом єдиним, наш страх перед невідомим яке загрожує нашому самовиживанню стимулював нашу свідомість до створення зброї, яка б слугувала як для атаки так і для захисту від ворога, звісно все почалось зі елементарних кам'яних ножів та списів, які пізніше переросли у холодну та вогнипальну зброю, первісні люди почали будувати будівлі та інші споруди для захисту від ворога у ночі, на початкових етапах ховаючись від небезпеки у печерах. В кінцевому результаті саме завдяки нашій свідомості ми спромоглись стати домінуючим видом істот на планеті Земля, останні п'ять а той більше тисяч років тому людство стрімко почало розвиватись, удосконалюючи логічне мислення та уяву, епогеем даного прогресу стала мабуть римська імперія, яка свого часу об'єднала безліч народів, прославилась своїми винаходами, архітектурою та великою спадщиною переданою нам та возвеличеною нашими сучасниками у фільмах та п'єсах. Так, під час її розпаду людство поглинула пітьма занепаду та нещастя у вигляді середньовічної Європи, довгих тисячу років нашим предкам промивала мізки релігія у вигляді церкви де знання та саморозвиток вважались гріхом божим, плодом деявола що бажає звести людину зі праведного шляху, тоді вважалось що є тільки одна книга зі повчальним текстом і це звісно біблія, тільки нею слід керуватись і все що там написано золота істинна. Тобто людство під час періоду занепадаючого, брудного та варварського середньовіччя певною мірою зрадило власний розум, первинне прагнення мізків до когнітивного мислення та розвитку було штучно призупинено.

Цей фрагмент з історії нашого буття також чітко доводить нам те що природні процеси еволюції це не тільки прогрес а й деградація, яка може бути зумовлена як природним так і штучними фактором, але цю безодню невігластва освітило яскраве світло промислової а пізніше й технологічної революції, процеси стрімкого розвитку практично усіх сфер діяльності та життя людини, які розпочались приблизно у XVI — XVII столітті, думаю не варто й наголошувати наскільки за цей відносно короткий період часу просунулась у розвитку медицина, наука, технології та й взагалі наше суспільство, його менталітет, світогляд, рівень знань та життя.

Як наслідок матінка еволюція не змусила нас довго очікувати, збільшивши середній вік людини близько на 20 — 30 років за такий мізерний проміжок часу як буквально два століття у порівнянні зі минулими сотнями тисяч років, середній зріст людини розумної також збільшився, якісніше харчування дало змогу нашому організму отримувати більше вітамінів та інших корисних матеріалів, що стимулювало внутрішні органи до яких відноситься і мозок, більш активно та продуктивно працювати.

Так оволодівши здатністю свідомо мислити людина швидко дійшла висновку що

світом керує енергія, це пояснює неугамовне прагнення наших пращурів підкорити та використати у власних цілях сонячне світло, воду та вітер, а пізніше коли людська рука добралась до таких корисних копалин як руда, нафта та газ які і є уособленням енергії, людство просто-таки зірвалось від стрімкого буму прогресу.

Хто б міг подумати що звичайнісінька первинна емоція під назвою страх, яка є властивою практично більшості живих істот, (що мають бодай крихту розуму) та є базовою у використанні адже саме страх зумовлює нас діяти перед небезпекою, яка у реальному часі або у подальшій перспективі загрожує життю живого організму, дав нам змогу свідомо мислити, хоча й помилково буде стверджувати що ми повністю свідомі і керуємось тільки свідомістю, все ж більшість внутрішніх процесів людини є куди глибші та прадавніше, вони зі поконвіків укорінювались у ДНК людини, свідомість лежить на поверхні і займає тільки крихітку долі нашого вкрай складного та багатогранного мозку, учені уже давно запримітили через багаточисленні досліді що імпульси які поступають у нервові тканини мозку коли ми збираємось зробити певну дію, наприклад підвестись зі стільця, роблять це на декілька мілісекунд раніше чим ми збираємось про це свідомо подумати. Звісно свідомість відіграє велику роль у нашому повсякденному функціонуванні, але є й безліч інших підсвідомих, невидимих для нас сил, які ховаються глибоко у нашому мозку та керують як нашими діями так і нашими почуттями ще зі незапам'ятних часів. Враховуючи той фактор що свідомість є відносно новим "апгрейдом" мізків людини, можна дійти висновку що свідоме мислення у відповідних моментах життя абсолютно нічого не змінить, коли ми знаходимось у екстремальній чи некомфортній для виживання ситуації тоді нас буде мучити страх, гнів, тривога і тому подібні більш глибокі та древні почуття, причому скільки б наша свідомість у такій ситуації не твердила нам "заспокойся та спробуй мислити логічно" це анічогісінько не змінить, все ж скільки б сучасне суспільство не твердило нам (що головне це сила думки, мовляв ми люди значно вищі за інших тварин, ми керуємось тільки розумом, цінностями, лояльністю та толерантністю щодо інших), але факт залишається фактом у справді критичній, вкрай небезпечній ситуації на грані смерті практично кожна людина показує свою істинну натуру, ті жахливі та криваві вчинки на які вона спроможна у ній пробуджується той древній звір, який сотні тисяч ато й мільйони років допомагав їй виживати та благополучно продовжувати свій рід. Але й применшувати заслуги та значення свідомості також буде неправильно, адже саме завдяки ній близько п'ятдесяти тисяч років тому, коли вона пробудилась у древніх людей, почалась та сама домінація людського роду над іншими тваринами, ми різко підвелись із колін, будучи до цього слабким приматом, який тоді в плані селекції поступався безлічі іншим як хижим так і трав'яїдним тваринам. Отож отримавши цей чудодійний дар у вигляді свідомого розуму, людська раса як у прямому так і переносному значенні возвеличилась над іншими, собі подібними живими істотами, із жертви ми перетворились на справжніх, вічно голодних та жадібних хижаків.

На протязі десятків тисяч років здібність ясно мислити та проектувати у голові візуальну картину нашого майбутнього не змінилась, як тоді первісні люди уявляли

мутну сцену зі хижаком що зловісно підкрадається до них посеред ночі та прокручували у голові перші, немов зі утроби матері ідеї як обхитрити, подолати або уникнути зустрічі із ворогом так і тепер, кожна психічно здорова людина уявляє власне майбутнє, вона проектує його відштовхуючись від власних примх та вподобань, причому психологи стверджують що мріяти, думаючи про свої майбутні звичаї є абсолютно нормально, ба більше це стимулює покращення настрою, посилює відчуття упевненості у собі та власних силах.

Для прикладу будь-який починаючий спортсмен боксер це чи футболіст уявляє як у майбутньому долає свого суперника та підіймає титул над головою, молодий бізнесмен бачить все ще не здобуті багатомільйонні статки, а вчителька практикантка у фантазії уже бачить та відчуває як клас учнів дивиться на неї із щирим захватом та повагою сидючи за своїми партами, і ні це не просто нісенітниця зі мотиваційних книг чи відеокурсів, де нам говориться що достатньо тільки побажати і наша мрія у вигляді електромагнітного сигналу відправиться у космос, де вселенна немає антена приймає його а пізніше здійснює наші прохання. Насправді цей романтизм немає нічого спільного із реалізмом, адже насправді свідомо проектуючи бажання ми стимулюємо наш мозок до дії тобто завзятої праці, саме завдяки якій і тільки якій можна чогось досягнути, а не просто думці у вигляді прохання, відправленому кудись туди, далеко у космос до бога чи згасаючої зорі.

Раптом Мартін отямився, адже й справді побачив у нічному небі падаючу зірку скрізь пасажирське вікно автобуса який уже перетнув кордон та добирався до свого місця призначення, зі Івано-Франківського вокзалу хлопець замовив таксі у яке помістив свою набиту до завалу валізу та вказав водієві куди слід їхати. Міський пейзаж поволі зникав, натомість навколо виникали краєвиди зеленої природи, сільські домівки та практично розбиті ущент дороги (асфальт яких немов пережив атомну війну), він їхав до своїх батьків у рідну домівку яку до цього намагався покинути уже декілька разів, і знову все марно думав хлопчак, знову я повертаюсь на самий початок але ніхто не знає чи взагалі він зробив бодай один крок уперед до цього моменту.

Його шкірою пробігли мурашки, він чомусь згадав що буквально пів року тому до від'їзду у Польщу взяв номер мобільного Сюзанни у її подруги, розгулюючи тоді селищем де вони колись весело проводили дитинство, давно він не робив уже хвилюючих та сміливих вчинків, тому й було доволі лячно коли неочікувано для себе Мартін зателефонував на цей номер, звук уривчастого сигналу що символізує собою дзвінок до абонента, немов гострий барабанний дзвін ехом розлітався у його нутрі.

— Алло, хто це? "прозвучав у телефонну слухавку допитливий голос молодої жінки.

— Перепрошую а це Сюзанна? "запитав хлопець, у глибині душі щиро молячись щоб це не була вона, адже тоді йому не прийдеться з нею розмовляти".

— Так це я, але хто все ж таки мене торбує, можете будь-ласка відповісти?

— Це я Мартін... Твій друг з дитинства, ми уже давненько не спілкувались...

Що на одному що на іншому кінці слухавки запанувала мертва тиша, у Сюзанни перехватило дух, руки затряслись від хвилювання, раптом у її голові немов скажений

бджолиний рій закружляло безліч запитань, думок та спогадів.

Так, у неї була сила-силенна запитань, серед яких чому він обірвав із нею зв'язок, ще тоді, дванадцять років тому назад, (адже вона не знала що він зламав батьків телефон, ненароком упустивши його у ведро зі водою) та інші елементарні речі, наприклад як він поживає, чим весь цей час займався і тому подібне, але не було жодного сенсу це робити, натомість вона ледь тамуючи свої бурю нахлинувші почуття, спокійним голосом просто промовила.

— Рада тебе чути Мартіне, а можеш відповісти яка причина твого дзвінка, тай зрештою де ти дістав мій номер.

— Нуу... зателефонувати я вирішив просто так, врешті-решт ми вже давненько не спілкувались..."промовив він трішки зніяковілим та винуватим тоном, розуміючи що у колишньої подруги є достатньо причин щоб бути ображеною на нього" — знаєш, а може ми б зустрілись десь на днях, хоча б на трішки, посидимо, згадаємо минулі дні. "на закінчення добавив він, сам не тямлячи як наважився запропонувати їй таку ідею".

— Це звісно непогана пропозиція але...

Дівчина раптом зупинилась у своїй промові, вона була готова негайно відмовитись від можливої зустрічі, на язику уже вертілось безліч відговорок, мовляв немає часу адже дома маленька дитина про яку слід піклуватись або чоловік може не схвалити таку зустріч, але дещо пригадавши відповіла.

— А знаєш я не проти, у мене цієї неділі день народження будуть тільки найблищі мені люди, сім'я, мої та мого чоловіка батьки, брат та найкраща подруга, тому як варіант можеш також завітати, адрес нашого дому я надішлю тобі у повідомлення.

Дівчині стало лячно, у животі забурчало, метелики знову здійнялись вгору щоб досягнути сонячного світла під назвою патологія, серце було готове вирватись із грудей через хвилювання немов вона знову стала підлітком вперше закохавшись, все ще не розуміючи що це за дивне, давно забуте почуття яке перевертає світ з ніг на голову.

Так, до цього вона справляла багатенька іменин у сімейному колі, звісно із роками атмосфера чогось надзвичайного практично зникла ставши звичайним застіллям, де тебе дружньо привітають, весело заспівають символічну для цього дня пісеньку "Happy Birthday to you" та поставлять на стіл апетитний шоколадний торт, де тобі прийдеться задмухати палаючі свічки, випивка, серед якої горілка, вино та шампанське, домашні приготовлені за маминим рецептом страви, п'яні розмови та місцями гучний регіт гостей і тому подібні речі, які з часом стають банальними.

Та цього разу усе зовсім по-іншому, можливий прихід нового гостя, хлопця про якого вона так багато думала, друга із меланхолійного дитинства, спогади про яке продовжують надихати її до творчих звитяг у вигляді писання.

— Так я думав зустрітись тільки удвох... "завагавшись мовив Мартін, та все ж вирішив погодитись, розуміючи що і цього буде цілком достатньо" — але якщо ти запрошуєш то я звісно прийду, так ненадовго, бодай побачити тебе та Максима буде мені достатньо.

— Ну тоді домовились. "Локанічним текстом затвердила рішення Сюзанна".

Після чого вони попрощались один з одним та практично в одну мить ритмічно скинули слухавку, обом перехопило дух, сама думка про можливу зустріч заганяла у ступор від тривоги головних героїв.

Цього вечора Мартін благополучно дістався домівки своїх батьків, де й вирішив пожити деякій час, Сюзанна ж після того як завершила таку неочікувану для себе телефону розмову вирішила на сьогодні закінчити працю над своєю книгою, про підлітковий роман зі трагічною кінцівкою, тому плавним, уже таким відточеним руком закрила ноутбук та відклала його у сторону.

Їй потрібно було відволіктись адже у голову перестали потрапляти будь-які думки, після того як вона почула такий уже забутий голос старого друга, що буквально заповнив її душу.

Молода мама згадала що має приготувати чоловікові вечерю та нагодувати мале дитинча. Усі хатні, рутинні речі вона робила рефлексивно, вони були її щоденним обов'язком з яким вона справлялась на відмінно уже довгий час, зазубривши відповідні дії на зубок. Але сьогодні був окремий випадок, замість гармонії у душу дівчини переповнював трепіт від хвилювання, у голові і далі прокручувався образ того самого хлопця зі спогадів юних літ, малий шмаркач, із наївною дитячою посмішкою та одітий у не надто охайну, місцями зачовгану літню сорочку, яка будучи розтібною на свавілля вітру не приховувала виставляючи на показ його блідий живіт, а разом і не надто візуально естетичний з вигляду пупок.

Їй спав на думку минулорічний осінній вечір, коли вона мала намір покінчити зі собою, саме тоді рівень її хвилювань був аналогічний сьогоднішньому, хоча й причини були зовсім інші.

Підсвідомість Сюзанни на протязі цього року старалась ретельно приховувати мотив та її намір того дня скоїти такий жакхливий вчинок та сьогодні вона вирішила зазирнути до тієї чорної та гнітучої криниці, на дні якої жінка бачила власне відображення, яке тонучи все глибше і глибше намагались простягнути руку до неї. (У надії на порятунок а можливо забрати її зі собою на дно)

День перед спробою накласти на себе руки Сюзанна прогулювалась лісними хащами разом зі Софією, що одна що інша вирішили трішки розвіятись, молода мама від хатніх справ та догляду за грудним дитинчам а амбіційна адміністраторша від власного, плідного саморозвитку, внаслідок якого за її ж словами мізки готові були зірватись буквально як бомба.

Лісна фауна зігрівала їх все ще юні та незагартовані душі а також тішила їх зір красою навколишніх, порослих жовтим листям беріз та буків, хоча й небо було покрите густими, сірими хмарами та холодно не було, натомість домінувала якась всеосяжна атмосфера лісного затишку підкріплена вкрай дружніми та теплими стосунками між дівчатами, обидві прагнули творити хоча й вибрали різні шляхи та методи, обидві були вразливим до ударів, такої, іноді безжальної долі яка формує характер людей, немов сталь що загартовується під гарячим вогнем.

У їх туристичному брацаку був заздалегідь приготовлений термос гарячого чаю та канапки зі сиром, салатом та шинкою.

— Давай зупинимось та перекусимо на хвилинку заодно і загріємось, насолодившись ароматним малиновим чайком. "із легенькою задишкою у легенях мовила Сюзанна, беручи до уваги що за сьогодні вони пройшли уже понад три кілометра лісними просторами".

— Ну гаразд, давай тоді зробимо це подруго "згідно, киваючи головою відповіла їй Софія та весело добавила" — а я й не думала що ти у нас така слабачка.

Сюзанна спробувала обуритись, надувши щоки як борундучак, після чого стала ще миліша, але побачивши підморгування коліжанки, пом'якшала щиро усміхнувшись.

— Дивись но туди!

Раптово проголосила Софія, допиваючи чай та тикаючи вказівним пальцем на маленького, пухнастого зайчика який вибіг із-за кущів та застиг на місці побачивши перед собою таких неочікуваних перехожих.

— Ого, який симпатичний, це він мабуть нас так злякався, давай дамо йому поїсти, твої канапки якщо я не помиляюсь зі капустою, так? "захопливо мовила Сюзанна, у спробі наблизитись до лісної тваринки, але наступної миті уже самі дівчата будучи шоковані завмерли на місці від побаченого".

Позаду кролика із тих же хашів вибігла лисиця, різко, негаючи часу схопила того за горло, після чого шмигнула повз дівчат зі жертвою у зубах, скрившись за деревами.

Нерозуміючи чому обидві споглядальниці даної картини рванули за нею, переглянувшись між собою рішучим поглядом, вони пробігли не більше ста метрів, після чого Софія зупинилась притримуючи рукою свою супутницю, яка ледь не спіткнулась об повалений кусок деревини.

— Стій! "тихо, шепотом промовила Софія, дивись яка захоплююча картина, таке побачиш тільки на телеканалі "Discovery".

Обидва дівчини приголомшливо спостерігали як лисиця зі мертвим кроликом у пащі підійшла до нірки, з-під якої на білий світ визирнули три крихітні лисенята, неважко було здогадатись що це були її дитинчата, їх яскраво оранжеве хутро немов звисало на одних тільки кістках що формували їх скелет, такі вони були худючі та голодні, зачувши перед собою свіже, таке бажане для них у дану мить м'ясо, бідні звірята незволікаючи часу накинулись на зайця, роздираючи його на кусочки.

Йдучи дорогою назад до міста дівчата практично не розмовляли між собою, в голові вони раз за разом прокручували нещодавню сцену у спробі розв'язати дану дилему, що мучила їх.

Після чого звично розпрощались та розійшлись кожна своєю дорогою.

Було очевидно якщо б не той бідолашний кролик то три маленькі лисенята померли б від голоду того таки дня, але чію ж сторону слід вибрати? У душі Сюзанна картала себе за те що стала на сторону других, а гризла совість героїню тому що їй була радісна така жертва, вона щиро зраділа коли вони смачно наситились та з іншої сторони виходило, що простими словами кажучи вона була рада смерті беззахисного

зайчика, який прагнув тільки безпеки та спокою.

Дівчина йдучи додому продовжувала задаватись цим же питанням, чому напротиагу Софії якій стало жалко зайчика, вона вибрала лисенят які знаходились на грані голодної смерті.

Того ж вечора як на зло перебуваючи у роздумах Сюзанна й не помітила як вперше у житті підняла голос на своє немовля, тому що те відмовившись їсти кашу глузливо виплюнуло їжу їй на груди, заляпавши одну зілюбимих блюзок своєї матусі.

Після крику та суворого виразу обличчя своєї годувальниці дитинча зайшло гучним, пронизливим плачем, до цього злісну матусю раптом накрило пеленою сорому за такій вчинок, після чого вона хутко взяла дитину до рук цілуючи її та заспокоюючи.

Блище до ночі до рук прийшлося взяти уже пачку сигарет та вийти на балкон, щоб вдосталь накуритись у надії що тільки так вона заспокоїться.

— Невже я така зла та огидна?

Задумливим голосом, який рознісся вечірнім, свіжим повітрям над балконом промовила та, це було водночас реторичне та філософське запитання, відповідь на яке могла дати тільки вона сама.

Спочатку смерть кролика а тепер крик на власну кровинку, яка будучи ще не свідомою, не до кінця усвідомлює власні дії.

Сюзанна пригадала своє дитинство, тоді будучи вкрай вразловою до криків батьків вона навідріз заріклась як виросте стати іншою, не такою як вони, вона ніколи не буде причиняти власним дітям кривди, не буде на них кричати та карати за проступки, адже все можна вирішити із розумом, на все є відповідні методи у вигляді правильного виховання і тому подібне, але чому це сталось, чому її нерви не витримали у такій здавалось би безневинній ситуації, що якщо каша була просто гаряча, або не смачна?

Тай взагалі не вже це грає якусь роль, неуже це може виправдати її поганий вчинок.

Але з рештою що вона могла зробити, все це було на підсвідомому рівні, такі терміни як добро та зло придумали люди і не більше, у реальності такого поняття взагалі не існує, добро та зло це досить суб'єктивні речі і в кожній людини вони виражаються на свій лад, взаємності від їх вподобань. Релігія штучно нав'язала нам це, адже у природі не має добра, тварини діють тільки у власних цілях або керуючись інстинктами захищаючи власний рід чи потомство, і якщо у дикій природі немає добра то можна зробити логічний висновок що і зло там відсутнє, м'ясоїдні тварини вбивають своїх жертв задля їжі або під час битви за територію чи місце у зграї але не тому що їм це подобається або жертва особисто чимось перед кривдником провинилась.

У хронології людського буття добро зазвичай виступає досить суб'єктивним фактором, часто воно використовується як ширма щоб відволікти увагу людей, так для прикладу мільярдери жертвують на благодійність великі суми грошей, але іноді це не зі власних благородних переконань а просто щоб придобритись перед суспільством, розуміючи що така вкрай гігантська різниця у фінансових ресурсах рано чи пізно може повернутись їм боком, все ж будь-який організований натовп стає рушійною силою яка

зносить все на своєму шляху коли хтось стає їм не до вподоби, а що вже говорити про ті випадки коли добро приносить певну шкоду і зі сторони виглядає не надто логічно. Сюди можна віднести милосердя, коли одна особа занадто піклується про іншу, допомагає їй фінансово та морально, і рано чи пізно прояв такого милосердя стає настільки настирливий, що особа яка його отримує стає просто жертвою, у ній немов маленька насінина починає проростати гнітучий бур'ян під назвою почуття вини та сорому перед своїм меценатом, а як усім відомо від любові до ненависті тільки один крок.

Добро та милосердя стали невід'ємною частиною нашої системи та проявляються у різноманітних сферах діяльності, для прикладу та ж медицина, у дикій природі все просто коли хтось зі стада, табуна чи зграї випадає, (тут мається на увазі стає немічних в плані подальшої життєдіяльності, сюди можна віднести старіння, смертельні травми, рани та хвороби) то дану жертву залишають на божу волю, будь-то смертельно ранена від пострілу мисливця дика коза або ж старий лев який не витримав, свою як виявилось останню, смертельну схватку із буйволом і тому подібне... для тварин є досить логічним те що немає жодного сенсу піклуватись за немічним членом зграї який втратив здатність до подальшого самовиживання, врешті-решт так і працює матінка природа, де сильніший виживає а слабкі відсіюються, в той час як людство змінило на свій лад підхід еволюції до немічних, ми створили такий університет, себто галузь як медицина де займаються лікуванням хворих людей та інвалідів. У деякій мірі це і справді боже диво, адже на жодному куточку землі істота яка втратила руки, лапи, деякі зовнішні органи, здоровий глузд і тому подібне... не мала б такі великі шанси на подальше виживання як люди.

І не варто забувати що на медицину до якої відноситься персонал кваліфікованих лікарів та мед-сетсер, приміщення у вигляді лікарень та шпиталів, медичні інструменти та ліки, виділяються великі кошти що йдуть із кишені здорових, працездатних осіб у вигляді податків.

Звісно це надто радикальний та односторонній погляд адже на всіх нас рано чи пізно чекає старість, також це чудова мотивація та подушка безпеки для працівників, які будуть знати що у разі лиха чи аварії їм буде гарантована медична допомога, це стимулює їх до продуктивнішої праці та кращого погляду на цей світ у цілому.

Но є й інші трактати даної дихотомії таких етичних категорій як добро та зло, на які можна поглянути зі сторони філософії або ж науки.

Де що одні що інші сходяться на думці про те що істинний прояв добра це саморозвиток. Добрі тобто правильні для людини це ті дії або ж думки які стимулюють її мозок до максимально продуктивної праці, тоді як як зло це протилежна дія, себто штучне забруднення розуму, яке спричиняє деградацію та супроводжується подальшою деменцією.

Сюди відносяться алкоголь, наркотики та безліч інших негативних або ж шкідливих звичок що притуплюють, іншими словами затуманюють роботу нашого розуму, зловживання соціальними мережами, перегляд телепередач чи будь-якого

іншого низькопробного, часто руйнівного медіа контенту, переїдання жирної їжі, фастфуду, солодощів, тяга до ненормованої плотської похоті і тому подібне...

Все це зрештою ламає наш дух та силу волі, на заміну ясному розуму приходять сумніви, зневіра, розчарування і депресія.

Найвеличніші філософи античності для прикладу Сенека, Арістотель та Макс Аврелій які проповідували Стоїцизм, (вчення однієї з найвпливовіших філософських шкіл античності) як і більшість їх послідовників та попередників сходились на думці що запорукою повноцінного існування є правильне мислення.

Загалом філософія стояків трималась на трьох китах "Я" тобто ясна думка зі сиредини, друге це розуміння того як працює та влаштований всесвіт та третє це логічні або ж правильні висновки які ми можемо взяти для себе, спостерігаючи та розуміючи як працюють наші внутрішні процеси та зовнішній світ.

Зі сторони емоцій зло можна трактувати як їх негативні складові, до яких відноситься злість, заздрість, злорадство, хтивість, ненависть та інші.

А виникають вони у нас тоді коли ми прагнемо змінити те що нам непідвладне, вплинути на стан речей який нам не доступний замість того щоб сфокусуватись на доступних нам речах, на тому що ми здатні змінити. Раб злиться від фізичного болю коли прораб шмагає його кнутом, замість того щоб думати про план власної втечі, абсолютно виснажений довгими роками важкої праці клерк злиться на керівника за те що той не підіймає йому зарплату а ні на цент, але до голови йому й думка не приходить спробувати себе у іншій галузі, ми щиро обурюємось на собаку яка немов навіжена лає на нас скрізь залізну клітку вольєра одного з придорожніх будинків, нерозуміючи що вона робить це не зі власної прихоті мовляв ми їй чимось не подобаємось, це закладено у її генах, так вона дресирована та вихована і злитись на таку тварину означає бути невігласом, який нерозуміючи стан речей весь час страждає, ображається або ж проявляє лють чи агресію у сторону інших.

На протязі того ж тижня було забраковано декілька її оповідань в одному з ненадто популярних журналів, саме тоді, тієї рокової ночі, перебуваючи у ванні зі крижаною водою, вона спробує перерізати собі вени кухонним ріжучим прибором, гостре лезо якого уже було готове впаятись у її тендітну шкіру і тільки наступного дня дівчина усвідомить що життя таке як воно є, вона не є ані доброю ані злою адже ці абстрактні явища притаманні кожному із нас, не даром більшість розвинутих цивілізацій завжди вважали нероздільними такі протилежні елементи як світло та темряву, воду та вогонь, інь та янь і відповідно добро та зло, в усіх можливих їх значеннях.

Після неприємного інциденту у ванні Сюзанні знадобиться час для усвідомлення власного вибору, прояв агресії щодо дити виявиться її слабкістю і не більше, з якою їй прийдеться боротись, все ж це було просто немовля яке у жодному разі не мало наміру зіпсувати їй блюзку чи настрій, воно діяло згідно власних рефлексів адже рецептори смаку підказали що каша й справді була занадто гарячою та засолодкою, а смерть кролика це також не є її провина, вона вибрала переможця як роблять більшість

нормальних людей а саме лисицю та її потомство, яке виявилось сильнішим а як наслідок заслужило право на подальше власне існування, причому треба змиритись що у дикій природі щодня гине, будучи з'їденими або роздертими на шматки дуже велика кількість живих істот і нічого тут не вдіяти, прийняти це як даність та зрозуміти такі от регулярні природні процеси, згідно яких формується наша екосистема, це стосується й рослин де одні проростають над іншими, затемнюючи перед ними сонячне світло та тягнучись високо-високо у гору, а ті рослини яких навік покинуло сонячне тепло стають приречені на погибель, в'янучи та стаючи добривом для матінки землі.

Ось і наступив цей хвилюючий недільний день для Мартіна, на календарі сьогодні було двадцять п'яте березня, себто день народження Сюзанни, хлопець заздалегідь проклав собі маршрут через онлайн карту до її нового дому де й мало відбутись застілля, була дев'ята година ранку, надворі було доволі свіжо, яскраве, ще молоде сонячне проміння уже виринали скрізь не надто густі хмаринки, біля місцевої автостанції до якої мав прибути потрібний йому автобус до Львова все цвіло як зрештою й повсюди, такі чаруючі квіти що уособлюють собою дух весни як шафран, проліски та підсніжники уже розпустили свої тендітні пагони, аромат та вигляд яких тішив зір прохожих повз, дерева після холодної зими знову пустили свій цвіт, обростаючи таким природнім для себе зеленим листям, здавалось все оживає як і душа Мартіна хоча й на деяку мить.

У помешканні іменинниці все кипіло та летіло шкареберть і навіть найм цього дня помічниці для Сюзанни у вигляді привітної кухарки похилого віку, не сильно допомогло полегшити клопітливу працю.

Тарелі з їжею деренчали під вагою різноманітних та апетитних страв, каструлі тарахкотіли під тиском жару на газовій плиті, крісла шаруділи під час переносу їх до вітальної кімнати, будучи дружньо обставленими навколо центрального, святкового столу, вони то і діло чекали на заздалегідь запрошених гостей.

Автобус до Львова трішки припізнився, на додачу Мартіну знадобився деякий час щоб віднайти адрес потрібного йому дому, йдучи за допомогою онлайн навігатора який традиційно заводять кудись не туди.

Як наслідок він добрався до пункту призначення близько вечора, сонце сховалось за горизонт уступаючи місце всепоглинаючій темряві, зорі яскраво миготіли а холодний місяць вправно керував цим парадом небесних нічних світил. У вікні другого поверху домівки горіло світло, чувся галас та сміх людей, молодий чоловік застиг на місці перед входом, серце стиснулось від хвилювання, немов крижана рука нічного демона обхопила його своєю міцною хваткою.

Натиснувши кнопку домофону хлопця зустріла старенька жіночка у робочому фартуху та кухарській косинці на голові, від неї віяло ароматом щойно приготованої їжі а її щира посмішка та доброзичливість свідчили про теплий привіт входящего гостя.

— Усім привіт, я друг дитинства іменинниці, вибачайте за запізнення у мене виникли деякі нюанси...

Увійшовши до вітальні Мартін тихим та тремтячим голосом промовив своє

привітання, більшість гостей мало звернули на нього увагу, тільки пильно приглянувшись на того хто відволік їх від веселих теревень, і тільки Сюзанна та Максим побачивши його забули про все на світі, десь у глибині душі дівчина леліяла надію що він уже не прийде, адже запізнювався на добрих дві години, мабуть це було від хвилювання, бурне бажання побачити його та страх від однієї думки як діяти коли це станеться боролись у її нутрі немов дві стихії, вода та вогонь що споконвіків вияснюють хто із них сильніший.

— Кого я бачу, невже це той самий шмаркач, з яким ми проходили "Contru" на денді.

Зі щирим подивом сказав Макс, відкладаючи у сторону келих зі спиртним напитком, біля нього сиділи дві шибайголови, які то і діло діставали зі столу своїми крихітним ручками солодощі та нарізані фрукти, це були його діти, син та дочка віком три та чотири роки відповідно, посеред них розмістилась молода жінка віком до тридцяти років що скоріш за все була дружиною Максима, вона раз-по-раз але марно намагалась забороняючим жестом пальця та суворим виглядом обличчя заспокоїти дітлахів, на ній була чорна сукня, зі вирізом на декольте та комірцем який підкреслювали білі смужки по краях, локони каштанового волосся доповнювали образ приємної хатньої жіночки яка все своє життя віддає сім'ї. Її ж чоловік, перший та у ті часи найкращий друг Мартіна був худорлявим, який у свої двадцять вісім років виглядав на цілих тридцять п'ять, чорна борідка, поряділе волосся, повсякденний одяг, до якого відносились чорні джинси та заправлена у них завелика для нього сорочка, справляли саме таке враження серед оточення. Працював він у дальнобої, катаючись Європейськими просторами, цим самим повністю забезпечуючи себе та свою сім'ю.

І ні, наступа дія не була схожа на сцену драматичного фільму де старі знайомі хутко підриваються зі своїх місць та мчаться щоб обійняти та розцілувати свого товариша, Мартін просто підійшов та потис руку старому другові, той же у відповідь запитав "як ти? де пропадав весь цей час?", на що другий відповів спокійним тоном "у мене все нормально, а ти як поживаєш друже?".

Далі Мартін оглянувшись навколо зупинив свій погляд на Сюзанні адже інші особи за столом мало його цікавили, це була доволі приваблива жіночка, у сукенці бірюзового відтінку, неспокійний погляд якої пересікався із ним, він класичною манерою привітав її з днем народження та вручив подарунок у вигляді недорогого чайного сервізу, біля неї сидів з вигляду солідний чоловік у чорному мабуть на заказ пошитому костюмі, він обіймав Сюзанну незводячи погляду із Мартіна якому відразу стало зрозуміло що це господар даної оселі, себто той з ким імениниця вирішила розділити власне життя. Міцно потиснувши йому руку в знак знайомства Мартін був готовий повернутись у протилежному напрямку та сісти за вільне, мабуть приготовлене для нього місце, як раптом йому увагу привернула яскрава, немов екзотична папуга дівчина зі правого боку від Сюзанни, яка наступної ж миті представилась йому на ім'я Софія, найкраща подруга іменинниці. Це була приваблива молода з вигляду краля, від неї несло позитивом та якоюсь, манливою для хлопця аурую, у ній відчувалась сила, внутрішня

енергія яка немов підземне джерело бурлила та билась об каміння у відчайдушній спробі вибратись на зовні. На ній був стильний, бузкового кольору піджак, надітий поверх барвистої блюзки зі квітковим принтом, крихітне тату на шиї, пірсінг та штучно нарощені пасма волосся червоного кольору, які гармонічно переплітались з її природнім, світлих тонів волоссям тільки надавали їй вигляду досить оригінальної, можливо загадкової персони.

Це пізніше дане застілля протягнеться практично до ранку, на велике щастя для Мартіна він практично непомітно влився у тусовку, надудлився разом з Максимом, Романом та батьком Сюзанни домашнього самогону останнього, наївся до відвалу ситних страв що досить настирливо підносила йому буквально до роту матір дівчини, та раз-по-раз погладжував по голові дітей Макса, хаотично розкувойджуючи їм волосся а під кінець гучно, хоча й нерозбірливо горланив у ритми зі усіма присутніми слова пісні "Happy Birthday to you" для неї.

Час промайнув доволі швидко, близьк п'ятої години ранку Сюзанна підвелась та наважилась підійти до хлопця, який будучи добре п'яний та виснажений від гулянь сидів за стільцем обпершись ліктем об стіл а долонею до підборіддя, здавалось ще мить і він засне та завалиться обличчям прямо у тарілку картопляного пюре зі м'ясною підливою.

— Агов Мартіне, ти як? Нормально себе почуваєш? "промовила Сюзанна, ніжно постукуючи рукою його по плечі" — може давай вийдемо на вулицю трішки розвіємось, уже помалу починає розвиднюватись.

Добавила дівчина, вказуючи жестом голови у сторону до виходу.

Він погодився, підвівшись та неквапливо ступаючи за нею, кругом був бардак, гості немов сонні мухи зі набитими животами валялись хто де і тільки Максим провів друзів свого дитинства, якимось печальним, з ноткою чогось утраченого назавжди поглядом.

На вулиці було доволі холодно, свіже передсвіттанкове повітря сповна освітило та прочистило їх сп'янілі голови. Вони стояли один поруч одного, відійшовши на деяку відстань за межі приватного дому дівчини, перед ними розпростерся густий приміський ліс до якого вела вузька, у формі змійки доріжка.

Незручне мовчання що повисло над ними та здавалось триватиме цілу вічність вдалось порушити Сюзанні.

— А ти ще пам'ятаєш про пагорб Мартіне?

У цю ж мить він мало що не промовився, про те що згадує як про пагорб так і про могучий Ясень на його підніжжю доволі часто але змовчав, натомість зробивши коротку паузу відповів.

— Близько пів року назад я був там Сюзанна, біля тієї хижини за селом де тоді нас прихистила від дощу та щиросердечна бабця, а після того причастувала нас духмяним трав'яним чаєм та домашньою випічкою і кішка яка лагідно мурликала та грайливо терлась тоді об нас, її також уже немає.

— Мені щиро жаль... Як мені відомо це сталось близько трьох років тому та бабця померла від старості, близьких у неї не було як результат її хатина залишилось пустою,

обросла мохом тягнучись до землі, куди й місце всьому що занепадає.

Вони стояли на тому ж місці, у домі позаду них все ще горіло світло з вікна вітальної кімнати, хоча й галас уже давно затих.

Колишні друзі яким так і не судилось стати парою ще деякій час, не більше десяти хвилин пробули на вулиці, коротко розповіли один одному про своє життя, Сюзанна наважилась розказати йому про вибране ремесло письменниці а хлопець у свою чергу розповів їй про програмування та кочівний спосіб життя, у вигляді тимчасових заробітків за кордоном.

— Давай поїдемо у село, прямо зараз, дістанемось пагорба та викарапкаємось на ясень немов у дитинстві, уявляючи себе космонавтами на космічному кораблі. "Сам того не усвідомлюючи промовив Мартін немов перебуваючи увісні, після чого хутко отямився розуміючи що уже надто пізно, він спантеличеним виразом обличчя оглянувся навколо".

Сюзанна на хвилинку задумалась, щось загорілось у їх очах, після чого як і у його випадку одразу погасло, немов остання іскорка палкої надії залита водою холодної реальності.

— Нам пора Мартіне "сухо, констатуючи факт сказала дівчина, відкриваючи перед собою вхідну браму, яка веде до двору будинку" — гості уже помалу розходяться, треба розпрощатись із ними.

— Так ти права, вибач за сказане сам не знаю що на мене найшло Сюзанна... "зніяковіло добавив він йдучи позаду неї".

Пролилось уже занадто багато води, саме така думка одночасно промайнула у голові наших героїв.

— Доречі та дівчина, яку ти сверлив поглядом практично цілий вечір, як мені здалось зацікавилась тобою.

— Та невже їй є якесь діло до такого як я, просто поглянь на неї та на мене. "Якось байдуже але із ноткою самоіронії промовив Мартін".

Пізніше цього дня, перед тим як розійтись він обмінюється мобільним номером зі Софією, Сюзанна ж віднайде таку бажану для неї кульмінацію та розв'язку сюжету для свого майбутнього роману, а саме ідея зі старенькою, закинутою хижиною у якій головні герої проведуть свою останню зустріч, після чого навік розійдуться покинувши її на призволяще, а привид у минулому милої кішки вічно буде їх переслідувати.

Практично увійшовши в дім Сюзанна наївно, неначе мале дитя проголосила "я стану відомою письменницею", Мартін же ритмічно добавив "а я успішно людиною про яку ти напишен книгу" після чого локанічно попрощався із нею та попрямував собі геть.